

Situațiile în care Curtea Supremă nu este „Supremă”

Jason Mazzone*,
Professor of Law,
University of Illinois at Urbana-Champaign,
College of Law

Rezumat:

Curtea Supremă nu este întotdeauna supremă. Prin supremație, se înțelege autoritatea de a stabili, pentru toată lumea, și în special pentru orice altă instanță, ceea ce înseamnă și impune Constituția Statelor Unite. Curtea consideră că este supremă în acest sens. Însă, această supremație este un mit. Autoritatea de a interpreta Constituția a fost întotdeauna împărțită. Acest articol se concentrează pe modul în care Curtea Supremă împarte autoritatea cu instanțele statelor federate.

Partea I a acestui articol urmărește modul în care Curtea Supremă și instanțele statelor, de-a lungul timpului, și-au împărțit autoritatea de a interpreta Constituția Federală, în contrast cu consolidarea modernă a autorității oficiale de Curtea Supremă. Partea a II-a arată că autoritatea interpretativă continuă să fie împărțită în jurisprudență, iar partea a III-a ilustrează această autoritate împărțită prin exemple specifice.

Abstract:

The Supreme Court is not always supreme. By supremacy, the author meant the authority to determine, for everyone else, and in particular for every other court, what the Constitution of the United States means and requires. The Court says that it is supreme in this sense. But this supremacy is a myth. The authority to interpret the Constitution has always been shared. This Article focuses on how the Supreme Court shares that authority with state courts.

Part I of this Article traces how the Supreme Court and the state courts historically shared authority to interpret the Federal Constitution, contrasting this with the modern consolidation of formal authority in the Supreme Court. Part II shows that interpretative authority continues to be shared in practice, and Part III illustrates this shared authority with specific examples. Part IV offers a proposal, building on Justice Stevens's arguments, to formalize state court autonomy and discusses the benefits of and drawbacks to the idea.

Keywords: The Supreme Court, the Constitution, authority to interpret the Constitution, interpretative authority

* E-mail contact profesional: mazzonej@illinois.edu

Introducere

Curtea Supremă nu este întotdeauna supremă.

Pentru o mare parte din istoria națiunii, această afirmație a reprezentat o adevărată problemă de drept. Astăzi, este reală în practică.

Prin supremație, mă refer la autoritatea de a stabili, pentru toată lumea, și în special pentru orice altă instanță, ceea ce înseamnă și impune Constituția Statelor Unite. Curtea consideră că este supremă în acest sens și, deși mulți oameni se plâng de asta, aproape toată lumea este de acord. Însă această supremație este un mit.

În schimb, autoritatea de a interpreta Constituția a fost întotdeauna împărțită. Acest articol se concentrează pe modul în care Curtea Supremă împarte autoritatea cu instanțele statelor federate.⁵⁸³ Instanțele statelor și-au exercitat întotdeauna cu bună-credință autoritatea de a judeca, în mod independent și definitiv, în spiritul Constituției. Până la începutul secolului al XX-lea, această autoritate a fost oficializată în dreptul statutar care a guvernat competența de control a Curții. Astăzi, cu toate că dreptul statutar s-a schimbat, în practică, instanțele continuă să mențină și să exercite autoritatea substanțială pe probleme de drept constituțional federal.

Pentru a fi sigură, Curtea Supremă poate, și uneori o și face, să anuleze o hotărâre dată de o instanță a unui stat federat pe o problemă de drept constituțional federal, iar instanța statului trebuie să se supună deciziei. Într-adevăr, în anumite probleme, Curtea ține, în mod agresiv, instanțele statelor (și instanțele federale inferioare) sub control. Articolul de față nu contestă supremația Curții în acest sens. Mai degrabă, susținerea

făcută aici este că există domenii ale legii în care instanțele statelor au, ca o chestiune practică, capacitatea de a stabili ceea ce Constituția înseamnă cu puțină supraveghere sau chiar deloc din partea Curții Supreme. În acest sens, Curtea nu este supremă deoarece autoritatea este împărțită. Instanțele supreme ale statelor au autonomie constituțională practică.

Numeroși factori, îndeaproape analizați în prezentul articol, sunt luați în calcul pentru autonomia constituțională practică a instanțelor statelor. În parte, aceasta rezultă din unele limitări cu privire la puterea și capacitatea Curții de a revizui cauzele instanțelor statelor. Pe de altă parte, Curtea însăși a cedat funcția interpretativă judecătorilor instanțelor statelor. Uneori, instanțele statelor sunt autonome, deoarece hotărârile lor cu privire la problemele constituționale sunt greu de observat sau cu ușurință analizate. De-a lungul istoriei, dreptul a trasat linii clare între autoritatea instanțelor supreme ale statelor și aceea a Curții Supreme. Astăzi, deși liniile au fost trasate, sunt totuși vagi și se suprapun. Nu e de mirare că am avut probleme în a le detecta.

Odată ce observăm că autoritatea de a interpreta Constituția Federală este împărțită, lumea politicii și a dreptului constituțional arată diferit. Luptele greu purtate, între cine îmbrățișează mai bine optica Curții Supreme, par excesive. Sprijinul Curții pentru anumite drepturi sau solicitări este mai puțin important. Fascinația modernă pentru cele șaptezeci și ceva de decizii ale Curții pronunțate în fiecare an – de îndată raportate, disecate, criticate, transformate în simpozioane – pare extravagantă. Devine improbabilă prevestirea viitorului prin cuvintele unui

⁵⁸³ Am ales instanțele statelor federate, deoarece se presupune că acestea ar fi inferioare Curții Supreme în probleme legate de dreptul constituțional federal. Argumente similare pot fi

aduse în ceea ce privește modul în care Curtea împarte autoritatea cu instanțele federale inferioare și cu autoritățile nejudiciare ale Guvernului.

judecător. Nimic din toate acestea nu neagă faptul că deciziile Curții Supreme sunt importante: unele sunt memorabile. Dar atunci când autoritatea este împărțită, noi ar trebui să ne îngrijorăm mai puțin cu privire la Curtea Supremă și mai mult cu privire la modul în care dreptul constituțional federal este dezvoltat și implementat de către instanțele statelor, precum și de alte instanțe.

Pe lângă explorarea situațiilor în care Curtea Supremă nu este supremă și consecințele care rezultă, acest articol oferă o propunere. Din punct de vedere istoric, autonomia instanțelor statelor a fost oficializată. Este logic să se oficializeze din nou. Un prim pas sensibil ar fi instituirea unei reguli care să permită în fața instanțelor statelor examinarea pretențiilor constituționale federale față de guvernele statelor federate care să se abată de la hotărârile Curții Supreme fără teama unei corecții. Articolul califică această propunere în diverse moduri. De exemplu, instanțelor statelor li s-ar permite să extindă, însă nu să restrângă, drepturile constituționale federale interpretate de Curtea Supremă, ca atare acestea ar avea o marjă de apreciere numai în anumite tipuri de cauze. Ideea de bază însă este că instanțele statelor ar avea, din nou, o autoritate independentă oficială de a interpreta Constituția. Articolul arată că există motive întemeiate pentru oficializarea autonomiei instanțelor statelor sub imperiul Constituției Federale, chiar dacă acestea au ultimul cuvânt de spus atunci când vine vorba de interpretarea prevederilor constituționale.

Propunerea oferită aici este mai mult decât un exercițiu de imaginație. De când John G. Roberts a devenit președintele Curții, Curtea Supremă a arătat un interes deosebit rolului corespunzător al instanțelor statelor în dezvoltarea dreptului constituțional federal, iar Curtea a admis revizuirea în unele cazuri importante în acest domeniu. Într-o serie de cazuri

recente, judecătorul John Paul Stevens a solicitat Curții lui Roberts să refuze audierea celor îndreptate împotriva Guvernelor statelor, cauze în care o instanță de stat s-a extins asupra hotărârilor proprii ale Curții cu privire la drepturile constituționale federale. Potrivit abordării judecătorului Stevens, examinată cu atenție în acest articol, refuzul Curții de a revizui o decizie a unei instanțe inferioare a permis instanțelor statelor să interpreteze Constituția cu mai multă generozitate în propriile lor state. Deși propunerea promovată în acest articol nu depinde de adoptarea de către Curte a unor astfel de reguli – Congresul, spre exemplu, ar putea prelua conducerea – sugestia judecătorului Stevens oferă un punct de plecare util având în vedere beneficiile pentru oficializarea autonomiei instanțelor statelor.

Partea I a acestui articol urmărește modul în care Curtea Supremă și instanțele statelor, de-a lungul timpului, și-au împărțit autoritatea de a interpreta Constituția Federală, în contrast cu consolidarea modernă a autorității oficiale de Curtea Supremă. Partea a II-a arată că autoritatea interpretativă continuă să fie împărțită în jurisprudență, iar partea a III-a ilustrează această autoritate împărțită prin exemple specifice.

I. Supremația – un mit

Aici este o afirmație familiară: în sistemul judiciar al Statelor Unite, Curtea Supremă decide ceea ce semnifică și impun prevederile Constituției Statelor Unite. Curtea Supremă este, așadar, superioară instanțelor statelor (la fel ca și instanțelor federale inferioare) în probleme de drept constituțional federal. Când instanțele de stat se pronunță cu privire la astfel de cereri, acestea trebuie să îmbrățișeze îndeaproape precedentele Curții Supreme, în caz contrar intervenind anularea. Într-adevăr, ar fi corect să concluzionăm că instanțele statelor nu

decid cu adevărat probleme de drept constituțional federal. Mai degrabă, acestea pun în aplicare răspunsurile anterioare pe care Curtea Supremă le-a dat la aceste întrebări. Ideea că instanța supremă federală este superioară instanțelor statelor pe probleme de drept constituțional federal este atât de ferm stabilită și recunoscută pe scară largă ca o componentă centrală a Constituției că abia necesită precizări.

Supremația Curții Supreme, cu toate acestea, este un mit. Pentru o mare parte din istoria acestei națiuni, în multe probleme de drept constituțional, Curtea Supremă nu a fost superioară instanțelor statelor. Mai degrabă, acestea au împărțit autoritatea trecând peste Constituția Federală. Din punct de vedere istoric, aceasta a fost o adevărată problemă oficială. Astăzi, aceasta rămâne adevărată în practică, deoarece un amestec de reguli substanțiale, cerințe procedurale și resurse pure, de multe ori, permit instanțelor de stat să determine sensul Constituției. Această parte examinează cum este împărțită autoritatea. Aceasta are în vedere mai întâi relația stabilită de Curtea Supremă cu instanțele statelor de-a lungul timpului, pe probleme de drept constituțional federal și apoi se revine la practicile moderne.

A. Doctrina și jurisprudența timpurie

Constituția prevede că "Puterea Judecătorească (a Statelor Unite) se va extinde asupra tuturor cazurilor"⁵⁸⁴ apărute sub imperiul Constituției și a legilor federale, iar Constituția va investi această putere „într-o Curte Supremă și în astfel de instanțe inferioare pe care Congresul le poate din când în când consacra și stabili”.⁵⁸⁵ Cu toate acestea, în perioada națională timpurie, puțină lume și-a imaginat că această Curte Supremă a fost singura autoritate în sensul Constituției. Ca rezultat al așa-numitului compromis Madisonian, Constituția nici nu a stabilit instanțele federale inferioare: instanțele de stat au fost presupuse a fi în măsură să judece cauze federale.⁵⁸⁶ Prin Actul Judiciar din 1789,⁵⁸⁷ Congresul i-a atribuit inițial Curții Supreme competența similară controlului de constituționalitate,⁵⁸⁸ dar doar cu atribuții de control limitate. Curtea Supremă nu avea autoritate să judece căile de atac din cauzele penale pornite de la instanțele federale inferioare înființate potrivit Actului mai sus arătat,⁵⁸⁹ iar cauzele civile puteau fi atacate cu recurs de la instanțele federale inferioare numai în cazul în care obiectul litigiului era de cel puțin 2.000 de dolari, cerință care a dus la controverse.⁵⁹⁰ Secțiunea

⁵⁸⁴ Constituția Statelor Unite, art. 3 alin. 2.

⁵⁸⁵ *Ibidem*, art. 3 alin. 1.

⁵⁸⁶ A se vedea, spre exemplu, 1 *The Records of the Federal Convention of 1787*, de la 124 la 25 (Max Farrand ed., 1966) (observațiile lui John Rutledge) ("Tribunalele statelor... ar trebui să fie lăsate în toate cazurile să decidă în primă instanță, dreptul la calea de atac în fața curții supreme a statului fiind suficientă pentru a asigura respectarea drepturilor de stat..."). A se vedea Michael G. Collins, *Article III Cases, State Court Duties, and the Madisonian Compromise*, 1995 *Wis. L. Rev.* 39, 112-19 (argumentând că acest compromis nu a avut semnificație pentru generația fondatoare pe care o acordăm astăzi și că a existat o credință larg răspândită că instanțele supreme ale statelor nu au putut judeca toate cazurile bazate pe Articolul

III, ceea ce duce la concluzia ca unele instanțe federale inferioare erau de fapt, din punct de vedere constituțional, necesare). A se vedea, în general, Richard H. Fallon Jr. et al., *Hart and Wechsler's The Federal Courts and the Federal System* 6-8 (ed. 5-a. 2003) (discutând compromisul).

⁵⁸⁷ Actul Judiciar din 1789, capitolul 20, 1 Stat., 73.

⁵⁸⁸ A se vedea, *ibidem*, alin. 13, 1 Stat. la 80-81 (care stabilește cazurile în care inițial Curtea ar avea competență).

⁵⁸⁹ Cu toate acestea Curtea Supremă și instanțele federale inferioare au avut o putere de revizuire *habeas* cu privire la prizonierii ținuti în închisorile federale. A se vedea *ibidem* alin. 14, 1 Stat. la 81-82.

⁵⁹⁰ *Ibidem*, alin. 22, 1 Stat. 73, 84.

25 din Actul Judiciar limita circumstanțele în care Curtea putea revizui, în baza unei solicitări de rectificare, deciziile instanțelor de stat pe probleme federale.⁵⁹¹ Curtea putea revizui decizia unei instanțe a statului, invalidând un statut federal, un tratat sau deciziile unei autorități federale.⁵⁹² Curtea putea, de asemenea, să reformeze deciziile instanței federale, ce invalidau un titlu, un drept, un privilegiu sau excepțiile pretinse, de o parte, potrivit Constituției, unui tratat, unui statut federal sau unei comisii federale.⁵⁹³ În cauzele în care o lege a statului a fost contestată pe motive constituționale federale, Curtea Supremă putea revizui decizia instanței federale în cazul în care aceasta a respins excepția de neconstituționalitate și a menținut legea, dar nu și în cazul în care instanța statului a admis excepția de neconstituționalitate și a invalidat legea.⁵⁹⁴ Începând cu anii 1820, când Congresul a apreciat dacă să schimbe autoritatea Curții Supreme de a revizui deciziile instanțelor federale, propunerile nu au fost de a adăuga cauze instanțelor de stat care invalidează legile de stat, ci

de a elimina revizuirea cu totul.⁵⁹⁵ O astfel de schimbare nu a fost făcută și distincția de bază din Actul Judiciar din 1789 dintre deciziile instanței statului care au respins excepțiile și cele care le-au admis, au rămas până când acesta a fost modificat în 1867⁵⁹⁶ și readoptat în 1873⁵⁹⁷ și 1911.⁵⁹⁸ Până în 1914, Curtea Supremă nu a primit autoritatea legală de a revizui deciziile instanțelor federale ce vizau pretenții federale față de Guvernul de stat,⁵⁹⁹ și chiar și atunci revizuirea era la discreția Curții printr-o solicitare de a cere revizuirea.⁶⁰⁰ Până în 1914, Curtea pur și simplu refuza competența în cauzele în care instanța supremă a statului s-a pronunțat împotriva unei legi a statului și în favoarea unei pretenții federale.⁶⁰¹ Ca rezultat, înainte de 1914, „niciun stat care dorea să apere interesele suveranității sale (...) nu obținea reformarea deciziei date de propria instanță, la Curtea Supremă”.⁶⁰² Cât pentru instanțele federale inferioare, Actul din 1789 le-a atribuit o competență care, de asemenea, a fost insuficientă garantării dreptului constituțional puterii judecătorești.⁶⁰³ În

⁵⁹¹ A se vedea *ibidem* alin. 25, 1 Stat. 73, 85-86 (care stabilește circumstanțele în care Curtea putea revizui deciziile instanței naționale).

⁵⁹² A se vedea *ibidem*.

⁵⁹³ *Ibidem*.

⁵⁹⁴ *Ibidem*; a se vedea, de asemenea, Jason Mazzone, *The Bill of Rights in the Early State Courts*, 92 Minn. L. Rev. 1, 18-23 (2007) (discutând Secțiunea 25 din Actul Judiciar din 1789).

⁵⁹⁵ A se vedea, de exemplu, H.R. Rep. no. 43, LA 1-11 (1831) (cerând Congresului să abroge Secțiunea 25 din Actul Judiciar din 1789). A se vedea Charles Warren, *Atacurile judiciare și legislative ale Curții Supreme a Statelor Unite – Istoria celei de-a 25-a secțiune a Actului Judiciar*, 47 AM. L. Rev. 1, 4 (1913) (raportând că au existat cel puțin 10 proiecte de lege introduse între anii 1821 și 1882 care ar fi revocat jurisdicția Curții Supreme de a revizui cauzele instanțelor naționale).

⁵⁹⁶ A se vedea Actul din 5 februarie 1867, capitolul 28, alin. 2, 14 Stat. 385, 386-87.

⁵⁹⁷ A se vedea Actul din 1 decembrie 1873, capitolul 11, alin. 709, 18 Stat. 1, 132.

⁵⁹⁸ A se vedea Actul din 3 martie 1911, pub. L. nr. 475, capitolul 231, alin. 237, 36 Stat. 1087, 1156.

⁵⁹⁹ A se vedea Actul din 23 decembrie 1914, pub. L. nr. 224, capitolul 2, 38 Stat. 790, 790.

⁶⁰⁰ *Ibidem*. În perioada 1916-1988, revizuirea era obligatorie (prin solicitare de rectificare), în cazul în care o instanță federală a menținut o lege a statului în detrimentul unei pretenții întemeiate pe Constituția federală, dar revizuirea era discreționară (prin solicitare de revizuire), în cazul în care instanța statului a invalidat legea statului. Act din 06 septembrie 1916, Pub. L. Nr. 258, ch. 448, § 2, 39 Stat. 726, 726-27; a se vedea 28 USCA § 1257, Note istorice și legale, Amendamentele (West 2006) (care descriu modificările aduse prin Legea din 1988).

⁶⁰¹ A se vedea Felix Frankfurter și James M. Landis, *The Business of the Supreme Court* 190 n.20 (1928) (culegere de hotărâri).

⁶⁰² Edward Hartnett, *Why Is the Supreme Court of the United States Protecting State Judges from Popular Democracy?*, 75 Tex. L. Rev. 907, 913 (1997).

⁶⁰³ A se vedea Actul Judiciar din 1789, ch. 20, § 9, 1 Stat. 73, 76-77 (precizând competența instanțelor federale districtuale); id. § 11, 1 Stat. la 78-79 (a se specifica competența inițială a instanțelor de circuit); id. § § 21-22, 1 Stat. la 83-85. (specificând competența judecării căii de atac a instanțelor de circuit).

special, instanțele federale inferioare nu au formulat nicio întrebare privind competența federală generală în cauzele civile și, prin urmare, au fost dependente de alocarea treptată a cauzelor de către Congres către acestea.⁶⁰⁴ În afară de scurta durată a Actului Midnight Judges din 1801⁶⁰⁵, doar în 1875 Congresul a atribuit autoritate instanțelor federale inferioare pentru a judeca toate cauzele apărute sub incidența legii federale.⁶⁰⁶ Primele dosare ale instanțelor federale reflectau autoritatea lor legală limitată. Curtea Supremă, care până în 1860 a funcționat în cea mai mare parte înafara subsolului Capitolului,⁶⁰⁷ nu a judecat niciun caz, în primele trei mandate.⁶⁰⁸ Din 1801 până în 1829, Curtea a atins în

medie douăzeci și opt de cazuri cu opinii semnate pe an.⁶⁰⁹ Foarte puține cauze din fața Curții au implicat probleme de drept constituțional federal. În mandatul din 1825, spre exemplu, Curtea Supremă nu a judecat cauze care implicau Bill of Rights sau constituționalitatea legilor federale sau ale statelor sub clauzele comerciale sau contractuale.⁶¹⁰ Dintre cele douăzeci și șase de cauze din acest mandat, zece au implicat întrebări de drept comun, iar restul cauzelor tratate au fost un amestec de aspecte legale, jurisdicționale, maritime, precum și altele.⁶¹¹ În ceea ce privește anul 1840, Curtea a constatat că fiind neconstituționale legi ale statelor în doar nouăsprezece cauze.⁶¹² Între 1803, când Curtea a

⁶⁰⁴ A se vedea, de exemplu, id. § 9 (b), 1 Stat. la 77 (codificată la 28 USC § 1350 (2006)) (dându-le instanțelor federale inferioare competența de a judeca plângerile delictuale străine); Actul din 4 februarie 1815, ch. 31, § § 7-8, 3 Stat. 195, 197-98 (atribuirea competenței instanțelor federale inferioare, în cauzele care implică punerea în aplicare a legislației vamale federale); Legea din 31 mai 1790, cap. 15, § 2, 1 Stat. 124, 124 - 25 (abrogat în 1802) (dându-le instanțelor federale inferioare competența de a soluționa cauzele de încălcare a drepturilor de autor).

⁶⁰⁵ Actul din 23 Februarie 1801, cap. 4, 2 Stat. 89 (abrogat în 1802). Actul, adoptat de Congresul Federalist din 1801, a ridicat problema competenței federale asupra instanțelor federale de circuit. A se vedea id. § 11, 2 Stat. la 92 (aducerea la "cunoștința" instanțelor de circuit a tuturor cauzelor "născute" în temeiul Constituției și a legilor federale). Noul Congres republican a abrogat legea în anul următor. A se vedea Actul din 8 martie 1802, cap. 8, § 1, 2 Stat. 132, 132.

⁶⁰⁶ A se vedea Actul din 3 martie 1875, cap. 137, § 1, 18 Stat. 470, 470 (acordând competență instanțelor federale de circuit asupra tuturor cauzelor civile "născute" în temeiul legislației federale, în care obiectul litigiului este într-un quantum de cel puțin de 500 USD).

⁶⁰⁷ Curtea a susținut primele două mandate în New York, în 1790, și apoi în Philadelphia, până în 1800, când s-a mutat cu restul Guvernului Federal în Washington DC. Supreme Court Historical Society, Istoria Curții: http://www.supremecourthistory.org/history/supremecourthistory_history_homes.htm (ultima data vizitat, 29

septembrie 2010).

⁶⁰⁸ A se vedea Craig Joyce, *The Rise of the Supreme Court Reporter: An Institutional Perspective on Marshall Court Ascendancy*, 83 MICH. L. REV. 1291, 1294 (1985) ("Ca o chestiune practică, Curtea nu avea nevoie de un raport, deoarece în primele trei mandate, agenda de lucru era goală. Nu înainte de mandatul Curții din august 1971 când prima cauză, *West v. Barnes*, a fost pusă în discuție". Curtea, de asemenea, nu a judecat cauze, în cele două mandate din 1802, pe care Congresul le-a anulat. A se vedea Supreme Court Historical Society, *The Marshall Court, 1801-1835*, http://www.supremecourthistory.org/history/supremecourthistory_history_marshall.htm (accesat ultima dată la 21 septembrie 2010); a se vedea, de asemenea, Actul din 29 aprilie 1802, cap. 31, §§ 1-2, 2 Stat. 156 (acordând Curții câte un mandat pe an, de la începutul fiecărei zi de luni din februarie a fiecărui an). De asemenea, nu a judecat cauze în mandatul din 1811, atunci când, ca urmare a unor boli în rândul membrilor săi, îi lipsea cvorumul. A se vedea Jean Edward Smith, *John Marshall: Definer of a Nation* 400 (1996).

⁶⁰⁹ Calculând o medie a numărului de cauze prevăzute într-un mandat pentru această perioadă în Lee Epstein et al., *The Supreme Court Compendium: Data, Decisions & Developments* 227 tbl.3-2 (Ediția a 4-a 2007), rezultă o medie de 27,76 de cauze.

⁶¹⁰ A se vedea Frankfurter & Landis, amintit la 19, la 302 tbl.1 (cauze declarate).

⁶¹¹ *Ibidem*.

⁶¹² A se vedea Epstein et al., amintit la 27, la 181 tbls. 2-16 (cauze înregistrate).

judecat cauza *Marbury v. Madison*⁶¹³, și 1857 când a judecat *Scott v. Sandford*⁶¹⁴, Curtea nu a reținut ca neconstituțională nicio lege federală.⁶¹⁵ Judecătorii au fost ocupați în a respecta dispozițiile din Actul Judiciar din 1789, care au repartizat instanțelor câte un singur judecător la instanțele districtuale și câte doi judecători la Curtea Supremă.⁶¹⁶

B. Primele instanțe federale și Constituția federală

Ca efect al limitării competenței instanțelor federale, primele instanțe ale statelor au hotărât înțelesul Constituției federale. Afirmația președintelui Curții, Marshall, în cauza *Marbury v. Madison*⁶¹⁷, și anume că puterea judecătorească federală avea competența să revizuiască

legislația Congresului, este bine cunoscută, însă instanțele din state, de asemenea, au aplicat limitările impuse de Constituție asupra puterilor Guvernului Federal.⁶¹⁸ Sub incidența Actului Judiciar din 1789, numai în cazul în care o instanță de stat a invalidat o lege federală, aceasta făcea obiectul deciziei unei revizuirii în Curtea Supremă.⁶¹⁹ Cum instanțelor federale le lipsea competența, instanțele din statele federate au impus, de asemenea, clauze contractuale⁶²⁰ și alte prevederi ale Constituției care limitau Guvernele statelor.⁶²¹ Revizuirea de către Curtea Supremă a acestor hotărâri ale instanțelor din statele federate era valabilă în situația în care instanțele respingeau o prevedere constituțională federală în detrimentul unei legi a statelor.⁶²² Cu toate acestea, nu a existat

⁶¹³ 5 U.S. (1 Cranch) 137 (1803).

⁶¹⁴ 60 U.S. (19 How.) 393 (1857).

⁶¹⁵ A se vedea Marton J Hortwitz, *Constituțional Transplants*, 10 *Theoretical Inquiries L.* 535, 541 (2009).

⁶¹⁶ A se vedea Actul Judiciar din 1789, cap. 20, § 4, 1 Stat. 73, 74–75. A se vedea, în general, *Joshua Glick*, Comment, *On the Road: The Supreme Court and the History of Circuit Riding*, 24 *Cardozo L. Rev.* 1753, 1763–71 (2003) (descrie provocările competenței teritoriale și eforturile judecătorilor pentru revizuirea sistemului teritorial de competență).

⁶¹⁷ A se vedea 5 U.S. (1 Cranch) la 177–80.

⁶¹⁸ A se vedea, spre exemplu, cauza *Ferris v. Coover*, 11 Cal. 175, 178–79 (1858) (decizând că secțiunea 25 din Actul Judiciar din 1789 este constituțională); cauza *Griffin v. Wilcox*, 21 Ind. 370, 372–73 (1863) (menționând că un statut federal care interzice acțiunile în justiție pentru condamnări greșit impuse este neconstituțional); *Sims's Case*, 61 Mass. (7 Cush.) 285, 303–10 (1851) (Actul federal privind scaparii fugari din 1850 este constituțional); cauza *Commonwealth v. Griffith*, 19 Mass. (2 Pick.) 11, 19–20 (1823) (respingând argumentul că o lege federală privind sclavii fugari permite reținerea sclavilor scăpați fără un mandat, încalcă al Patrulea Amendament); cauza *Wetherbee v. Johnson*, 14 Mass. (1 Tyng) 412, 421 (1817) (menționând că o lege federală care permite eliminarea cauzelor de la instanța statului, după judecata finală este neconstituțională); cauza *Patrie v. Murray*, 43 Barb. 323, 336–37 (N.Y. Sup. Ct.

1864) (un statut federal care permite eliminarea este neconstituțional).

⁶¹⁹ A se vedea Actul Judiciar din 1789 § 25, 1 Stat. la 85–86 (furnizarea către Curtea Supremă spre revizuire a hotărârilor instanțelor statelor federate “în cazul în care este atrasă în discuție validitatea unui tratat sau a unui statut sau a unei autorități exercitate în Statele Unite, iar decizia este pentru nevaliditatea acestora”).

⁶²⁰ Constituția Statelor Unite, art. 1 alin. 10 (Niciun stat nu ar trebui să adopte vreo lege care aduce atingere obligațiilor născute din contract...”).

⁶²¹ A se vedea, spre exemplu, cauza *State for the use of the Charity Hospitals of New Orleans v. Fullerton*, 7 Rob. 219, 224 (La. 1844) (respingând o susținere în temeiul dreptului comercial în detrimentul unei taxe din Louisiana referitoare la pasagerii care sosesc în New Orleans din afara statului). Ocazional, instanțele federale au considerat că și-au pierdut competența în soluționarea chestiunilor federale până în 1875, de a judeca pretențiile instituite prin legile de stat în diferite cauze. A se vedea, spre exemplu, cauza *Ogden v. Saunders*, 25 U.S. (12 Wheat.) 213, 281, 293 (1827) (aplicarea clauzei contractuale din articolul 1 par. 10 în diverse cauze). A se vedea, în general, *Ann Woolhandler*, *The Common Law Origins of Constitutionally Compelled Remedies*, 107 *Yale L.J.* 77, 89–99 (1997) (urmărind citarea expansivă a deciziilor Curții Supreme din diversele cauze asupra cărora are competență, în cauzele care implică dreptul contractual).

⁶²² A se vedea Actul Judiciar din 1789 alin. 25, 1 Stat. la 85–86.

nicio revizuire a hotărârilor vreunei instanțe din statele federate care invoca Constituția pentru a infirma legile statelor⁶²³. Actul Judiciar din 1789 a dat, astfel, libertate instanțelor din statele federate de a interpreta Constituția, fără teamă de corecție din partea Curții Supreme.⁶²⁴

În consecință, instanțele din statele federate au concluzionat că erau nevoite să urmeze hotărârile Curții Supreme pe probleme constituționale federale, numai în cazul în care deciziile lor făceau obiectul revizuirii. În evaluarea constituționalității legilor statelor, instanțele din statele federate nu au putut nega sau restrânge protecția pe care Curtea Supremă le-a recunoscut-o în temeiul Constituției – care ar declanșa revizuirea. Dar acestea ar putea impune obligații constituționale mai stricte asupra Guver-

nelor de stat decât ce a ales Curtea Supremă să impună. De exemplu, Curtea Supremă din Ohio a afirmat:

“Caracterul limitat și calificat al competenței instanței de a judeca calea de atac, conferită de secțiunea 25 a Actului Judiciar, nu tolera ideea (...) potrivit căreia Congresul a avut în vedere o uniformitate a deciziilor asupra problemelor care decurg din Constituție și legile Statelor Unite, iar Curtea Supremă a fost arbitru comun pentru decizia unor astfel de chestiuni.”⁶²⁵

Într-o mulțime de cazuri, instanțele din statele federate au subliniat diferența între cazurile în care acestea au fost obligate să urmeze Curtea Supremă a Statelor Unite pe probleme de drept constituțional federal și cazurile în care nu aveau această obligație.⁶²⁶ În concordanță cu viziunea lor, de autoritate independentă,

⁶²³ A se vedea *ibidem*.

⁶²⁴ A se vedea cauza *Martin v. Hunter's Lessee*, 14 U.S. (1 Wheat.) 304 (1816) (a confirmat puterea Curții Supreme de a revizui hotărârile instanțelor de stat în conformitate cu secțiunea 25 din Actul judiciar din 1789. *Id.* la 351. Cu toate acestea, instanțele din statele federate, uneori, s-au împotrivit să urmeze hotărârile Curții chiar și în cauzele în care decizia era supusă controlului. Spre exemplu, judecătorul Benning al Curții Supreme din Georgia a considerat într-o cauză că “Instanța Supremă din Georgia este egală și coordonată cu Curtea Supremă a Statelor Unite și, astfel, Curtea Supremă a Statelor Unite nu are competență asupra Curții Supreme din Georgia și nu poate, prin urmare, da un ordin sau să creeze un precedent.” *Cauza Padelford, Fay & Co. v. Mayor of Savannah*, 14 Ga. 438, 506, 514 (1854) (reține, contrar hotărârii pronunțate de Curtea Supremă în cauza *Brown v. Maryland*, U.S. 25 (12 deWheat.) 419 (1827), că un stat care impune taxe pe vânzări de bunuri importate nu a încălcat Clauza de Comerț).

⁶²⁵ *Cauza Skelly v. Jefferson Branch of the State Bank of Ohio*, 9 Ohio St. 606, 612 (1859), *rev'd*, 66 U.S. (1 Black) 436 (1861). În cauza *Skelly*, Curtea din Ohio a fost de părere că o instanță a statului federat ar putea constata că o lege statală este constituțională, chiar după ce Curtea Supremă a invalidat-o, pentru că altfel, în conformitate cu secțiunea 25, Curtea Supremă nu ar mai avea posibilitatea de a corecta propriile sale decizii

anterioare. A se vedea *id.* la 613. Dacă instanța din Ohio a crezut că acest aspect a fost un principiu general, nu este sigur deoarece în cauză a fost ridicată o pretenție în temeiul dreptului contractual, iar instanța statului a considerat că ar putea exista un rol special pentru judecătorii de stat în rezolvarea problemelor din dreptul contractual. Cu toate acestea, instanța din Ohio s-a îndepărtat de hotărârile anterioare ale Curții Supreme, *id.* la 621–22, și a considerat că o integrare a unei legii de stat nu este un contract în sensul dreptului contractual. *Id.* la 626–27. Acea hotărâre împotriva unei pretenții federale constituționale a declanșat revizuirea, iar Curtea Supremă a modificat-o. A se vedea 66 U.S. (1 Black) la 449–50.

⁶²⁶ A se vedea, de exemplu, cauza *Linn v. President of the State Bank of Ill.*, 2 Ill. (1 Scam.) 87, 90 (1833) (declarând că “Curtea Supremă a Statelor Unite este forumul adecvat și constituțional de a decide și în cele din urmă pentru a determina toate procesele în care este pusă în discuție validitatea unui statut al oricărui stat, pe motiv că ar fi în contradictoriu cu Constituția, tratatele sau legile Statelor Unite, iar decizia este în favoarea unei astfel de validități” și, prin urmare, că “atunci când Curtea Supremă a Statelor Unite a hotărât că o lege a statului încalcă Constituția Statelor Unite, judecătorii din statele respective nu au dreptul de a anula sau contesta o astfel de decizie”, ci trebuie “pur și simplu (...) să constate ceea ce Curtea Supremă a Statelor Unite a hotărât.”; cauza

judecătorii de stat, de asemenea, s-au exprimat în mod clar asupra faptului că, deoarece deciziile lor nu au fost supuse unei examinări suplimentare, ar trebui să infirme legile statelor doar în situațiile în care Constituția a prevăzut în mod clar acel rezultat.⁶²⁷

Opinia judecătorului Story în cauza *Martin v. Hunter's Lessee*⁶²⁸ este convențional descrisă, afirmând supremația Curții asupra instanțelor din statele federate pe probleme de drept federal.⁶²⁹

Cu toate acestea, văzând cauza *Martin*, împotriva limitărilor de fond clare prevăzute de secțiunea 25 din Actul Judiciar din 1789, sugerează o mai modestă înțelegere a cauzei. Într-o cauză precedesoare cauzei *Martin*, Curtea Supremă a examinat o hotărâre a Curții de Apel din Virginia, care-i nega lui Thomas Martin titlul pretins, ca efect al unui Tratat al Statelor Unite cu Marea Britanie, pentru a debarca în Virginia pe terenul confiscat de la unchiul său, loialist în timpul Războiului Revoluționar.⁶³⁰ Hotărârea

Curtea Supremă are ocazia de a revizui hotărârile anterioare ale instanțelor din statele federate cu privire la chestiunile de drept, dacă există probleme constituționale federale în discuție.

Curții de Apel din Virginia a revenit în competența Curții Supreme de a soluționa calea de atac, aflându-se sub incidența secțiunii 25 din Actul Judiciar. Curtea Supremă a schimbat hotărârea, în favoarea lui Martin.⁶³¹ Cu toate acestea, la rejudecarea cauzei, Curtea de Apel din Virginia a refuzat să se supună acestei hotărâri. Acesta a reținut că Martin nu avea un titlu pe acel teren și, în plus, că Secțiunea 25, care a autorizat revizuirea acestei cauze de către Curtea Supremă era neconstituțională.⁶³² Opinia ulterioară

Braynard v. Marshall, 25 Mass. (8 Pick.) 194, 196–97 (1829 (explicând că deciziile Curții Supreme cu privire la efectul interstat al ștergerii datoriilor în baza „legilor de insolvență” a statului sunt obligatorii pentru instanțele de stat din momentul în care o astfel de hotărâre „a fost pronunțată de către Curtea Supremă ca efect al solicitării de rectificare, iar soluția noastră să fie respinsă”); cauza *Bailey v. Fitz-Gerald*, 56 Miss. 578, 588–89 (1879) (recunoscând că instanța statului a fost obligată să urmeze precedentele Curții Supreme, atunci când Actul Judiciar a autorizat Curtea Supremă să revizuiască o normă a statului menținând un statut statat împotriva unei solicitări constituționale federale); Cauza *Susquehanna Canal Co. v. Commonwealth*, 72 Pa. 72, 78 (1872) („Noi nu suntem ținuți de deciziile Curții noastre Supreme, cu excepția cazurilor care s-au născut sub imperiul Constituției Statelor Unite ale Americii, sau în cazul în care sistemul judiciar federal are competență superioară. Ar trebui ca aceste instanțe să susțină că [statutul contestat] afectează obligațiile contractului, iar sistemul nostru judiciar trebuie să cedeze; a se vedea, de asemenea, și cauza *Thurston v. Fisher*, 9 Serg. & Rawle 288, 293 (Pa. 1823) („Toate deciziile [Curții Supreme] trebuie din plin respectate; dar în cazul în care nu are competența unei instanțe de control în cauze, și ar

putea să revizuiască și să rectifice deciziile instanțelor din statele federate, opiniile sale nu sunt concludente.”).

⁶²⁷ De exemplu, în 1825, John Gibson, judecător al Curții Supreme din Pennsylvania a solicitat ca, din cauza faptului că Actul Judiciar din 1789 nu permitea Curții Supreme a Statelor Unite să revizuiască deciziile instanțelor statale care invalidau legile de stat pe motive constituționale federale, instanțele din statele federate ar trebui să fie precaute în ceea ce privește declararea legilor de stat ca neconstituționale. Cauza *Eakin v. Raub*, 12 Serg. & Rawle 330, 357 (Pa. 1825) (Gibson, J., opinie separată).

⁶²⁸ 14 U.S. (1 Wheat.) 304 (1816).

⁶²⁹ A se vedea, de exemplu, *The Oxford Companion to the Supreme Court of the United States* 615 (Kermit L. Hall ed., 2d ed. 2005) (afirmând că opinia judecătorului Story a fost “un punct de reper în istoria de supremației federale”, întrucât acesta “a insistat că puterea de a interpreta Constituția a trebuit să rămână ca o ultimă sursă de autoritate”).

⁶³⁰ *Fairfax's Devisee v. Hunter's Lessee*, 11 U.S. (7 Cranch) 603, 603-08 (1813).

⁶³¹ *Ibidem* la 628.

⁶³² A se vedea *Martin*, 14 U.S. (1 Wheat.) la 323-24 (relatează hotărârea instanței de stat).

a judecătorului Story în cauza *Martinnu* a privit numai revizuirea unei hotărâri a unei instanțe a statului într-o cauză care intră în domeniul de aplicare al secțiunii 25, ci, de asemenea, situația refuzului acestei instanțe a statului federat de a se conforma soluțiilor Curții Supreme. Contextul care rezultă din opinia judecătorului Story⁶³³ este crucial pentru a se înțelege scopul cauzei *Martin*. Decizia pornește de la ideea că într-o cauză a instanței statului, ajunsă în mod corespunzător în fața Curții Supreme în temeiul secțiunii 25, Curtea Supremă este superioară instanței statului federat care a pronunțat hotărârea, iar aceasta din urmă trebuie să respecte hotărârea luată.⁶³⁴

De asemenea, deși doctrinarii subliniază îngrijorarea judecătorului Story în cauza *Martin* cu privire la asigurarea uniformității legii federale⁶³⁵, acea lectură apare, totuși exagerată, în sensul limitărilor impuse de secțiunea 25. Judecătorul Story a speculat că unul dintre motivele pentru care „convenția edificatoare care a format Constituția”⁶³⁶ a atribuit Curții Supreme putere de soluționare a unei căi de atac asupra hotărârilor instanțelor stat a fost „importanța și chiar necesitatea de uniformizare a deciziilor pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii, la toată tematica din domeniul de aplicabilitate al Con-

stituției”.⁶³⁷ Judecătorul Story s-a referit la „toate nenorocirile publice”, care ar putea rezulta dintr-o lipsă de uniformitate.⁶³⁸ Dar, chiar dacă judecătorul Story a crezut că au fost bune motive politice pentru uniformitate, el trebuie să fi știut că, având în vedere limitările secțiunii 25, nu poate exista uniformitate completă pe probleme constituționale federale. Acest lucru explică de ce judecătorul Story a continuat să sugereze un anumit tip de uniformitate: un nivel comun al drepturilor constituționale federale în întreaga țară. Revizuirea Curții Supreme, conform judecătorului Story, garantează faptul că o instanță din statele federate nu privează o parte „de toată securitatea pe care Constituția a destinat-o spre ajutor în susținerea drepturilor sale”.⁶³⁹ Hotărârile instanței din statele federate ar putea varia, dar nu în așa fel încât să nege un ansamblu de drepturi constituționale.

Am ajuns, apoi, la cea mai remarcabilă formă de autoritate a instanței statului federat de la începuturile Republicii. Instanțele din statele federate, judecând petiții la legile statelor, au dezvoltat un sofisticat corp de drept constituțional derivat din Bill-ul federal al drepturilor. Fără a ține seama de refuzul Curții Supreme a Statelor Unite din 1833 în cauza *Barron v. Baltimore* pentru

⁶³³ A se vedea *ibidem* la nota 323 (“Aceasta este o solicitare de rectificare din partea Curții de Apel din Virginia, fondată pe refuzul acelei instanțe de a se supune dispozițiilor acestei instanțe...”); cf. id. la 365 (Johnson, J.) (“În cauza în discuție, coliziunea a fost în ce ne privește, în totalitate nedorită”).

⁶³⁴ A se vedea *ibidem* la nota 351 (“Instanța [este] de părere că puterea de a judeca căile de atac în Statele Unite ale Americii se extinde la cauzele aflate pe rolul în instanțelor de stat, și că secțiunea 25 din [Actul judiciar, care autorizează exercitarea acestei competențe în anumite cauze,... este susținută în litera și spiritul Constituției”) id. de la 354 („Cauza... cade direct sub incidența [A]ctului.”).

⁶³⁵ A se vedea de exemplu, The Oxford

Companion to the Supreme Court of the United States, nota 47 mai sus amintită, la 615 (Fără decizia judecătorului Story, clauza supremației... și-ar fi pierdut mult din proeminența sa, deoarece statele nu ar mai fi fost obligate să se conformeze propriilor legi la un standard constituțional de stat”).

⁶³⁶ *Martin*, 14 U.S. (1 Wheat.) la 348.

⁶³⁷ *Ibidem* la 347-48.

⁶³⁸ *Ibidem* la 348; a se vedea de asemenea *Cohens v. Virginia*, 19 U.S. (6 Wheat.) 264, 415-16 (1821) (Constatând că „nimic în afară de contradicție și confuzie nu poate aduce „eșecul” în investirea unui singur tribunal cu puterea de a decide, în ultimă instanță, toate cauzele în care [Constituția și legile din Statele Unite] sunt implicate”).

⁶³⁹ *Martin*, 14 U.S. (1 Wheat.) at 348-49.

aplicarea celui de-al Cincilea Amendament statelor⁶⁴⁰, primele instanțe din statele federate, într-o serie de cauze, au invocat prevederile Bill-ului drepturilor federale, în special în ceea ce privește al Doilea, al Patrulea, al Cincilea și al Șaselea Amendament, pentru a invalida legile statelor și alte acte obligatorii pentru guvernelor statelor.⁶⁴¹ Cu toate acestea, ca o chestiune de drept constituțional federal aplicată de către instanțele federale, instanțele din statele federate au înțeles că Bill-ul ori se aplică direct guvernelor statelor, ori impune principii generale constituționale pe care statele sunt obligate să le respecte, chiar și atunci când propria lor constituție nu impune o astfel de constrângere.⁶⁴² Limitele jurisdicționale ale Actului judiciar din 1789 au protejat hotărârile instanțelor din statele federate de procesul revizuirii exercitat de Curtea Supremă.⁶⁴³ În consecință, instanțele din statele federate ar putea aplica o protecție constituțională mai generoasă față de guvernele statelor decât cea pe care Curtea Supremă a Statelor Unite a fost dispusă să o impună.

C. Trecerea la supremația formală

Ca o chestiune formală, autoritatea de a decide ceea ce înseamnă Constituția

nu mai este împărțită. Acest lucru se datorează faptului că Congresul a extins autoritatea statutară a Curții. În 1914, Congresul, pentru prima dată, a conferit autoritatea legală a Curții de a revizui hotărârile judecătorești din statele federate susținând cererile federale împotriva guvernului statului.⁶⁴⁴ Legislația în vigoare prevede că poate fi revizuită de Curtea Supremă o hotărâre definitivă a celei mai înalte instanțe “unde validitatea unui statut a oricărui stat este atras în discuție pe motiv că este incompatibilă cu Constituția, tratatele sau legile Statelor Unite, ori în cazul în care orice titlul, drept, privilegiu sau imunitate este special creat sau pretins în conformitate cu Constituția” sau altă lege federală.⁶⁴⁵ Astfel, în timp ce în conformitate cu Actul judiciar din 1789, Curtea putea revizui deciziile unei instanțe supreme din statele federate privind respingerea unei cereri federale constituționale făcută împotriva guvernului statului, astăzi, Curtea poate judeca orice decizie a unei instanțe supreme din statele federate pe o chestiune federală. Anterior, jurisdicția limitată a Curții permitea instanțelor din statele federate revizuirea legilor statului extinzând drepturile constituționale federale, dincolo de cele recunoscute de către sistemul

⁶⁴⁰ 32 U.S. (7 Pet.) 243, 247, 251 (1833), (respinge pentru lipsă de competență cererea formulată în baza clauzei Takings din al Cincilea Amendament împotriva Orașului Baltimore).

⁶⁴¹ A se vedea, spre exemplu, cauza *Young v. McKenzie*, 3 Ga. 31, 31–33, 43–45 (1847) (în care s-a invocat clauza Takings din al Cincilea Amendament pentru a se impune construirea unui pod public); Cauza *Nunn v. State*, 1 Ga. 243, 251 (1846) (reținându-se că, în timp ce legiuitorul de stat interzicea portul de arme ascunse, părți ale unui act care interzice, în general, deținerea de arme încalcă cel de-al Doilea Amendament); cauza *Bonsell v. United States*, 1 Greene 111, 115 (Iowa 1848) (aplicarea de către o instanță a statului a procedurii prevăzute de al șaselea Amendament presupune ca inculpatul să fie informat cu privire la cauza și natura acuzațiilor ce i se aduc); cauza *Larhet v. Forgay*, 2 La. Ann. 524, 525 (1847)

(afirmând decizia juriului în cauza în care s-a efectuat o percheziție fără mandat a unui magazin de trabucuri și motivând că, prin percheziția respectivă, s-a încălcat al Patrulea Amendament care interzice perchezițiile nerezonabile și confiscările); cauza *People v. Goodwin*, 18 Johns. 187, 200–01 (N.Y. Sup. Ct. 1820) (aplicarea clauzei Dublei Incriminări din al Cincilea Amendament în procedurile instanței de stat)

⁶⁴² A se vedea cauza *Mazzone*, nota 12 mai sus menționată, la 23-55 (colectarea și analizarea hotărârilor judecătorești de stat în care s-a invocat Carta Drepturilor Omului împotriva Guvernului statului respectiv).

⁶⁴³ Actul Judiciar din 1789 alin. 25, 1 Stat. 73, 85-86.

⁶⁴⁴ Actul din 23 decembrie 1914, Pub. L. No. 224, ch. 2, 38 Stat. 790.

⁶⁴⁵ 28 U.S.C. § 1257 (a) (2006).

judiciar federal; actuala jurisdicție a Curții înseamnă că orice hotărâre judecătorească neconsecventă a unei instanțe din statele federate este supusă revizurii.

Doctrinarii au în vedere intrarea în vigoare a Legii din 1914 referitoare la problema loviturii date de instanțele din statele federate legislației economice și sociale pe temeiuri federale - și, în special, decizia Curții de Apel din New York în cauza *Ives v. South Buffalo Railway Co.*⁶⁴⁶ În cauza *Ives*, Curtea a statuat că un angajat de cale ferată nu a putut obține despăgubiri pentru un prejudiciu în raporturile de muncă, deoarece legea statală de despăgubire a încălcat drepturile angajaților de la căile ferate în temeiul Constituției din New York și a clauzei privind un proces echitabil din Constituția Federală.⁶⁴⁷ În urma acestei decizii, statul New York și-a modificat Constituția și a readoptat legea,⁶⁴⁸ dar nu a existat nicio modalitate de a răsturna dreptul la un proces echitabil stabilit de Curtea Federală - Curtea Supremă de Justiție nu a putut judeca dosarul, deoarece instanța din statul federat a decis în favoarea dreptului federal revendicat.

Deși mulți doctrinari subliniază că atribuția acordată de Congres în 1914 autorității Curții Supreme de a revizui deciziile judecătorești din statele federate a reprezentat un răspuns direct la cazuri precum *Ives*, această înțelegere surprinde doar o parte a poveștii. La începutul secolului al XX-lea, Curtea Supremă de Justiție și instanțele federale inferioare au invocat pe fond, de asemenea, dreptul la un proces echitabil

pentru a invalida o serie de legi federale și ale statelor.⁶⁴⁹ Într-adevăr, sistemul judiciar federal a fost de multe ori o amenințare mai mare pentru legislație decât au fost instanțele din statele federate. În cauza *Lochner v. New York*, după ce Curtea de Apel din New York a respins dreptul la un proces echitabil cu privire la o lege de reglementare a orelor de lucru în brutăriile din New York, Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat hotărârea instanței statului și a făcut abstracție de lege.⁶⁵⁰

Prin urmare, profesorul Edward Hartnett demonstrează convingător că legea din 1914, pe care o interpretează că ar permite numai justițiabililor privați o cale de atac în fața Curții Supreme de Justiție, a fost concepută pentru a proteja instanțele de stat de mai multe reforme de anvergură.⁶⁵¹ Urmărind adoptarea legii, el remarcă faptul că Theodore Roosevelt a folosit cauza *Ives* pentru a argumenta în favoarea propriei propuneri din campania prezidențială din 1912 pentru a "retrage" hotărârile instanțelor din statele federate prin acordarea posibilității alegătorilor unui stat de a răsturna o decizie a unei instanțe a statului cu majoritate de voturi într-un referendum.⁶⁵² Critica lui Roosevelt asupra judecătorilor din statele federate i-a galvanizat pe președintele în exercițiu (și viitorul președinte al Curții Supreme de Justiție), William Howard Taft, și pe susținătorii săi conservatori, producând o luptă intensă pentru nominalizarea din 1912 a Partidului Republican, care a fost câștigată de Taft și a fost urmată de o platformă de partid

⁶⁴⁶ 201 N.Y. 271 (1911); A se vedea, spre exemplu., cauza *Richard A. Matasar & Gregory S. Bruch, Procedural Common Law, Federal Jurisdictional Policy, and Abandonment of the Adequate and Independent State Grounds Doctrine*, 86 Colum. L. Rev. 1291, 1364 (1986) (descrie cauza *Ives* ca "o exercitare a puterii judecătorești de stat într-un mod deosebit", care a determinat Congresul să acționeze).

⁶⁴⁷ *Ives*, NY 201 la 273, 292-300, 317.

⁶⁴⁸ A se vedea N. Y. Const. arta I, § 18

(asigurarea textul amendamentului 1913); a se vedea, de asemenea, Hartnett, la nota 20 mai sus menționată, la 933, 978 (discutarea amendamentului).

⁶⁴⁹ A se vedea, în general, Paul Kens, *Judicial Power and Reform Politics: The Anatomy of Lochner v. New York* (1990).

⁶⁵⁰ 198 US 45, 52-53, 64-65 (1905).

⁶⁵¹ A se vedea cauza *Hartnett*, la nota 20 sus menționată, la 913 la 56.

⁶⁵² Id. de la 934 la 36.

care s-a opus reducerii competenței instanțelor din statele federate.⁶⁵³ Candidând, în calitate de reprezentant din partea Partidul Progresist, Roosevelt nu a susținut “retragerea” hotărârilor judecătorești din statele federate prin vot popular, ci revizuirea lor de către Curtea Supremă de Justiție.⁶⁵⁴ După scindarea Taft-Roosevelt, care a dus la alegerea democratului Woodrow Wilson, Taft a preluat președinția Asociației Avocaților Americani, care s-a opus oricărei propuneri de revizuire a hotărârilor prin vot, dar a sprijinit o extindere a competenței Curții Supreme de Justiție, drept răspuns pe măsură la hotărârile judecătorești eronate din statele federate.⁶⁵⁵ Asociația Avocaților Americani a găsit un aliat ferm în New York, senatorul Elihu Root, care a favorizat extinderea competenței Curții Supreme din necesitatea practică de a proteja instanțele din statele federate de la măsurile de revizuire, precum și împotriva altor propuneri mai radicale de controlare din partea poporului.⁶⁵⁶ Profesorul Hartnett afirma că legea din 1914, referitoare la extinderea competenței Curții Supreme de Justiție, nu a apărut „din dorința Congresului de a apăra democrația populară”, ci din „acțiunile conservatorilor înțelepți... [care] au încercat să dezamorseze presiunea pentru reforme radicale prin măsuri care conservă autoritatea - în special

autoritatea judiciară existentă – decât să alimenteze prin represiune cărbunii reformei radicale”.⁶⁵⁷ În concordanță cu această istorie a legii, Hartnett concluzionează că actul a fost destinat să permită Curții Supreme să revizuiască acele cauze în care o instanță din statele federate a admis o pretenție federală într-un litigiu între părți - situația din cauza *Ives* - iar nu cele în care statul a pierdut în fața instanței statului.⁶⁵⁸ Cu toate acestea, începând cu 1918, Curtea a interpretat extensiv actul.⁶⁵⁹ În 1922, într-un caz din statul New York, privind cererea de despăgubire a unui lucrător, Curtea, fără prea mare tam-tam, a admis pentru prima dată revizuirea unei hotărâri a unei instanțe de stat pe care a și anulat-o.⁶⁶⁰

Cuplată cu atribuția statutară extinsă a Curții, integrarea celor mai multe prevederi din Bill-ul Drepturilor împotriva statelor a diminuat, de asemenea, autonomia instanțelor din statele federate. La începutul anilor Republicii, instanțele din statele federate au fost unicele care aplicau dispozițiile din Bill-ul Drepturilor guvernelor statelor. Cu toate acestea, în zilele noastre, ca o chestiune de jurisprudență a Curții Supreme, cele mai multe protecții instituite de Bill-ul Drepturilor se aplică în egală măsură – “cu toată forța”⁶⁶¹ - statelor și guvernelor federale.⁶⁶² În consecință, instanțele din

⁶⁵³ Id. de la 934 la 40.

⁶⁵⁴ Id. de la 940 la 41.

⁶⁵⁵ A se vedea id. de la 943 la 46, 949.

⁶⁵⁶ A se vedea id. de la 949 la 52.

⁶⁵⁷ Id. de la 954 la 55 (notele de subsol omise).

⁶⁵⁸ Id. la 957.

⁶⁵⁹ Id. de la 957 la 59.

⁶⁶⁰ Id. de la 958 la 59 (care citează cauza *State Indus. Comm'n v. Nordenholt Corp*, 259 US 263, 269-70 (1922)). Din 1928, Curtea a abandonat, de asemenea, noțiunea de scurtă durată, deoarece, fără autorizație specială din partea statului, un oficial de stat nu avea calitate pentru a contesta o decizie de la un tribunal al statului federat. Id. de la 962 la 63 (care citează *Blodgett v. Silberman*, 277 US 1 (1928)).

⁶⁶¹ Cauza *Lee v. Weisman*, 505 US 577, 580 (1992).

⁶⁶² A se vedea, spre exemplu, cauza *Planned Parenthood of Southeastern Pa v. Casey*, 505 US 833, 847 (1992) (“Am considerat că dreptul la un proces echitabil din al Paisprezecelea Amendament încorporează cea mai mare parte din Bill-ul Drepturilor împotriva statelor.”). “În plus față de dreptul de a păstra și de a purta arme (și al Șaselea Amendament privind dreptul la un verdict dat de către un juriu unanim), singurele drepturi care nu sunt pe deplin încorporate (1) de protecția celui de-al Treilea Amendament împotriva cantonării soldaților; (2) cerința inculpării de marele juriu potrivit celui de-al Cincilea Amendament; (3) al Șaptelea Amendament privind dreptul la un proces cu juriu în cauze civile; și (4) interzicerea de amenzi excesive cu privire la Optulea Amendament.” cauza *McDonald v. City of Chicago*, 130 S. Ct. 3020, 3035 n.13 (2010) (considerând că al Doilea Amendament este pe deplin aplicabil statelor).

statele federate nu mai pot interpreta Bill-ul Drepturilor în mod independent sau să derive din acesta principiile generale ale dreptului constituțional aplicabile guvernelor statelor.⁶⁶³ În schimb, acestea sunt legate de orice dispoziții ale Curții care impun anumite interpretări Bill-ului Drepturilor.⁶⁶⁴ Spre exemplu, în cazul în care Curtea constată că pedeapsa cu moartea nu

încalcă cel de-al Optulea Amendament, o instanță din statele federate nu poate susține că pedeapsa cu moartea este crudă neconstituțional și o pedeapsă neobișnuită.⁶⁶⁵ „[O] instanță din statele federate nu poate adăuga și nici să scadă din clauzele obligatorii ale Constituției Statele Unite”⁶⁶⁶ așa cum sunt interpretate de către Curtea Supremă de Justiție.

⁶⁶³ A se vedea, spre exemplu, cauza *Benton v. Maryland*, 395 US 784, 795 (1969) (“După ce se decide că o anumită garanție instituită de Bill-ul Drepturilor este “fundamentală sistemului american de justiție”, același standard constituțional se aplică atât împotriva statului cât și a guvernelor federale.”)

⁶⁶⁴ A se vedea, spre exemplu, cauza *People v. Kan*, 574 NE2d 1042, 1045 (NY 1991) (“Toate instanțele sunt, desigur, legate de interpretările Curții Supreme Statelor Unite cu privire la... Constituția federală”; cauza *State v. Gomez*, 163 SW3d 632, 651 (Tenn 2005) („Ca toate instanțele din Tennessee, această instanță este legat de interpretarea Curții Supreme a Statele Unite cu privire la Constituția Statelor Unite.”).

⁶⁶⁵ Interacțiunea dintre Curtea Supremă de Justiție și instanța federală în cauza *Roper v. Simmons*, 543 US 551 (2005), demonstrează punctul de vedere; înainte de cauza *Roper*, Curtea Supremă de Justiție a susținut în cauza *Stanford v. Kentucky*, 492 US 361 (1989), că cel de-al Optulea Amendament nu interzice executarea inculpaților pentru crime comise în calitate de minori. Inculpatul din cauza *Roper*, Christopher Simmons, a fost condamnat la moarte pentru o crimă comisă la vârsta de șaptesprezece ani. 543 US la 556 la 58. În apel, Curtea Supremă din Missouri a menținut condamnarea la moarte a lui Simmons. Id. la 559. Ulterior, în cauza *Atkins v. Virginia*, 536 US 304 (2002), Curtea Supremă de Justiție a hotărât că cel de-al Optulea Amendament, interpretat în lumina “evoluției standardelor decenței,” a interzis pedeapsa cu executare pentru inculpații cu retard mintal. Id. la 321. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea, în cauza *Atkins*, a invocat apariția unui “consens național” față de executarea delincvenților cu retard mintal. Id-ul de la 316. După cauza *Atkins*, Simmons a depus o cerere *habeas*, în care a susținut că un consens național similar a fost dezvoltat și față de pedeapsa cu executare aplicată inculpaților pentru infracțiuni comise în calitate de minori, pedeapsa fiind, prin urmare, neconstituțională. Curtea Supremă de Justiție din Missouri a fost de acord cu Simmons, a admis petiția sa și a dispus condamnarea pe viață, fără eliberare condiționată (*Simmons v. Roper*, 112 SW3d 397, 399-400, 413 - 2003). Judecătorul William Ray Price Jr., alături de alți doi judecători, a exprimat o opinie

separată, pe motiv că “opinia majoritară a Curții... este în conflict direct cu decizia Curții Supreme a Statelor Unite privind cauza *Stanford v. Kentucky*.” Id. la 419 (Price, J., opinie separată). Judecătorul Price s-a plâns de faptul că marea majoritate și-a arogat dreptul de a trece peste decizia Curții Supreme: “Această Curte”, a scris el, „este obligată să respecte Decizia din cauza *Stanford v. Kentucky* a Curții Supreme a Statelor Unite și pur și simplu nu are autoritatea de a anula acea Decizie.... De altfel, nici nu poate această Curte... anticipa respingerea unei decizii de către Curtea Supremă de Justiție a Statele Unite.” Id. de la 419 la 20. În opinia sa, doar Curtea Supremă de Justiție i-ar putea acorda lui Simmons circumstanțele pe care le solicită. Id. la 421. În opinia majoritară, cu toate acestea, judecătorul Laura Denvir Stith a susținut că majoritatea a fost pentru aplicarea cu fidelitate, atât în cauza *Stanford*, cât și în cauza *Atkins*, în măsura în care „instrucțiunile date prin decizia Curții Supreme cu privire la evoluției standardelor decenței trebuie interpretate în lumina standardele actuale, și nu a celor cu ani în urmă.” Id. la 406. În aprecierea sa, opinia separată a fost “pur și simplu incorectă” în susținerea că majoritatea a “neglijat soluția din cauza *Stanford*”. Id. la 407. În schimb, a explicat ea, că “instanța de judecată, în mod clar, are autoritatea și obligația de a soluționa cauza pe baza actualelor... evoluții ale standardelor de decență”. Id. Deși majoritatea și minoritatea nu sunt de acord cu privire la care parte a fost mai fidelă jurisprudenței Curții Supreme, ambele părți au acceptat premisa că o instanță de stat nu are autoritatea de a deroga de la precedentul Curții Supreme de Justiție. Vezi id. la 415 (Wolff, J., concordante) (“Atât opinia principală cât și cea separată se străduiește serios să urmeze precedentul relevant al Curții Supreme de Justiție a Statele Unite ale Americii – fie că este linia de raționament din cauza *Atkins v. Virginia*, fie că este rezultatul din cauza *Stanford v. Kentucky*.” Curtea Supremă de Justiție, în cauza *Roper*, a confirmat decizia instanței din statul federat. Vezi 543 US la 568 (“Majoritatea statelor a respins impunerea pedepsei cu moartea pentru infractorii minori sub 18 ani și acest aspect este menținut de al Optulea Amendament.”).

⁶⁶⁶ Cauza *North Carolina v. Butler*, 441 US 369, 376 (1979).

Împotriva acestor evoluții generale, Curtea Warren a jucat un rol specific în diminuarea autorității instanțelor din statele federate prin interpretarea extensivă a Bill-ului Drepturilor, în special a dispozițiilor care protejează inculpații, și prin încorporarea agresivă a acestor drepturi împotriva statelor.⁶⁶⁷ Curtea a promovat aceste interpretări cu o înțelegere mai amplă a jurisdicției federale.⁶⁶⁸ Deși judecătorii Burger și Rehnquist au redus din inovațiile judecătorului Warren,⁶⁶⁹ moștenirea sa rămâne: guvernul statului este legat să respecte normele constituționale articulate și aplicate de către Curtea Supremă de Justiție, iar instanțele din statele federate moderne sunt menite să fie „reprezentanții loiali ai Curții Supreme în aplicarea legii federale.”⁶⁷⁰

Următoarele două părți ale articolului arată că, în ciuda formalei subordonări a instanțelor din statele federate în fața Curții Supreme, autoritatea continuă să fie împărțită în jurisprudență. Partea a II-a trasează în general circumstanțele care practic dau instanțelor federale autonomie constituțională. Partea a III-a examinează două domenii ale dreptului constituțional în care instanțele din statele federate se bucură de o autonomie specială: clauza de proprietate din cel de-al Cincilea

Amendament, precum și dispozițiile din al Patrulea, al Cincilea, al Șaselea și al Optulea Amendament care protejează drepturile inculpaților.

II. Practica privind autonomia Curții constituționale de stat

Instanțele din statele federate interpretează în mod frecvent Constituția Federală de o manieră mai puțin sau deloc asemănătoare cu aceea a Curții Supreme. Prezenta parte identifică șase factori care dau practic naștere unei autonomii constituționale la nivelul instanțelor federale: (1) dependența deciziilor constituționale federale de legile din statele federate care stau la bază; (2) importanța determinării de fapt a regulilor constituționale; (3) normele de excludere; (4) rolul instanțelor din statele federate în judecarea cauzelor penale; (5) motive independente și adecvate de drept statal care împiedică revizuirea la Curtea Supremă a hotărârilor judecătorești de stat pe probleme federale; și (6) posibilitatea deciziilor instanțelor federale de a trece neobservate.

Înainte de a continua, este util să reținem că ne vom concentra pe situații în care instanțele din statele federate sunt în măsură să aibă ultimul cuvânt pe o problemă constituțională. Dacă o instanță

⁶⁶⁷ A se vedea Donald A. Dripps, *About Guilt and Innocence: The Origins, Development, and Future of Constitutional Criminal Procedure* 47–69 (2003); A. Kenneth Pye, *The Warren Court and Criminal Procedure*, 67 MICH. L. REV. 249 (1968).

⁶⁶⁸ A se vedea Ann Althouse, *Tapping the State Court Resource*, 44 Vand. L. REV. 953, 957 (1991) (“Mulți juriști sunt de părere că Warren a conferit un avantaj persoanelor care pretind o încălcare a drepturilor lor.”); Erwin Chemerinsky, *Parity Reconsidered: Defining a Role for the Federal Judiciary*, 36 UCLA L. Rev. 233, 234–35 (1988).

⁶⁶⁹ A se vedea Yale Kamisar, *The Warren Court and Criminal Justice: A Quarter-Century Retrospective*, 31 TULSA L.J. 1, 28–39 (1995) (discuții cu privire la diminuarea impactului hotărârilor Burger și Rehnquist asupra precedentelor Warren - precedent expansiv în

contextul tehnicilor de identificare a infractorului dintre mai mulți suspecti de către victimă sau martori, a perchezițiilor și a confiscărilor.) David J. Bodenhamer, *Reversing the Revolution: Rights of the Accused in a Conservative Age*, în *The Bill of Rights in Modern America: After 200 Years*, 101–02 (David J. Bodenhamer & James W. Ely, Jr. eds., 1993); Chemerinsky, *nota* 86 mai sus menționată, la 234–35 (discuții cu privire la modul în care încrederea acordată de Burger soluționării proceselor statului a condus la restrângerea sferei de competență federală prin limitarea proceselor *habeas corpus* și extinderea principiilor de abținere și excludere, inversând astfel parcursul inițiat de Warren).

⁶⁷⁰ A se vedea Michael E. Solimine, *Supreme Court Monitoring of State Courts in the Twenty-First Century*, 35 Ind. L. Rev. 335, 363 (2002).

dintr-un stat federat se îndepărtează de fapt de la precedentele Curții Supreme este o chestiune separată. Chiar dacă decizia unei instanțe din statele federate nu face obiectul unei căi de atac, aceasta s-ar putea să fie de acord cu un precedent al Curții Supreme, apreciind că ar trebui să fie urmat sau ar putea folosi Curtea pentru a devia criticile locuitorilor statului. Munca doctinarilor anteriori aruncă lumină asupra acestor aspecte.⁶⁷¹ În plus, există o dezbateră științifică bogată cu privire la cum afectează puțina cazuistică a Curții gradul în care instanțele din statele federate și instanțele federale inferioare aderă la precedentele Curții Supreme.⁶⁷² Determinarea cu privire la

măsura în care instanțele din statele federate uzează de oportunitățile pe care le au, în a oferi propriile interpretări constituționale va necesita un studiu mai aprofundat.⁶⁷³ Pentru moment, sarcina este de a identifica unde și de ce există aceste oportunități.

A. Constituția ca lege națională

Prima împrejurare care oferă instanțelor din statele federate autonomie este faptul că multe întrebări constituționale federale se transformă în probleme de drept statal. Întrebările de drept statal, la care instanțele federale sunt, în general, autoritare, determină de multe ori rezultatul unor pretenții consti-

⁶⁷¹ A se vedea spre exemplu, Sara C. Benesh & Wendy L. Martinek, *State Supreme Court Decision Making in Confession Cases*, 23 Justice Sys. J. 109 (2002) (analizând un număr de 661 de soluții în cauzele instanțelor statelor federate din perioada 1970 și 1991 și concluzionând că instanțele, în general, au respectat precedentele Curții Supreme); cauza *Frederic M. Bloom, State Courts Unbound*, 93 Cornell L. Rev. 501 (2008) (arătând cum la unele întrebări asupra legilor federale, instanțele din statele federate au fost capabile să sfideze în mod activ Curtea Supremă).

⁶⁷² În mandatul din 2008, 7738 de cauze au fost înregistrate la Curtea Supremă, 87 cauze au fost dezbătute, iar 83 au fost respinse cu opinii separate. A se vedea John G. Roberts, 2009 Year-End Report on the Federal judiciary 2 (2009), <http://www.supremecourtus.gov/publicinfo/year-end/2009year-endreport.pdf>. În plus, pentru a decide un caz pe fond, Curtea poate admite, de asemenea, solicitarea de revizuire, anulând decizia dată de instanța care a judecat calea de atac, fără a găsi erori, trimițând-o spre rejudecare instanței inferioare. De obicei, acest lucru se întâmplă atunci când hotărârea dată poate fi afectată de o decizie recentă a Curții. A se vedea Aaron-Andrew P. Bruhl, *The Supreme Court's Controversial GVRs - And an Alternative*, 107 Mich. L. Rev. 711 (2009).

⁶⁷³ A se vedea spre exemplu, Barry Friedman, *Under the Law of Federal Jurisdiction: Allocating Cases Between Federal and State Courts*, 104 Colum. L. Rev. 1211, 1219, 1241 (2004) (afirmând că "nimeni nu poate argumenta în mod plauzibil că simpla revizuire la Curtea Supremă este suficientă pentru a aborda "interesele federale" implicate în cauzele instanțelor din statele federate și că

„neuniformizarea și asigurarea supremației legii federale sunt probleme serioase, în special, în funcție de capacitatea limitată a Curții Supreme de a supraveghea cele cincizeci de sisteme judiciare de stat”; Richard A. Posner, *The Supreme Court, 2004 Term - Foreword: A Political Court*, 119 Harv. L. Rev. 31, 35–36 (2005) (estimând că Curtea Supremă a revizuit 0,12% din potențialele hotărâri ale instanțelor din statele federate și curților federale până în 2003 și concluzionând că nu mai este posibil pentru Curte să controleze instanțele inferioare, prin intermediul precedentului, ci ar trebui să acționeze, vrând-nevrând, în mod legislativ”); David W. Romero & Francine Sanders Romero, *Precedent, Parity, and Racial Discrimination: A Federal/State Comparison of the Impact of Brown v. Board of Education*, 37 Law & Soc. Rev. 809, 819 (2003) (compararea răspunsurilor instanțelor federale și ale statelor federate la decizia Curții Supreme în cauza *Brown*, și concluzionând că "schimbări dramatice au avut loc, dar numai la nivel federal"); Solimine, la nota 88 mai sus menționată, la 359 (Cu agenda de lucru extinsă sau diminuată... Curtea Supremă a fost în măsură, la un nivel tolerabil, să îndeplinească funcția de monitorizare.”). Curtea Supremă nu își afirmă competența generală de supraveghere asupra instanțelor din statele federate. A se vedea cauza *Dickerson v. United States*, 530 U.S. 428, 438 (2000) („Este incontestabil faptul că nu deține o putere de control asupra instanțele din mai multe state”; cauza *Smith v. Phillips*, 455 U.S. 209, 221 (1982) („Instanțele federale nu dețin nicio autoritate de supraveghere asupra procedurilor judiciare statatale, dar pot interveni numai pentru a rectifica greșelile de natură constituțională.”

tuționale federale. Spre exemplu, interdicțiile celui de-al Paisprezecelea Amendament privind privarea de libertate sau proprietate fără dreptul la un proces echitabil depind de interesele de proprietate sau de libertate create prin lege de

stat.⁶⁷⁴ O procedură penală de stat având ca țintă clauza de auto-incriminare din cel de-al Cincilea Amendament este „mai înainte de toate o chestiune de construcție a statutului” conform legilor statale.⁶⁷⁵ Interdicția Clauzei privind Dubla Incrimi-

⁶⁷⁴ Soluția definitivă în cauza *Danforth v. Minnesota*, 128 S.Ct. 1029 (2008), merită menționată. În cauza *Danforth*, Curtea a statuat că instanțele din statele federate, în propriile proceduri postcondamnatorii, sunt îndreptățite să acorde un efect retroactiv mai larg noilor reguli de procedură penală constituțională federală anunțate de Curtea Supremă, decât ar fi disponibile pentru deținuți, pe baza cererilor federale de revizuire *habeas*, sub restrictivele standardele din cauza *Teague v. Lane*, 489 U.S. 288, 307–13 (1989) (opinie majoritară) (explicând că o nouă regulă se aplică retroactiv în cauzele care au fost finalizate atunci când regula a fost anunțată doar în cazul în care regula impune anumite tipuri de conduită privată dincolo de puterea guvernului de a interzice sau este o regulă de cotitură care definește procedurile implicite ale conceptului de libertate). Cauza *Danforth* a implicat efectul retroactiv și asupra judecării cauzei *Crawford v. Washington*, 541 U.S. 36, 68–69 (2004), respectiv asupra faptului că regula care acordă dreptul inculpatului de a fi confruntat cu martorii acușării interzice administrarea declarațiilor certificate privind înțelegerea părților, cu excepția cazului în care, înainte, inculpatul a avut ocazia de a interoga martorul. Conform standardelor dispuse în cauza *Teague*, regula din cauza *Crawford* nu se aplică retroactiv în cauzele în care s-a pronunțat o hotărâre definitivă în momentul în care s-a pronunțat decizia în cauza *Crawford*; cauza *Whorton v. Bockting*, 127 S. Ct. 1173, 1180–81 (2007). Ca urmare a deciziei Curții Supreme din cauza *Danforth*, Curtea Supremă din Minnesota, rejudecând cauza, a ales să nu se abată de la standardul impus de soluția din cauza *Teague* de a acorda un efect retroactiv mai larg în cauza *Crawford*. A se vedea cauza *Danforth v. State*, 761 N.W.2d 493 (Minn. 2009). Cu toate acestea, instanța din Minnesota a considerat că, aplicând standardele impuse prin cauza *Teague*, în viitoarele cauze, aceasta nu va mai fi legată de interpretarea Curții Supreme a cărei noi reguli au părut a fi reguli de cotitură și, prin urmare, aplicate retroactiv. „Chiar dacă vom adopta în mod formal standardul din cauza *Teague* din propria noastră voință,” instanța statului a declarat că „nu suntem obligați prin hotărârea Curții Supreme a SUA la standarde de echitate. Mai degrabă, vom revizui în mod independent cauzele pentru a stabili dacă respectă interpretarea noastră privind echitatea.” *Id.* la 500. Astfel, chiar și în timp ce adera la interpretarea Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, Curtea Supremă din Minnesota și-a recunoscut propriul spațiu de independență. Alte instanțe de stat și-au afirmat, de asemenea,

competența de a aplica în mod independent cadrul stabilit în cauza *Teague*. A se vedea de exemplu cauza *Colwell v. State*, 59 P.3d 463, 471 (Nev. 2002) („Noi adoptăm cadrul general stabilit în cauza *Teague*, dar ne rezervăm prerogativa de a defini și a stabili în acest cadru, dacă o regulă este nouă și dacă se încadrează în cele două excepții de la neretroactivitate (atât timp cât conferim noilor norme constituționale federale cel puțin la fel de mult efect retroactiv pe care îl conferă cauza *Teague*).”)

⁶⁷⁵ Cauza *Cleveland Bd. of Educ. v. Loudermill*, 470 U.S. 532, 538–39 (1985) (considerând că, deoarece legea din statul federat a creat o extindere a drepturilor în ocuparea continuă a forței de muncă pentru un profesor, aceea extindere nu ar putea fi delimitată decât în conformitate cu un proces echitabil); Cauza *Logan v. Zimmerman Brush Co.*, 455 U.S. 422, 430 (1982) („Curtea a accentuat că particularitatea proprietății este un drept individual, având bază în legea statului...”); cauza *Vitek v. Jones*, 445 U.S. 480, 490 n.6 (1980) („În timp ce legiuitorul poate alege să nu confere o extindere a drepturilor în ocuparea forței de muncă federale, aceasta nu poate autoriza constituțional privarea de la o astfel de extindere, o dată conferită, fără garanții procedurale adecvate”; cauza *Perry v. Sindermann*, 408 U.S. 593, 602 n.7 (1972) (explicând, că într-o cauză care implică o solicitare privind dreptul la un proces echitabil al unui profesor față de decizia statului de a nu-l reangaja, „în cazul în care conform legii din Texas, un profesor aflat în poziția unui pârât nu are niciun drept contractual sau de altă natură pentru a ocupa locul de muncă, solicitarea pârâtului [privind dreptul la un proces echitabil] ar fi respinsă.”) cauza *Bd. of Regents v. Roth*, 408 U.S. 564, 577 (1972) (considerând că nici Constituția nu prevede oportunitatea unei judecăți înainte de ne-reînnoirea contractului de muncă a unui profesor, fără a se arăta că acel profesor are în continuare un interes extins spre a fi angajat: „Extinderea drepturilor nu a fost creată de către Constituție. Mai degrabă, întinderea lor a fost definită de norme existente sau înțelegeri care provin de la o sursă independentă, cum ar fi legea statului...”). Curtea a recunoscut, cu toate acestea, că există unele limitări cu privire la categoriile de interese create de stat, stabilite pentru a asigura dreptul la un proces echitabil. A se vedea cauza *Town of Castle Rock v. Gonzales*, 545 U.S. 748, 766 (2005) (Nu este deloc clar dacă un drept individual de punere în aplicare a unui ordin de restricție ar putea constitui o extindere a drepturilor în sensul dreptului la un proces echitabil.”).

nare pentru faptul că este “subiect al aceleiași fapte ilicite dublu incriminată”⁶⁷⁶ depinde de definirea în legislația statului a fiecărei fapte ilicite.⁶⁷⁷ Existența dreptului la un avocat în baza celui de-al Șaselea Amendament depinde dacă un stat a stabilit pentru infracțiunea în cauză cu pedeapsa închisorii.⁶⁷⁸ În cazurile prevăzute de cel de-al Patrulea Amendament, Curtea a luat în considerare pentru a verifica ce constituie o percheziție nerezonabilă sau sechestrul abuziv legile statului.⁶⁷⁹ Dacă există dreptul la un proces echitabil în baza celui de-al Paisprezecelea Amendament poate depinde de așteptările legitime ale unei persoane în conformitate cu legislația statului.⁶⁸⁰ Și punerea în aplicare a clauzei

de luare în stăpânire din cel de-al Cincilea Amendament al statelor, discutate mai târziu în Partea a III-a, depinde de regimul proprietății din statul respectiv.

Curtea Supremă are ocazia de a revizui hotărârile anterioare ale instanțelor din statele federate cu privire la chestiunile de drept, respectiv dacă există probleme constituționale federale în discuție.⁶⁸¹ Cu toate acestea, aceste cazuri sunt de remarcat, deoarece sunt atât de neobișnuite.⁶⁸² Cum profesorul Ernest Young ne reamintește, datele relevante nu sunt deciziile prin care Curtea decide să interpreteze chestiuni de drept statale, ci toate cazurile în care aceasta își exercită dreptul de a nu face nicio revizuire.⁶⁸³ Într-adevăr, multe dintre

⁶⁷⁶ Cauza *Allen v. Illinois*, 478 US 364, 368 (1986) (menținând hotărârea instanței statale în legătură cu procedurile prevăzute de Legea statului Illinois cu privire la persoanele periculoase din punct de vedere sexual care nu sunt de natură penală, în sensul garanțiilor instituite împotriva auto-incriminării, potrivit celui de-al Cincilea Amendament).

⁶⁷⁷ U.S. Const. Amend. V.

⁶⁷⁸ A se vedea cauza *Blockburger v. Statele Unite*, 284 US 299, 304 (1932) (explicând că, pentru a determina dacă cele două infracțiuni sunt aceleași, fiecare dispoziție [statutară] impune dovada unui fapt pe care celălalt nu îl cere).

⁶⁷⁹ A se vedea cauza *Argersinger v. Hamlin*, 407 US 25, 32 (1972).

⁶⁸⁰ A se vedea, spre exemplu, cauza *Atwater v. City of Lago Vista*, 532 US 318, 331-35, 355-60 (2001) (bazându-se pe legile statale privind arestarea, se constată că al Patrulea Amendament nu interzice arestarea pentru o infracțiune care se pedepsește numai cu amendă); cauza *Tennessee v. Garner*, 471 US 1, 15-20 (1985) (examinând legile și practicile statului, s-a permis poliției să folosească forța mortală împotriva suspecților care încearcă să se sustragă); cauza *Statele Unite ale Americii v. Watson*, 423 US 411, 422-23 (1976) (invocând practicile de drept ale statului pentru a determina dacă o arestare fără mandat, pentru o infracțiune comisă în prezența unui ofițer, nu încalcă al Patrulea Amendament).

⁶⁸¹ A se vedea Susan N. Herman, *The New Liberty: The Procedural Due Process Rights of Prisoners and Others Under the Burger Court*, 59 NYUL Rev. 482 (1984) (discutarea și analizarea drepturilor hibride în zona procedurală privind dreptul la un proces echitabil).

⁶⁸² A se vedea, spre exemplu, cauza *Bush v. Gore*, 531 U.S. 98 (2000) (*per curiam*) (revizuind interpretarea instanței de stat privind legea electorală de stat); Cauza *Bouie v. City of Columbia*, 378 U.S. 347, 354 (1964) (spre deosebire de precedent, revizuirea hotărârii instanței de stat cu privire la o lege de încălcare a dreptului de proprietate aplicată demonstrațiilor de culoare care ocupă o anumită zonă pentru a protesta); *NAACP v. Alabama ex rel. Patterson*, 357 U.S. 449, 466-67 (1958) (revizuirea hotărârii instanței statului federat pe problema de drept procedural statal într-o cauză care implică judecarea unui ordin de restricție introdusă împotriva Asociației Naționale pentru Progresul Oamenilor de Culoare (NAACP)); cauza *Indiana ex rel. Anderson v. Brand*, 303 U.S. 95, 100 (1938) (revizuirea hotărârii instanței din statul federat cu privire la chestiunea dacă legea statului a creat un contract în sensul dreptului contractual de la articolul 1); cauza *Fairfax's Devisee v. Hunter's Lessee*, 11 U.S. (7 Cranch.) 603, 618-28 (1813) (în dezacord cu instanța statului din Virginia, respectiv că o lege statală din 1782 a stins anumite drepturi de proprietate în cauza *Fairfax*, în așa fel încât un ordin de evacuare din 1789 împotriva lui Fairfax, menținut de o lege statală din 1785, nu a determinat o viitoare confiscare în temeiul Tratatului cu Marea Britanie din 1783).

⁶⁸³ A se vedea Ernest A. Young, *Institutional Settlement in a Globalizing Judicial System*, 54 Duke LJ 1143, 1193 (2005) (“Chestiunile de drept statal sunt anterioare celor federale într-o gamă largă de cauze. Și totuși, Curtea Supremă refuză să accepte că aceste interpretări ale legilor statale de către instanțele din statele federate sunt obligatorii în doar o mică parte din cazuri.” (citare omisă)).

cazurile în care Curtea a revizuit hotărârile judecătorești ale instanțelor din statele federate pe probleme de drept statal au implicat preocupări speciale pentru caracterul adecvat sau corectitudinea procedurilor statului⁶⁸⁴ sau pentru interesele legislației statului.⁶⁸⁵ Chiar și în astfel de cazuri, Curtea a acordat o anumită considerație instanțelor din statele federate.⁶⁸⁶

B. Fapte juridice și legi

Deși avem tendința să ne gândim la deciziile constituționale ca implicând probleme de drept constituțional, multe se referă la hotărâri bazate pe fapte. Când hotărârile sunt luate de instanțele din statele federate, aceste hotărâri sunt revizuite, dacă nu în tot, cel puțin în baza unui standard diferențial.⁶⁸⁷ În domeniul procedurii penale, multe chestiuni se transformă din adevărate situații faptice

⁶⁸⁴ *Id.* la 1193 n.210 ("În cazul în care Curtea constată că o prevedere din legea statală blochează revizuirea unei chestiuni federale, rezultatul obișnuit este o negare inexplicabilă a unei solicitări de revizuire, mai degrabă decât o opinie... admitând plauzibilitatea interpretării legii statale de către instanța statului... Deoarece Curtea preia numai cauze în care a decis să nu respecte precedentele motivări privind legea de stat, pur și simplu citind deciziile raportate... s-ar putea crea impresia că, în mod curent, Curtea anulează deciziile instanțelor de stat pe probleme de drept de stat. Însă acest lucru este greu de crezut."; a se vedea, de asemenea, cauza *Jonathan P. Kastellec & Jeffrey R. Lax*, Case Selection and the Study of Judicial Politics, 5 J. Empirical Legal Stud. 407 (2008), discutând modul discreționar în care agenda de lucru a Curții ridică o potențială selecție părtinitoare în creionarea concluziilor din cauzele judecate).

⁶⁸⁵ A se vedea cauza *Bush*, 531 U.S. at 115 (statuând „atasarea unei grele pronunțări definitive de către instanța statului, când marea problemă în această chestiune este dacă instanța s-a depărtat de fapt de semnificația legală”); cauza *Bouie*, 378 U.S. at 362 („Noi suntem de părere că este clar că Instanța Supremă din Carolina de Sud, în aplicarea noii sale interpretări, pentru a-și susține convingerile, a lipsit petiționarii de drepturile garantate de însăși dreptul la un proces echitabil.”); cauza *Patterson*, 357 U.S. at 457 („Elementele de noutatea în cerințele procedurale nu pot fi permise pentru a contracara revizuirea la această Curte...”); cauza *Fairfax’s Devisee*, 11 U.S. (7 Cranch) 603, a apărut într-un moment de ostilitate a statului față de Curte și față de pretențiile creditorilor britanici. A se vedea, în general, Henry Paul Monaghan, *Supreme Court Review of State-Court Determinations of State Law in Constitutional Cases*, 103 Colum. L. Rev. 1919 (2003) (propune ca instanța supremă să aibă competența de a revizui hotărârile instanței statului federat în cazul în care aceasta s-ar fi depărtat în mod necorespunzător de la primele sale precedente).

⁶⁸⁶ În cauza *Virginia v. Moore*, 128 S. Ct. 1598

(2008), Curtea a constatat că ofițerii de poliție nu au încălcat cel de-al Patrulea Amendament prin arestarea unui motociclist asupra căruia au creat impresia că a încălcat legea statului Virginia, prin conducerea cu permisul suspendat, chiar dacă, în conformitate cu legislația statului Virginia, această faptă nu ar duce la arestare. *Id.* la 1602, 1607. Concluzionând că arestarea a fost susținută de o cauză probabilă și, prin urmare, echitabilă în temeiul celui de-al Patrulea Amendament, Curtea a respins ideea că instanțele statale din Virginia ar putea aplica o normă mai blândă de excludere, având la bază o încălcare a legii de stat de către ofițerii de poliție. *Id.* la 1606. Redactând soluția în unanimitate a Curții, judecătorul Scalia a explicat că “încorporând limitările privind arestul de către legislația statului” ar face prevederile constituționale “vagi și imprevizibile” și ar aduce atingere drepturilor garantate prin cel de-al Patrulea Amendament, adică “să varieze în funcție de situație și perioadă”. *Id.* la 1606–07. Judecătorul Scalia a constatat faptul că “statul Virginia, ca o chestiune de drept de stat, nu a exclus dovezi ca un remediu pentru nerespectarea statutului privind arestarea”. *Id.* la 1606. Prin urmare, impunerea unei norme exclusive ar penaliza eforturile legiuitorului de a limita circumstanțele în care se pot ivi arestări. *Id.*

⁶⁸⁷ În cauza *Demorest v. City Bank Farmers Trust Co.*, 321 U.S. 36, 42 (1944), Curtea a adoptat o normă de susținere echitabilă, în care “dacă nu există nici evităre a problemei constituționale, iar temeiul non-federal al deciziei are la bază o normă echitabilă, această Curte nu va verifica dacă norma aplicată de către instanța statului este cea bună sau cea greșită ori substituie propria opinie cu privire la norma care ar trebui să fie considerată cea mai bună pentru instanța statului.” (citând din cauza *Broad River Power Co. v. South Carolina*, 281 U.S. 537, 540 (1930) (cu ghilimelele de rigoare). Cu toate acestea, Curtea a recunoscut excepții de la această abordare. A se vedea, spre exemplu, cauza *Bush*, 531 U.S. at 114 (explicând necesitatea Curții de a “întreprinde analize independente ale legislației statului”).

specifice și aplicații ale standardelor generale în circumstanțe individualizate: dacă informațiile cunoscute de poliție au constituit o justă apreciere/indiciu al unei activități infracționale pentru a crea o probabilă cauză pentru percheziție⁶⁸⁸; dacă narcoticele descoperite într-un vehicul sunt imputabile pasagerilor astfel încât să poată fi arestați⁶⁸⁹; dacă poliția, având de executat un mandat de percheziție, a așteptat un timp suficient între momentul în care a bătut la ușa și până la pătrunderea în locuință⁶⁹⁰; dacă vreun suspect a renunțat la drepturile sale la apărare (*Miranda rights*)⁶⁹¹; dacă poliția a inițiat interogatoriul după ce un suspect a afirmat că dorește să beneficieze de dreptul său la un avocat⁶⁹²; dacă afirmațiile ofițerilor au constituit interogare⁶⁹³. Acestea sunt aspecte asupra cărora instanțele naționale exercită un control enorm. Așadar, al Paisprezecelea Amendament interzice doar un refuz intenționat de protecție egală a legilor, o problemă care necesită

o evaluare contextuală specifică a motivului pentru care statul a acționat în acest mod.⁶⁹⁴ Dacă un stat a încălcat clauza comercială negativă, aceasta implică determinări faptice similare cu privire la beneficiile programului statului contestat și a efectelor sale asupra comerțului interstatat.⁶⁹⁵

Scopul unui stat de drept este, de asemenea, important pentru a determina multe probleme de drept constituțional federal, inclusiv dacă legea încalcă Primul Amendament, dreptul la un proces echitabil și clauzele de egală protecție ale celui de-al Paisprezecelea Amendament sau clauza comercială negativă. Curtea, în general, ține cont de părerea instanțelor din statele federate cu privire la înțelegerea pe care o acordă scopului unei legi statale.⁶⁹⁶ În cazul în care Curtea respinge modul în care instanțele din statele federate au înțeles scopul legii, își exprimă de multe ori îngrijorarea cu privire la corectitudinea sau insuficiența procedurilor statului.⁶⁹⁷

⁶⁸⁸ Curtea a revizuit, la un moment dat, noile "aspecte constituționale", care determină rezultatul cererilor asupra drepturilor individuale. A se vedea, spre exemplu, cauza *Ornelas v. United States*, 517 U.S. 690, 696–98 (1996) (deciziile cu privire la cauza probabilă și motivele rezonabile de suspiciune sunt revizuite încă de la început); cauza *Miller v. Fenton*, 474 U.S. 104, 109–11 (1985) (caracterul voluntar al confesiunii este revizuit încă de la început); cauza *Bose Corp. v. Consumers Union of U.S., Inc.*, 466 U.S. 485, 508 (1984) (în cazurile de defăimare "cu rea-credință" sunt revizuite încă de la început); cauza *Jacobellis v. Ohio*, 378 U.S. 184, 190 n.6 (1964) (există revizuire încă de la început a motivelor în cauzele cu caracter obscen).

⁶⁸⁹A se vedea cauza *Illinois v. Gates*, 462 U.S. 213 (1983).

⁶⁹⁰ A se vedea cauza *Maryland v. Pringle*, 540 U.S. 366 (2003).

⁶⁹¹A se vedea cauza *Richards v. Wisconsin*, 520 U.S. 385 (1997).

⁶⁹² A se vedea cauza *Colorado v. Connelly*, 479 U.S. 157 (1986).

⁶⁹³ A se vedea cauza *Minnick v. Mississippi*, 498 U.S. 146 (1990).

⁶⁹⁴A se vedea cauza *Rhode Island v. Innis*, 446 U.S. 291 (1980).

⁶⁹⁵ A se vedea cauza *City of Mobile v. Bolden*, 446 US 55, 62, 66 (1980) (opinie majoritară) („Numai dacă există o discriminare intenționată poate exista o încălcare a clauzei de egală protecție din al Paisprezecelea Amendament”; cauza *Village*

of Arlington Heights v. Metro. Manta. Dev. Corp., 429 US 252, 265 (1977) („Pentru a face dovada unei discriminări rasiale, intenția sau scopul sunt necesare pentru a demonstra o încălcare a clauzei de egală protecție”).

⁶⁹⁶ A se vedea cauza *Pike v. Bruce Church, Inc.*, 397 US 137, 142 (1970) (asigurarea testului comparativ în temeiul clauzei de comerț).

⁶⁹⁷A se vedea, de exemplu, cauza *Kelo v. City of New London*, 545 U.S. 469, 478 (2005) (acceptarea constatării făcută de o instanță a statului federat, într-o cauză având ca obiect cel de-al Cincilea Amendament, că planul de dezvoltare a unui oraș nu a avut un "scop legitim" de care să "beneficieze o anumită categorie de persoane identificabile"); cauza *U.S. Term Limits, Inc. v. Thornton*, 514 U.S. 779, 829 (1995) (menționând că "trebuie, desigur, să acceptăm punctul de vedere al instanței statului federat cu privire la scopul propriei legislații", atunci când acceptăm analiza unei instanțe a statului federat cu privire la scopul unei dispoziții constituționale statale care de a eluda standardele constituționale federale de eligibilitate pentru biroul federal și se confirmă invalidarea dispoziției de către instanța statului); cauza *Abington Sch. Dist. v. Schempp*, 374 U.S. 203, 223 (1963) (acceptarea constatărilor făcute de instanța statului privind faptul că și ceremonia de deschidere în școlile publice a fost destinată de stat pentru a fi o ceremonie religioasă și, prin urmare, a încălcat clauza prin care Congresul nu adoptă legi prin care să se recunoască apartenența la un cult religios).

C. Excluderea unei posibilități

Regulile excluderii oferă, de asemenea, instanțelor din statele federate autonomie practică. Secțiunea 1983 prevede un mod de redresare a încălcărilor constituționale federale de către actorii guvernamentali ai statelor.⁶⁹⁸ Reclamantii nu au obligația de a epuiza căile judiciare prevăzute de legislația statului înainte de a aduce, așa cum prevede paragraful 1983, o reclamație împotriva guvernelor statelor în instanța federală.⁶⁹⁹ Cu toate acestea, procedurile judiciare ale statului sunt cu caracter de excepție ulterior unei reclamații, așa cum prevede Secțiunea 1983, intentate în instanța federală.⁷⁰⁰

În cauza *Allen v. McCurry*, Curtea a statuat că o hotărâre judecătorească de stat într-un caz penal a avut un efect colateral de interdicție într-o acțiune mai târzie în baza Secțiunii 1983.⁷⁰¹ Cazul a implicat un inculpat penal, care a ridicat o obiecție în cadrul procesului cu privire la al Patrulea Amendament referitoare la

admiterea de probe care ar fi obținute în baza unei percheziții ilegale; instanța din statul federat a respins argumentul și a fost condamnat; inculpatul a înaintat mai târziu, o acțiune în baza Secțiunii 1983 împotriva ofițerilor care s-au ocupat de percheziție.⁷⁰² Curtea Supremă a decis că hotărârea instanței statului cu privire la faptul că percheziția a fost legală a exclus posibilitatea punerii în discuție a acesteia într-o acțiune federală în baza Secțiunii 1983.⁷⁰³ În cauza *Migra v. Warren City School District*, Curtea a statuat în continuare că *res judicata* previne formularea de către reclamantii a plângerilor, în baza Secțiunii 1983, care puteau fi judecate de instanțele statului federat în cauza precedentă.⁷⁰⁴ Cazul a implicat un angajat demis din consiliul școlii care s-a folosit de o clauză dintr-un contract-cadru la nivel de stat în fața instanței statului și a apoi a introdus o plângere în baza Secțiunii 1983 la o instanță federală, în temeiul Primului

⁶⁹⁸ A se vedea, spre exemplu, cauza *Stone v. Graham*, 449 U.S. 39, 41 (1980) (considerând că, deși instanța statului a găsit o regulamentare care impune afișarea celor Zece Porunci în școlile publice, având un scop religios declarat, acest aspect este insuficient raportat la clauza prin care Congresul nu adoptă legi prin care să se recunoască apartenența la un cult religios, unde regulamentul a avut un scop religios proeminent); cf. *Edwards v. Aguillard*, 482 U.S. 578, 586–87 (1987) („În timp ce Curtea, în mod normal, respectă ideea statului privitoare la scopul religios, este necesar ca declarația făcută în acest scop să corespundă adevărului și să nu fie falsă”. În unele cauze, Curtea a răsturnat decizia unei instanțe a statului federat, care a soluționat calea de atac, de a respinge judecarea de către instanța statului a unui proces având ca obiect constatarea scopului. A se vedea, de exemplu, cauza *Allegheny Pittsburgh Coal Co. v. Cnty. Comm'n*, 488 U.S. 336, 341–46 (1989) (anularea deciziei instanței supreme a statului federat care a anulat constatarea de către instanța statului cu privire la faptul că evaluatorii fiscali s-au implicat în discriminări intenționate și sistematice care a dus la încălcarea clauzei de egalitate în fața legii).

⁶⁹⁹ 42 U.S.C. § 1983 (2006).

⁷⁰⁰ A se vedea cauza *Patsy v. Florida Bd. of Regents*, 457 U.S. 496, 500–16 (1982); cauza *Monroe v. Pape*, 365 U.S. 167, 183 (1961); a se vedea, de asemenea, cauza *Mitchum v. Foster*, 407 U.S. 225 (1972) (considerând că Actul federal Anti-Injunction, 28 USC § 2283 (2006), nu împiedică o instanță federală să dispună îndreptarea echitabilă în cauzele inițiate în temeiul Secțiunii 1983, deoarece acesta din urmă autorizează în mod expres o astfel de îndreptare).

⁷⁰¹ A se vedea, spre exemplu, cauza *Younger v. Harris*, 401 US 37 (1971).

⁷⁰² A se vedea cauza *Allen v. McCurry*, 449 US 90, 102-04 (1980) (considerând că interdicția de garanție se opune unei cereri bazată pe încălcarea celui de-al Patrulea Amendament, ca urmare a procedurii instanței statului federat).

⁷⁰³ *Id.* la 91-93.

⁷⁰⁴ *Id.* la 96–98 (explicând că terminologia Secțiunii 1983 nu manifestă nicio intenție a Congresului de a se abate de la normele de drept comun privind excluderea sau abrogarea clauzei de bună-credință, 28 U.S.C. § 1738 (2006). Rețineți că întrebarea din Secțiunea 1738 este dacă o instanță de stat ar acorda un efect de excludere – în situația în care răspunsul ar fi negativ, nici instanța federală nu ar trebui să acorde acest efect.

Amendament.⁷⁰⁵ Curtea a decis că, deoarece cererea reclamantului, formulată în temeiul Secțiunii 1983, a fost bazată pe același set de fapte ca în procesul său împotriva statului și, prin urmare, a putut fi înaintată în același timp în fața instanței statului, principiul *res judicata* duce la respingerea cererii.⁷⁰⁶

Un reclamant, având la bază Secțiunea 1983, ar putea alege să înceapă la o instanță federală și, ca atare, să evite efectul caracterului exclusiv al unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a statului. Așa cum se demonstrează în cauza *McCurry*, acest lucru nu poate să fie o opțiune viabilă pentru inculpați, care, ca urmare a cerinței de judecare cu celeritate a procesului, vor primi, de obicei, o rezolvare mai rapidă a cauzei penale decât a oricărei acțiuni civile.⁷⁰⁷ Reclamantii din cauzele civile, cum ar fi și reclamantul din cauza *Migra*, se confruntă cu o problemă aparte. În cauza *Pennhurst State School & Hospital v. Halderman*, Curtea a statuat că al Unsprezecelea Amendament interzice instanțelor federale să judece plângerile formulate în temeiul legilor statale în contradictoriu cu agenții statului.⁷⁰⁸ Odată ce motivarea din cauza *Pennhurst* este combinată cu aceea din cauza *Migra*, un reclamant ce are pretenții întemeiate, atât pe norme statale, cât și federale, împotriva unui agent al statului, ar putea alege să le dividă, dar acest lucru prezintă

un risc în sensul că instanța statului federat va judeca plângerea prima, excluzând posibilitatea instanței federale de a judeca pretențiile federale.⁷⁰⁹ Desigur, există posibilitatea de revizuire directă de către Curtea Supremă a SUA a unei hotărâri judecătorești dată de o instanță a statului federat pe o problemă constituțională federală - însă nu se întâmplă acest lucru, la fel ca și în cauza *Migra*, în situația în care cererea nu a fost niciodată judecată de o instanță a statului federat, iar o dispută care include aspecte constituțional - federale a fost rezolvată în temeiul legilor statale.⁷¹⁰ În concluzie, excluderea operează în mai multe situații pentru a reda autonomia instanțelor statului federat pe probleme de drept constituțional federal.

D. Procese penale

Natura procedurilor de urmărire penală oferă, de asemenea, instanțelor statului federat autoritatea de a rezolva problemele de drept constituțional federal, fără revizuire din partea Curții Supreme. Instanțele din statul federat poartă responsabilitatea principală pentru aplicarea prevederilor Constituției Federale, care protejează drepturile inculpaților. Acestea judecă mult mai multe cazuri penale decât instanțele federale. Mai mult de douăzeci de milioane de cauze penale sunt soluționate la instanțele de stat în fiecare an.⁷¹¹

⁷⁰⁵ Cauza *Migra v. Warren City Sch. Dist. Bd. of Educ.*, 465 U.S. 75, 80–87 (1984); a se vedea, de asemenea, cauza *Kremer v. Chem. Constr. Corp.*, 456 U.S. 461 (1982) (considerând că hotărârea unei instanțe a statului federat, prin care s-a statuat că concedierea unui angajat nu are la bază naționalitatea sau religia, împiedică deschiderea de litigii pe această problemă în cadrul unui proces federal întemeiat pe Titlul VII).

⁷⁰⁶ Cauza *Migra*, 465 US la 78-79.

⁷⁰⁷ Id. la 84-85.

⁷⁰⁸ Cauza *Allen v. McCurry*, 449 U.S. 90 (1980). În plus, inculpatul din cauza *McCurry* nu a putut introduce o plângere în temeiul celui de-al Patrulea Amendament în cadrul unei petiții federale *habeas*.

A se vedea cauza *Stone v. Powell*, 428 U.S. 465, 482 (1976) (reținând că în cazul în care statul a oferit "o oportunitate pentru un proces echitabil" în baza unei petiții de excludere a celui de-al Patrulea Amendament, solicitarea nu ar putea fi introdusă printr-o petiție *habeas*).

⁷⁰⁹ 465 U.S. 89, 120–21 (1984).

⁷¹⁰ A se vedea cauza *Erwin Chemerinsky*, Federal Jurisdiction § 8.10, la 592 (2007).

⁷¹¹ De asemenea, este important de reținut că procedurile statale au un efect exclusiv doar în cazul în care a existat "o completă și corectă oportunitate" de a supune judecării pretenția federală - cauza *McCurry*, 449 US la 101.

Fiecare dintre aceste cauze implică drepturi constituționale federale: printre altele, instanța statului federat trebuie să se asigure că nu există nicio încălcare a drepturilor inculpatului în cazul perchezițiilor nerezonabile și confiscărilor, a dreptului la audierea martorilor, a dreptului la soluționarea procesului cu celeritate, a dreptului la un proces echitabil, și (dacă este cazul) a dreptului de a beneficia de asistența unui avocat.

În schimb, mica agendă de lucru a Curții Supreme înseamnă că aceasta revizuieste puține cauze penale de stat pe fond.⁷¹² Însă acest lucru este doar vârful unui aisberg mult mai mare. Majoritatea inculpaților condamnați nu atacă nici condamnarea primită și nici nu solicită revizuirea federală *habeas*.⁷¹³ Și, în general, singurele cauze penale de stat care fac obiectul controlului Curții sunt cele în care inculpatul a fost condamnat și și-a epuizat căile de atac în fața instanțelor de stat. Cu toate acestea, o mică parte din aceste cauze ajung să fie judecate de către Curte. Cele mai multe condamnări penale sunt rezolvate prin pledarea inculpatului ca fiind vinovat, deseori ca rezultat al înțelegerii încheiate de acesta.⁷¹⁴ Aceste cazuri – deoarece

sunt condiționate de recunoașterea vinovăției și sunt de obicei un acord care nu face obiectul unei căi de atac – nu sunt revizuite de Curtea Supremă. Cu toate acestea, ele ridică probleme de drept constituțional federal decise de instanțele statului federat. Instanța statului ar putea, spre exemplu, să se pronunțe asupra admisibilității probelor fizice sau să determine care martori pot fi încuviințați și ce întrebări li se pot adresa. Odată ce o pledoarie de recunoaștere a vinovăției este admisă, de obicei aceste hotărâri nu mai fac obiectul revizuirii. Mai mult decât atât, magistrații instanțelor statului federat aplică în mod obișnuit Constituția Federală atunci când emit mandate – de percheziție și confiscare dovezi, arestare suspecti sau înregistrare convorbiri telefonice – chiar înainte de începerea urmăririi penale. Aceste hotărâri, de asemenea, nu fac obiectul revizuirii atunci când cazul este soluționat prin recunoașterea vinovăției sau o altă asemenea înțelegere.

De asemenea, în cazul în care inculpatul a fost achitat, clauza dublei încriminări previne posibilitatea statului de a formula cale de atac și a cere Curții Supreme să revizuiască hotărârea de

⁷¹² Courts Statistics Project, *Examining the Work of State Courts 2007*, la 21 (Robert C. LaFountain et al. eds., 2007), disponibil pe http://www.ncsconline.org/D_Research/csp/2007B_files/EWSC-2007-v21-online.pdf. Spre deosebire, în 2009, 76,655 cauze penale au fost introduse la instanța federală. A se vedea Roberts, *nota* 90 mai sus menționată, la 3.

⁷¹³ În timpul mandatului Curții din 2008, aceasta a soluționat șaptezeci și nouă de cauze (cu șaptezeci și cinci de opinii privitoare la fondul cauzei împreună cu raționamentul opiniei). *Scotusblog Statpack Final Data 29.06.2009*, la 11(2009), disponibil pe <http://www.scotusblog.com/wp-content/uploads/2009/06/full-stat-pack.pdf>. Cincisprezece dintre aceste cauze au fost de la instanțele statului federat. A se vedea id. la 10 tbl. "Circuit Scorecard OT08." Incluzând cauzele *habeas*, șaisprezece dintre deciziile pronunțate de către Curte în mandatul din 2009 au implicat revizuirea condamnărilor penale pronunțate de

instanțele statelor federate. Această cifră se bazează pe analiza cauzelor rezumate de către autor la id. la 13-27.

⁷¹⁴ A se vedea James C. Duff, *Admin. Office of The U.S. Courts, 2009 Judicial Business of the United States Courts*, 142 tbl.C-2 (2009), disponibil pe <http://www.uscourts.gov/uscourts/Statistics/JudicialBusiness/2009/JudicialBusinesspdfversion.pdf> (raportând că în 2008, 21.298 de petiții *habeas* și 192 petiții *habeas* în care statul solicita pedeapsa cu moartea au fost înregistrate la instanțele federale districtuale); *Judicial Council of Cal., 2010 Court Statistics Report: Statewide Caseload Trends 1999-2000 through 2008-2009*, la 24 tbl.4, 52 tbl.8, disponibil pe <http://www.courtinfo.ca.gov/reference/documents/csr2010.pdf> (raportând că în anul fiscal 2008-2009, 141.136 inculpați au fost condamnați urmare a uneia sau mai multor infracțiuni de instanțele superioare din California iar, în aceeași perioadă, doar 6.458 căi de atac penale au fost înregistrate la instanțele competente din California).

achitare. Acest lucru este valabil chiar și în cazurile care implică chestiuni importante de drept constituțional federal. Instanța statului federat s-ar putea să se fi îndepărtat de la precedentele Curții Supreme în moduri care au favorizat inculpatul – spre exemplu, excluzând probele sau suprimând o mărturisire - dar tot nu pot face obiectul unor revizuirii aceste hotărâri.

O decizie eronată a unei instanțe a statului federat, de asemenea, nu poate fi corectată de către Curtea Supremă la data pronunțării hotărârii. În general, Curtea Supremă revizuieste doar hotărârile definitive ale instanței superioare dintr-un stat – nu există un mecanism statutar interlocutoriu pentru revizuirea federală a hotărârilor instanțelor statului federat.⁷¹⁵ Curtea Supremă a recunoscut patru situații în care caracterul definitiv este suficient pentru a permite revizuirea în ciuda procedurii suplimentare cu privire la fondul cauzei în fața instanțelor statului

federat, dar acestea sunt expres limitate.⁷¹⁶

O astfel de situație apare în cazul în care instanța statului federat ierarhic superioară s-a pronunțat pe o chestiune federală și singura oportunitate pentru Curtea Supremă de a revizui respectiva hotărâre este înainte de retrimiteră spre judecare către instanțele ale statului federat inferioare.⁷¹⁷ În câteva din cauzele penale, Curtea a invocat această preocupare și a revizuit hotărârile instanțelor de stat înainte de judecare sau rejudecare. Spre exemplu, cauza *Kansas v. Marsh* a implicat un inculpat condamnat de către un juriu din Kansas pentru omor deosebit de grav, cu premeditare, incendiere cu urmări grave și furt calificat.⁷¹⁸ Juriul l-a condamnat la pedeapsa capitală pentru infracțiunea de omor deosebit de grav și la pedeapsa închisorii pentru celelalte infracțiuni.⁷¹⁹ În recurs, Curtea Supremă din Kansas a reținut că statutul pedepsei capitale din Kansas este aparent neconstituțional, în

⁷¹⁵ A se vedea Jason Mazzone, *The Waiver Paradox*, 97 NW. U. L. REV. 801, 831–32 & n.195 (2003) (raportând că mai mult de nouăzeci la sută din suspectii urmăriți penal își recunosc vinovăția). Pentru o discuție mai detaliată privind procentajul proceselor instanțelor statelor federate, a se vedea Brian J. Ostrom et al., *Examining Trial Trends in State Courts: 1976–2002*, 1 J. Empirical Legal Studies 755, 755–82 (2004).

⁷¹⁶ 28 U.S.C. Secțiunea 1257(a) (2006) (limitarea Curții Supreme de a revizui "hotărârile definitive sau decrete date de cea mai înaltă instanță a unui stat în care o decizie s-ar fi putut pronunța."); cauza *Pennsylvania v. Ritchie*, 480 U.S. 39, 47 (1987) („Această Curte este lipsită de competența de a revizui o hotărâre interlocutorie”); a se vedea și cauza *Jefferson v. City of Tarrant*, 522 U.S. 75, 81 (1997) („O hotărâre a unei instanțe a statului federat trebuie să fie definitivă în două sensuri: nu trebuie să facă obiectul vreunei revizuirii sau a unei modificări făcută de o altă instanță a statului federat; trebuie să fie, de asemenea definitivă, ca o determinare eficientă a litigiilor, iar nu ca o măsură provizorie sau intermediară în cadrul acestora.”).

⁷¹⁷ A se vedea cauza *Cox Broadcasting Corp. v. Cohn*, 420 U.S. 469, 479–80 (1975). Acestea sunt, în primul rând, situații în care există proceduri

ulterioare statale, dar în cazul în care “problema federală este concludentă sau este rezultatul procedurilor ulterioare prestabilite.” *Id.* la 479. Aceasta apare atunci când instanța statului federat a rezolvat problema federală și problemele statale rămase implicând simple formalități, mai degrabă decât rezolvarea unei dispute de fapt sau de drept. A se vedea *id.* În al doilea rând, în cazul în care “problema federală, deși soluționată de către cea mai înaltă instanță a statului, aceasta se va menține și va necesita o hotărâre, indiferent de rezultatul viitoarelor proceduri judiciare de stat.” *Id.* la 480. Cu alte cuvinte, viitoarele proceduri statale nu vor face aduce în discuție problema federală. În al treilea rând, “în cazul în care cererea federală a fost soluționată, iar procedurile cu privire la fondul cauzei în fața instanțelor statelor federate se desfășoară în continuare, dar în cadrul cărora nu pot face obiectul revizuirii problema federală, indiferent de soluția finală a cauzei.” *Id.* la 481. În al patrulea rând, în cazul în care, după o hotărâre definitivă cu privire la problema federală în fața instanțelor statului federat, revizuirea este necesară pentru a preveni „distrugerea politicii federale.” *Id.* la 483.

⁷¹⁸ A se vedea *id.* la 481.

⁷¹⁹ 548 US 163, 165-66 (2006).

conformitate cu al Optulea Amendament deoarece legea prevedea pedeapsa capitală în cazul în care circumstanțe agravante și atenuante se aflau în echilibru.⁷²⁰ De asemenea, Curtea Supremă din Kansas a constatat că instanța de judecată a comis erori reversibile prin excluderea de dovezi circumstanțiale de vinovăție față de terțe persoane cu privire la fapta de omor deosebit de grav și incendiere cu urmări grave.⁷²¹ Prin urmare, a menținut condamnarea și hotărârea pentru furt calificat și omor cu premeditare, în timp ce pentru condamnările pentru omor deosebit de grav și incendierea cu urmări grave a dispus anularea și trimiterea spre rejudecare într-un nou proces.⁷²² Curtea Supremă a dispus revizuirea. În considerente, judecătorul Thomas a explicat de ce a fost corectă revizuirea anterioară trimiterii cauzei spre rejudecare:

[De]și cazul *Marsh* va fi rejudecat pentru faptele privind omorul deosebit de grav și incendierea cu urmări grave, constatarea Curții Supreme din Kansas că statutul pedepsei cu moartea din Kansas ar fi aparent neconstituțional este definitivă și obligatorie pentru instanțele statului federat inferioare. Așadar, statul va fi în imposibilitatea de a obține o viitoare revizuire a legislației privind

pedeapsa cu moartea care să fie aplicată ulterior acestui caz. Dacă *Marsh* este achitat pentru omor deosebit de grav, dubla incriminare și legislația statului vor exclude posibilitatea statului de a formula cale de atac. Dacă el este din nou condamnat, statului îi va fi interzis, în baza deciziei Curții Supreme din Kansas, să solicite pedeapsa cu moartea și nu va exista nicio oportunitate pentru ca statul să solicite în continuare revizuirea acestei interdicții.⁷²³

Raportându-ne la cele spuse de judecătorul Thomas, legislația statului Kansas nu a prevăzut niciun mijloc pentru stat de a solicita revizuirea cu privire la invalidarea statutului pedepsei cu moartea.⁷²⁴ Apoi, cauza *Marsh*, a implicat o combinație neobișnuită între decizia celei mai înalte instanțe a statului federat care anulând prima sentință a cerut deschiderea unui nou proces pe alte motive și o lege a statului federat care limitează posibilitatea procurorului de a promova recurs.⁷²⁵ Într-un număr mic de alte cazuri penale, dintre acestea multe cu antecedente procedurale neobișnuite, Curtea a analizat hotărârile instanțelor statului federat pe chestiuni federale anterior încheierii procesului.⁷²⁶ Totuși, aceste cauze sunt destul de neobișnuite în drumul lor spre revizuire, aspect pe care unii doctrinari îl găsesc

⁷²⁰ Id.

⁷²¹ Id. la 167.

⁷²² Id.

⁷²³ Id.

⁷²⁴ Id. la 168.

⁷²⁵ A se vedea id. la 168. Dacă ceea ce spune judecătorul Thomas este corect, nu este foarte clar. În rejudecare, juriul l-ar putea găsi pe inculpat vinovat de o infracțiune care se sancționează cu pedeapsa cu moartea. Procurorul ar putea solicita pedeapsa cu moartea – pe care instanța ar putea să o respingă în conformitate cu hotărârea instanței statului federat. Apoi, procurorul ar putea solicita revizuirea acestui refuz. A se vedea cauza *Johnson v. California*, 541 U.S. 428, 430–31 (2004) (*per curiam*) (respingând pentru lipsă de competență o

cauză în care Curtea Supremă din California a anulat decizia Curții de Apel prin care s-a anulat condamnarea petiționarului, având la bază motivarea din cauza *Batson*, întrucât dacă instanța competentă de a judeca calea de atac ar fi menținut condamnarea, "petiționarul ar mai fi putut solicita revizuirea, încă o dată, pe baza precedentului din cauza *Batson* în fața Curții Supreme din California – deși fără succes – iar apoi să solicite revizuirea pe care o pretinde de la această Curte").

⁷²⁶ Conform *Florida v. Thomas*, 532 U.S. 774, 780–81 (2001) (respingerea solicitării de revizuire pentru lipsa de competență în cazul în care legea permite statului să atace o hotărâre a unei instanțe care exclude probe, atât timp cât calea de atac este promovată înainte de proces).

“interpretabil”⁷²⁷, dar totuși nu sunt aduse în discuție.

În concluzie, ne imaginăm că se decide de către Curtea Supremă sfera de aplicare a drepturilor pe care Constituția le oferă inculpaților și că acele instanțele ale statelor federate pun în aplicare acele decizii – obiect al revizuirii în cazul în care se abat de la cerințele Curții. Cu toate acestea, multe hotărâri ale instanței statului pe probleme constituționale federale, în cauzele penale, nu sunt supuse niciunui fel de revizuire. Instanțele statelor federate operează de multe ori dincolo de sfera de competență a Curții.

E. Temeiuri de drept statal independente și corespunzătoare

Curtea Supremă nu revizuieste hotărârile unei instanțe naționale, care se pronunță pe temeuri de drept federal și național dacă acestea din urmă sunt independente de legea federală și corespunzătoare pentru a sprijini judecata.⁷²⁸ Doctrina se aplică atât temeiurilor de drept național procedural, cât și celor de drept material.⁷²⁹ Vom examina/studia doctrina în contextul penal mai în detaliu în cele ce urmează.⁷³⁰ Deocamdată, este suficient să se recunoască faptul că doctrina permite

⁷²⁷ A se vedea, spre exemplu, cauza *Michigan v. Fisher*, 130 S.Ct. 546 (2009) (*per curiam*) (anularea încheierii premergătoare procesului de la Curtea de Apel Michigan care admitea suprimarea probelor, din partea instanței, obținute după o percheziție la domiciliu pe baza celui de-al Patrulea Amendament); cauza *Brigham City v. Stuart*, 547 U.S. 398, 405–07 (2006) (considerând că, indiferent de motivele lor subiective, ofițerii de poliție și-au justificat acțiunea de a pătrunde în locuință fără mandat, din pricina unor circumstanțe urgente, în baza celui de-al Patrulea Amendament, și anularea încheierii premergătoare a Curții Supreme din Utah prin care se suprimau probele găsite în locuință); cauza *Pennsylvania v. Ritchie*, 480 U.S. 39, 49 (1987) (revizuiind o hotărâre a unei instanțe supreme a statului federat prin care inculpatului i s-a acordat, conform celui de-al șaselea Amendament, dreptul de a examina înregistrările confidențiale cu privire la victimă, întrucât “dacă nu se va revizui acea decizie, prejudiciul pe care Commonwealth-ul încearcă să îl evite - divulgarea tuturor actelor confidențiale de la dosar - va avea loc indiferent de soluția din rejudecare); cauza *New York v. Quarles*, 467 U.S. 649, n.1 (1984) (considerând că încheierea premergătoare de suprimare a probelor a fost decizia finală, deoarece dacă “Statul ar condamna pe inculpat, susținerea că anumite probe au fost suprimate în mod greșit va fi pusă în discuție. Dacă inculpatul ar trebui să fie achitat, Statului nu va mai putea promova o nouă cale de atac federală”; cauza *Florida v. Meyers*, 466 U.S. 380, 381 n.1 (1984) (*per curiam*) (considerând că hotărârea instanței care a judecat calea de atac trimițând cauza spre o nouă judecare ca urmare a încălcării celui de-al Patrulea Amendament a fost o hotărâre definitivă, întrucât “dacă statul câștigă procesul, problema va fi pusă în discuție; iar dacă statul pierde, se va

interzice prin lege introducerea plângerii federale pentru revizuire”; cauza *South Dakota v. Neville*, 459 U.S. 553, 558 n.6 (1983) (considerând că Curtea are competența de a revizui o încheierea premergătoare a unei instanțe de stat în baza unei chestiuni din cel de-al Cincilea Amendament deoarece “dacă în cele din urmă statul câștigă, problema federală va fi pusă în discuție; iar dacă statul pierde, se va interzice prin lege introducerea plângerii federale pentru revizuire”; cauza *California v. Stewart*, 384 U.S. 436, 498, n.71 (1966) (considerând că a existat o hotărâre definitivă pentru că, după ce curtea supremă a statului a trimis cauza spre o nouă judecare, “în eventualitatea în care inculpatul a obținut cu succes achitarea în rejudecare în conformitate cu legislația din statul California, statul nu ar avea nicio cale de atac”).

⁷²⁸ A se vedea, spre exemplu, Chemerinsky, nota 128 mai sus menționată, § 10.4, la 693.

⁷²⁹ A se vedea cauza *Film Corp. V. Muller*, 296 U.S. 207, 210 (1935), și cauza *Murdock v. City of Memphis*, 87 U.S. 590, 635 (1874).

⁷³⁰ Cauza *Coleman v. Thompson*, 501 U.S. 722, 729 (1991). A se vedea, spre exemplu, cauza *Parker v. North Carolina*, 397 U.S. 790, 798 (1970) (considerând că o normă de drept statal, socotită ca o solicitare federală constituțională de către marele juriu, nu a fost pusă în discuție în loc să fie ridicată înainte de a se discuta de pledoaria de recunoaștere a vinovăției, era un temei de drept, suficient și independent, care să prevină considerațiile Curții asupra problemei). Nu toate normele de procedură sunt suficient de adecvate pentru a se încadra în doctrină. A se vedea, spre exemplu, cauza *Lee v. Kemna*, 534 U.S. 362, 376 (2002) (considerând că o lege a statului care cere ca o solicitare de amânare să fie făcută în scris și însoțită de o declarație pe propria răspundere nu a fost suficientă pentru a priva Curtea de competență

instanțelor naționale să se pronunțe asupra Constituției Federale, fără ca deciziile să fie supuse revizuirii, atât timp cât hotărârea are un temei de drept independent/autonom și corespunzător în legea statală. Deși doctrina nu se aplică dacă instanțele naționale par a crea o procedură pentru a preveni revizuirea,⁷³¹ în unele cazuri, instanțele statale au implementat cu succes un temei de drept statal după ce Curtea Supremă a revizuit o hotărâre bazată pe legea federală.⁷³²

F. Hotărâri “neajunse” în revizuire

În cele din urmă, multe hotărâri ale instanței statului federat, în cauze care implică chestiuni constituționale federale nu atrag suficientă atenție pentru a fi supuse revizuirii. Instanțele statului federat pot învăța hotărârile în constatări factice elaborate, prin găsirea de întrebări mixte de fapt și de drept sau prin furnizarea de mai multe temeiuri pentru soluția finală a unei cauze. Multe dintre hotărârile instanțelor de stat nu sunt publicate sau altfel aduse la cunoștință, iar hotărârile care au făcut obiectul unei căi de atac pot lua forma unor hotărâri sintetizate care fac ca examinarea asupra bazei reale să ducă la un rezultat dificil.⁷³³

Chiar dacă instanța statului federat se pronunță în mod eronat asupra unei probleme constituționale federale, eroarea poate fi considerată inofensivă și, prin urmare, trecută cu vederea. Deciziile instanțelor statelor federate se bucură de autoritate când hotărârile lor rămân “nedetectate”, respectiv nerevizuite.

G. Rezumat

În concluzie, există șase împrejurări care oferă instanțelor din statele federate autonomie în jurisprudență pentru a decide aspecte constituționale federale, și anume: (1) deciziile constituționale depind de legea statului pe care o au la bază; (2) instanțele statului federat determină problemele factice care alcătuiesc părți importante din reglementările constituționale; (3) normele de excludere care împiedică instanțele federale de la revizuirea hotărârilor instanțelor statelor federate; (4) instanțele statului federat joacă un rol mai important în cauzele penale decât instanțele federale; (5) un temei de drept statal independent și corespunzător pentru o decizie protejează hotărârile instanțelor statelor federate de la revizuire pe chestiuni federale; (6) unele hotărâri ale

și explicând că, în “cazuri excepționale”, “aplicarea exorbitantă a unei reguli generale oferă statului o temelie inadecvată”); cauza *NAACP v. Alabama ex rel. Flowers*, 377 U.S. 288, 301 (1964) („Inovațiile în cerințele procedurale nu pot fi permise pentru a contracara revizuirea de această Curte, solicitată de cei care, bazându-se pe deciziile anterioare, caută apărarea în instanțele statului federat cu privire la drepturile lor federal-constituționale.”); cauza *Reece v. Georgia*, 350 U.S. 85, 89–90 (1955) (considerând că temeiul unei legi a statului nu este adecvat în cazul în care se neagă un proces echitabil).

⁷³¹ A se vedea Partea III, punctul B.

⁷³² A se vedea cauza *Sullivan v. Little Hunting Park, Inc.*, 396 U.S. 229, 233–34 (1969) (considerând că o cerință procedurală discreționară a unei legi a statului nu se opune revizuirii); cauza *Henry v. Mississippi*, 379 U.S. 443, 447–48 (1965)

(respingerea normei procedurale statale în cazul în care norma respectivă nu mai prezintă un interes legitim pentru stat); cauza *Alabama ex rel. Flowers*, 377 U.S. la 301 (refuzul de a permite instanței statului federat să recunoască o nouă procedură a baroului); cauza *Ward v. Bd. of Comm’rs of Love County, Oklahoma*, 253 U.S. 17, 24 (1920) (găsirea unui temei de drept statal pentru o decizie inadecvată în cazul în care aceasta a fost, “fără niciun sprijin corect sau substanțial”.

⁷³³ A se vedea, spre exemplu, cauza *Sitz v. Dep’t of State Police*, 506 N.W.2d 209, 224–25 (Mich. 1993) (a se vedea decizia Curții Supreme în cauza *Michigan v. Sitz*, 496 U.S. 444 (1990), după care un punct de control nu constituie o încălcare a celui de-al Patrulea Amendament, dar considerând că punctul de control încalcă Constituția statului federat).

instanțelor statelor federate pur și simplu rămân “nedetectate”, respectiv nerevizuite.

III. Plângerile privind preluarea de imobile fără o justă despăgubire și drepturile inculpaților în cadrul unui proces penal

Reglementările statutare și doctrinare oferă instanțelor statelor federate o autonomie aparte în două ramuri ale dreptului constituțional federal în ceea ce privește clauzele privind preluarea de imobile fără o justă despăgubire, prevăzute de al cincilea Amendament, și protecția oferită inculpaților în cadrul unui proces penal, reglementată de cel de-al patrulea, al cincilea, al șaselea și al optulea Amendament. Această parte examinează autonomia instanțelor statelor federate în aceste ramuri.

A. Preluarea de imobile

Instanțele statelor federate, în prezent, se bucură de o vastă autonomie în cauzele care implică Clauza privind preluarea de imobile prevăzută de cel de-al Cincilea Amendament. Curtea Supremă a recunoscut o singură legătură între dreptul constituțional federal și dreptul statului federat în acest contextul. În plus, un amestec neobișnuit de netemeinicie și norme de expropriere împiedică cele mai multe plângeri având

ca obiect preluarea de imobile fără o justă despăgubire, introduse împotriva Agențiilor Guvernamentale ale statelor, de la dezbaterile acestora în fața vreunei instanțe federale.

1. *Legile fundamentale în materia proprietății* – soluționarea cererii reclamantului prin care un stat a încălcat Constituția Federală prin preluarea de imobile, fără a oferi în schimb o justă despăgubire, depinde dacă reclamantului îi este recunoscut acest drept în legislația de stat – în norme care definesc și apără dreptul de proprietate.⁷³⁴ “Nivelul de referință în raport cu care orice regulament este evaluat derivă din dreptul statal: dacă dreptul fundamental nu recunoaște sau nu creează interese privind dreptul de proprietate în primul rând, apoi printr-o acțiune statală ulterioară nu va mai putea fi preluat imobilul.”⁷³⁵ Judecarea unor astfel de plângeri introduse împotriva Guvernului de stat obligă instanțele federale, inclusiv Curtea Supremă, să privească legislația statală din materia proprietății drept o creație din partea instanțelor statelor federate.⁷³⁶ Mai mult, proprietarii de imobile care introduc, împotriva Guvernelor statelor, plângeri pentru preluare de imobile fără o justă despăgubire, de obicei, invocă gama completă de instrumente pe care instanțele statelor federate le-au dezvoltat pentru a constrânge guvernele statelor și autoritățile locale.⁷³⁷ Ca și rezultat, în

⁷³⁴ A se vedea, spre exemplu, cauza *Philips v. Fondul Legal din Washington*, 524 U.S. 156, 164 (1998) (reținându-se că interesele câștigate pentru fondul caritabil al clientului, obținute de avocați pentru conturile IOLTA, sunt proprietatea clientului din motive prevăzute de clauzele referitoare la preluarea imobilelor fără justă despăgubire: “întrucât Constituția, mai degrabă, apără interesele privind dreptul de proprietate decât crează alte astfel de interese, existența interesului este determinată prin referire la normele existente sau înțelegeri care provin dintr-o sursă independentă cum este dreptul statului”). A se vedea Thomas W. Merrill, *The Landscape of Constitutional Property*, 86 Va. L. Rev. 885 (2000) (discuții privind jurisprudența recentă din domeniul dreptului constituțional având la bază

clauzele referitoare la preluarea imobilelor fără justă despăgubire).

⁷³⁵ Stewart E. Sterk, *The Demise of Federal Takings Litigation*, 48 WM. & MARY L. REV. 251, 288 (2006).

⁷³⁶ *Idem*.

⁷³⁷ A se vedea *idem*, p. 291 (discuții privind modul în care instanțele de stat pot invalida reglementările de utilizare a terenurilor având la bază o autoritate neadecvată din punct de vedere legal, principiile privind dreptul de preemțiune și prevederile constituționale ale statului respectiv și au posibilitatea de a revizui deciziile de utilizare a terenurilor pentru a stabili dacă acestea sunt abuzive, echitabile sau nu sunt probate cu dovezi substanțiale).

momentul în care Curtea Supremă analizează pretențiile referitoare la clauze privind preluarea imobilelor fără justă despăgubire, are tendința de a se baza ceea ce a făcut instanța statului federat. După cum a remarcat și profesorul Stewart Sterk, Curtea Supremă niciodată nu a invalidat vreo reglementare a Guvernului, fie statală, fie locală, în baza efectuării testului comparativ cu *Penn Central*.⁷³⁸ Prin urmare, jurisprudența *Penn Central* a avut ca si efect “delegarea atribuțiilor de soluționare a cauzelor care aveau ca obiect pretenții pentru preluarea imobilelor spre instanțele supreme ale statelor federate”, care au, astfel, libertatea de a dezvolta, în acest domeniu, norme mai stricte decât cele pronunțate de Curtea Supremă.”⁷³⁹

2. *Principiul justeții și cauza Williamson County* - Apariția autonomiei pentru instanțele de stat în cauzele având ca obiect preluarea de imobile fără justă despăgubire începe în anul 1985, odată cu hotărârea Curții Supreme din cauza *Williamson County*.⁷⁴⁰ Cauza implica un proprietar al unui teren care a intentat un proces la instanța federală, în temeiul art. 1983, împotriva unei autorități locale care a preluat proprietatea prin aplicarea reglementărilor privind folosința terenurilor.⁷⁴¹ Instanța a admis un juriu ce s-a pronunțat în favoarea sa⁷⁴², însă Curtea Supremă a schimbat hotărârea⁷⁴³, considerând că cererea sa nu putea fi introdusă din două motive. În primul rând,

deoarece proprietarul terenului nu a cautat o soluție care să fie conformă cu legislația statului, iar administrația locală nu a ajuns la o decizie finală cu privire la aplicarea reglementărilor în materia proprietății în cauză.⁷⁴⁴ Curtea a explicat că este esențial a se determina impactul economic asupra regulamentului contestat.⁷⁴⁵ În plus, cererea nu putea fi introdusă pentru că proprietarul terenului nu a uzat de procedurile judiciare disponibile în fața instanței statului, adică, în acest caz, obținerea unei obligări pentru a obține despăgubiri.⁷⁴⁶ Întrucât clauza privind preluarea de imobile interzice numai preluările fără o justă despăgubire, cât timp proprietarului nu i se neagă dreptul la o compensație, el nu poate pretinde o încălcare a acestei clauze.⁷⁴⁷ Acest lucru a fost valabil, chiar dacă alte cereri întemeiate pe Secțiunea 1983 nu necesită epuizarea căilor de atac în fața instanței statului. Curtea a reținut că, în ceea ce privește clauzele privind preluarea de imobile fără justă despăgubire, reclamantul trebuie să fi uzat și să nu fi existat alternativele din partea statului pentru acordarea unei despăgubiri, inclusiv cele disponibile în fața instanței statului.⁷⁴⁸

3. *Excludere și cauza San Remo* – Pronunțându-se pe motive de temeinicie, *Williamson County* nu avea de-a face cu o evidentă problemă suplimentară. În cazul în care proprietarul terenului pierde în fața instanței statului, va fi respinsă

⁷³⁸ *Idem*, p. 289. Decizia *Penn Central* a identificat o serie de factori, care au o importanță deosebită în rezultatul unei astfel de provocări regulamentare. Acești factori includ “impactul economic al reglementării în ceea ce privește reclamantul și, în special, măsura în care a interferat reglementarea, cu diverse proiecte de investiții” și „caracterul acțiunii guvernamentale”. *Penn Central Transp. Co vs. New York City*, 438 US 104, 124 (1978).

⁷³⁹ Sterk, a se vedea nota 154, pg. 287.

⁷⁴⁰ Cauza *Williamson Cnty. Reg'l Planning Comm'n contra Hamilton Bank of Johnson City*, 473

U.S. 172 (1985).

⁷⁴¹ *Idem*, p. 182.

⁷⁴² *Idem*, p. 183-184.

⁷⁴³ *Idem*, p. 200.

⁷⁴⁴ *Idem*, p. 186.

⁷⁴⁵ *Idem*, p. 191.

⁷⁴⁶ *Idem*, p. 194-195.

⁷⁴⁷ *Idem*, p. 195.

⁷⁴⁸ *Idem*, p. 192 (Întrebarea dacă aceste căi de atac administrative trebuie să fie epuizate este conceptual distinctă de chestiunea dacă o acțiune administrativă trebuie să fie definitivă înainte de a fi juridic revizuită).

cererea de către instanța federală în baza regulii privind buna-credință și legalitatea statutului federal, care impune instanțelor federale să dea efectul de excludere unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a statului federat care ar avea un astfel de efect în conformitate cu legislația statului?⁷⁴⁹ În încercarea de a preîntâmpina excluderea, după cauza *Williamson County*, proprietarii imobilelor au invocat conceptul de “rezervă” preluat din legislația engleză, pentru a-și păstra drepturile de a contesta cererile în fața unei instanțe federale.⁷⁵⁰ Curtea Supremă, cu toate acestea, a reținut, în cauza *San Remo Hotel contra City and County of San Francisco*⁷⁵¹ faptul că o hotărâre a unei instanțe a statului federat împiedică soluționarea litigiului având ca obiect o cerere privind preluarea de imobile în fața instanței federale.⁷⁵² Pentru a aprecia semnificația cauzei *San Remo*, este necesar să înțelegem istoria sa procedurală. Proprietarii Hotelului San Remo au intentat un proces la instanța federală districtuală, contestând ordonanța Primăriei din San Francisco, care impunea plata unor taxe pentru schimbarea hotelului din unitate rezidențială în unitate turistică și

invocând, printre altele, clauza privind preluarea de imobile fără justă despăgubire.⁷⁵³ Instanța districtuală a respins contestația, ca prescrisă.⁷⁵⁴ Instanța a respins, de asemenea, cealaltă pretenție, conform cauzei *Williamson County*, întrucât reclamanții nu au reușit să exercite o acțiune de condamnare în fața instanței statului și, prin urmare, nu au fost privați de o despăgubire.⁷⁵⁵ În recurs, reclamanții au invocat cauza *Pullman*⁷⁵⁶, solicitând instanței celui de-al Nouălea Circuit să se abțină de la pronunțarea unei soluții asupra pretențiilor lor federale, pe motiv că o eventuală întoarcere la instanța statului federat ar putea pune în dezbateră chestiunile federale din cauză.⁷⁵⁷ Instanța a acceptat să se abțină de la soluționarea contestației, motivând că a fost introdusă de îndată ce a fost adoptată ordonanța.⁷⁵⁸ Cu toate acestea, instanța de circuit a considerat că respingerea pretențiilor reclamantului de către instanța districtuală ca fiind o procedură prematură.⁷⁵⁹ Instanța a reținut că, pentru a se păstra dreptul de a reveni mai târziu la instanța federală, proprietarii de hoteluri ar trebui “să facă o rezervare adecvată pentru instanța de stat” în conformitate cu jurisdicția Angliei.⁷⁶⁰ Acționând în fața

⁷⁴⁹ Regula bunei-credințe și legalității prevede că procedurile judiciare (...) ale oricărei instanțe din orice stat trebuie să se bucure de aceeași bună-credință și legalitate în fiecare instanță din Statele Unite și din teritoriile sale, așa cum acestea beneficiază, prin lege sau uzanțe, în fața instanțelor statului în cauză. 28 U.S.C. Secțiunea 1738 (2006).

⁷⁵⁰ A se vedea cauza *Anglia v. Louisiana State Bd. de Med. Exam'rs*, 375 US 411, 421-22 (1964) (reținându-se, într-o cauză care implică o cerere formulată în baza celui de-al Paisprezecelea Amendament împotriva unui Consiliu de Stat privind examinările medicale, că reclamantul care formulează o cerere federală în fața instanței federale și care, prin aplicarea doctrinei abținerii, este chemat în primul rând să conteste probleme de drept statal în fața instanței din statul federat, își poate rezerva dreptul de a reveni la instanța federală cu privire la problemele federale după decizia instanței statului).

⁷⁵¹ 545 S.U.A. 323 (2005).

⁷⁵² *Idem*, p. 337–338.

⁷⁵³ *Idem*, p. 330.

⁷⁵⁴ *Idem*.

⁷⁵⁵ *Idem*.

⁷⁵⁶ A se vedea cauza *RR Comm'n de Texas contra Pullman*, 312 US 496, 498-500 (1941) (reținându-se că instanțele federale au posibilitatea de a se abține să se pronunțe cu privire la o problemă constituțională federală, atunci când cea mai înaltă instanță a statului nu a dat, încă, o interpretare definitivă legii statale contestate, iar această interpretare ar putea rezolva problema constituțională).

⁷⁵⁷ 545 S.U.A. pg. 330.

⁷⁵⁸ *Idem*, p. 330–331.

⁷⁵⁹ *Idem*, p. 331

⁷⁶⁰ *Idem* (citând cauza *San Remo Hotelul contra City and Country of San Francisco*, 145 F.3d 1095, 1106 N.7 (Al Nouălea Circuit, 1998).

instanței statului federat, proprietarii hotelurilor și-au rezervat dreptul de a reveni la instanța federală.⁷⁶¹ În fața instanței statului, cu toate acestea, ei au înaintat cereri extinse dincolo de pretențiile asupra cărora instanța federală s-a abținut a se pronunța și au formulat pretenții în baza jurisprudenței Curții Supreme federale a Statelor Unite privind preluarea imobilelor fără justă compensație.⁷⁶² Atunci când cauza a ajuns în cele din urmă la Curtea Supremă din California, aceasta a considerat că nu a existat o încălcare a Constituției statului federat și a menținut ordonanța, atât în forma sa inițială, cât și așa cum a fost aplicată în cazul proprietarilor de hoteluri.⁷⁶³ Curtea Supremă din California a menționat că hotelierii și-au rezervat dreptul la acțiune pentru cauzele lor federale și nu au pretins vreo încălcare a Constituției Federale.⁷⁶⁴

În același timp, Curtea Supremă din California a ales să analizeze pretențiile privind preluarea de imobile din punctul de vedere al Constituției statului, „în conformitate cu deciziile relevante ale acestei instanțe și ale Curții Supreme ale Statelor Unite”⁷⁶⁵ întrucât aceasta, în deciziile anterioare, interpretase clauzele privind preluarea imobilelor, atât la nivel federal, cât și la nivelul statului federat.⁷⁶⁶ Urmând procedura descrisă în aceste hotărâri, proprietarii hotelurilor au reușit să-și actualizeze plângerea formulată anterior invocării situației de abținere a Curții de la pronunțarea unei soluții conform cauzei *Pullman* și s-au întors la instanța districtuală federală.⁷⁶⁷ Instanța districtuală reține, de data aceasta, că pretenția principală a fost respinsă, ca

urmare a excepției prescripției și a normelor de excludere.⁷⁶⁸ Invocând buna-credință și legalitatea statutului federal, instanța a statuat că, deoarece instanțele din California au interpretat legislația statului din materia preluării de imobile coroborat cu legea federală, în conformitate cu standardele de excludere din California, reclamanților li s-a interzis depunerea din nou a cererii la o instanță federală.⁷⁶⁹ Prin urmare, cererea a fost respinsă⁷⁷⁰, instanța celui de-al Nouălea Circuit admitând faptul că legislația Californiei din materia preluărilor abuzive de imobile de către stat a fost adaptată legislației federale în aceeași materie.⁷⁷¹

Curtea Supremă a aprobat revizuirea pentru a crea o excepție de la statutul bunei-credințe și legalității, în scopul de a asigura un forum federal pentru justițiabilii care încearcă să înainteze cereri federale, având ca obiect preluarea de imobile, care nu sunt îndreptățite până la momentul apariției unei hotărâri definitive a statului prin care se respinge acordarea de despăgubiri.⁷⁷² Proprietarii hotelului au susținut că, în lumina cerinței temeiniciei din cauza *Williamson County*, pentru a permite ca acțiunile federale privind preluarea de imobile să fie judecate pe fond de instanța federală, instanțele federale ar trebui să aplice o excepție de la buna-credință și legalitatea statutului și să revizuiască din nou cererile federale, susținute sub imperiul cauzei *England*, fără a ține seama de decizia instanței statului.⁷⁷³ Într-o opinie a judecătorului Stevens, ce susținea decizia celui de-al Nouălea Circuit, Curtea Supremă a respins pretențiile proprietarilor de hoteluri.⁷⁷⁴ Curtea a statuat că

⁷⁶¹ *Idem.*

⁷⁶² *Idem.*

⁷⁶³ *Idem.*, p. 333-334.

⁷⁶⁴ *Idem.*, p. 332.

⁷⁶⁵ *Idem.*, p. 332-333.

⁷⁶⁶ *Idem.*, p. 332.

⁷⁶⁷ *Idem.*, p. 334-335.

⁷⁶⁸ *Idem.*

⁷⁶⁹ *Idem.*, p. 335.

⁷⁷⁰ *Idem.*

⁷⁷¹ *Idem.*

⁷⁷² *Idem.*, p. 337.

⁷⁷³ *Idem.*, p. 338.

⁷⁷⁴ *Idem.*

instanțele federale nu pot ignora buna-credință și legalitatea statutului, în scopul de a oferi reclamantilor un forum federal.⁷⁷⁵ Curtea a precizat că o excepție de la statut va fi recunoscută numai dacă a fost creată de Congres. Congresul nu a exprimat o astfel de intenție.⁷⁷⁶ Respingând ipoteza reclamantilor, și anume că au dreptul ca pretențiile lor federale să fie rezolvate de către o instanță federală, judecătorul Stevens a menționat că “problemele deja soluționate prin hotărâri valide ale instanțelor statelor federate îi pot priva pe reclamantii de la beneficiul dreptului „de a recontesta pretențiile lor federale la instanța federală”.⁷⁷⁷ Acest lucru a fost valabil chiar dacă reclamantul avea obligația să acționeze în instanța statului federat, în conformitate cu un statut sau o normă de abținere.⁷⁷⁸ Fie că reclamantul a avut sau nu acces la un forum federal, singura „întrebare relevantă” care se pune este „dacă instanța statului s-a pronunțat asupra unei probleme de fapt sau de drept, necesară pentru procedura deliberării”.⁷⁷⁹ În ceea ce privește cauza *England*, impactul său a fost că rezervarea era adecvată în cazul în care chestiunea privind legea statului era “distinctă de chestiunea federală rezervată”.⁷⁸⁰

Scopul cauzei *Pullman*, privind posibilitatea instanței de a se abține de la pronunțarea unei soluții în anumite cauze, nu a fost acela de a permite instanțelor statelor federate de „a se pronunța asupra unei probleme care din punct de vedere funcțional este identică cu o chestiune federală”, ci pentru a permite ca o

hotărâre a unei instanțe a statului federat să facă obiectul unei dezbatere federale.⁷⁸¹ În plus, Curtea a precizat că excepția din cauza *England* este condiționată de faptul că reclamantii „nu au luat nicio măsură pentru a extinde domeniul de aplicare al reexaminării făcute de instanța statului federat dincolo de hotărârea luată în legătură cu o chestiune anterioară, de drept statal.”⁷⁸² În acest caz, hotelierii au înaintat instanței statului argumente mai ample în ceea ce privește preluările de imobile. Întrucât instanța celui de-al Nouălea Circuit a invocat abținerea prevăzută de cauza *Pullman*, după ce s-a stabilit că o întrebare federală a subzistat în ceea ce privește contestarea preluării, proprietarii hotelurilor aveau dreptul de a izola acest aspect de efectul de excludere, când s-au întors la instanța statului federat.⁷⁸³ Cu toate acestea, contestând în cadrul acțiunii în fața instanței statului, atât măsura preluării, cât și aplicarea acesteia, hotelierii au solicitat instanței statului să soluționeze problema federală pe care au încercat să o rezerve.⁷⁸⁴ Excepțiile din cauza *England* nu sunt valabile în aceste condiții.⁷⁸⁵ Mai mult, hotelierii nu au fost obligați să investească și instanțele statelor federate cu privire la pretenția lor principală putând-o înainta direct la o instanță federală.⁷⁸⁶ Pretențiile referitoare la aplicarea măsurii de preluare nu erau întemeiate, conform cauzei *Williamson County* și, prin urmare, în mod corect, au fost respinse de către instanța districtuală. Întrucât aceste cereri nu au fost niciodată admise în fața instanței districtuale, proprietarii hotelurilor nu se puteau

⁷⁷⁵ *Idem.*

⁷⁷⁶ *Idem*, pg. 344-345.

⁷⁷⁷ *Idem*, p. 342.

⁷⁷⁸ *Idem.*

⁷⁷⁹ *Idem.*

⁷⁸⁰ *Idem.* Cauzele tipice *England* implică, în general, probleme constituționale federale privind legea unui stat, care pot fi evitate în cazul

în care o instanță a statului federat interpretează statutul într-un anumit mod. *Idem*, pg. 339.

⁷⁸¹ *Idem*, p. 339.

⁷⁸² *Idem*, p. 340.

⁷⁸³ *Idem*, p. 340-341.

⁷⁸⁴ *Idem*, p. 341.

⁷⁸⁵ *Idem.*

⁷⁸⁶ *Idem*, p. 340.

aștepta ca acestea să poată fi din nou rejeudicate, în întregime, în fața instanței statului federat.⁷⁸⁷ Coroborând cu cauza *San Remo* cu *Williamson County*, reiese faptul că soluționarea unei cereri federale având ca obiect preluarea de imobile fără acordarea unei juste compensații de către instanța statală poate împiedica ca pretenția să fie soluționată către instanța federală.⁷⁸⁸ Judecătorul Stevens a remarcat faptul că, deși acest rezultat ar putea părea nedrept, este exact ceea ce dreptul statutar pretinde a fi.⁷⁸⁹ Mai mult decât atât, acesta a motivat că există atât o parte pozitivă, cât și una negativă: nu numai că instanțele din statele federate sunt “pe deplin competente să se pronunțe asupra problemelor constituționale identificate în deciziile locale privind folosința terenurilor”, dar au, “fără îndoială, mai multă experiență decât instanțele federale în ceea ce privește rezolvarea problemelor faptice, tehnice și juridice legate de reglementările din materie de urbanism și de folosința terenurilor”.⁷⁹⁰

Într-o opinie separată, în cauza *San Remo*, președintele Curții, dl. Rehnquist, alături de alți trei judecători, a scris că, într-o cauză viitoare, Curtea ar trebui să-și revizuiască regula din *Williamson County*, potrivit căreia reclamantul care invocă o pretenție în baza celui de-al Cincilea Amendament, trebuie să ceară mai întâi despăgubiri în fața instanței statului.⁷⁹¹ În mod special, președintele Curții a observat faptul că instanțele statului federat erau competente să exercite drepturile federale, dar acestea nu au explicat de ce cererile federale privind preluarea de imobile, în mod special, ar trebui încredințate instanței statului.⁷⁹² Până în prezent, cu toate acestea, Curtea a refuzat să se pronunțe asupra cererilor prin care se solicită răsturnarea soluției din cauza *Williamson County*.

4. *Contestarea măsurii preluării și cauza Lingle* – Curtea din *San Remo* a pus accentul pe ceea ce reiese din cauza *Williamson County*: temeinicie versus excepție. Potrivit cauzei *Yee contra City of Escondido*,⁷⁹³ reclamantii din cauza

⁷⁸⁷ *Idem*, p. 341.

⁷⁸⁸ *Idem*, p. 351 (Rehnquist, C.J., opinie concordantă) (cauza *Williamson County* statuează faptul că reclamantii vor fi în imposibilitatea de a folosi instanțele federale pentru a pune în aplicare garanția prevăzută de cel de-al Cincilea Amendament în ceea ce privește compensația). Așa cum sublinează și Profesorul Sterk, majoritatea din *San Remo* nu a distins între aspectele juridice ale excluderii, temeiul pe care instanța s-a pronunțat și pretenția de excludere. A se vedea Sterk, nota 154 mai sus menționată, p. 254, 272-273. Deoarece problemele soluționate de o instanță a statului federat pot să difere de problemele susținute într-o cerere federală care are ca obiect preluarea de imobile, chestiunea privind excluderea în sine nu putea interzice ca o viitoare cerere în materia revendicării să fie înaintată unei instanțe federale. A se vedea *idem*, p. 254, 273-76. Cu toate acestea, profesorul Sterk este de părere că “vasta creație de principii a Curții, legată de plângerile cu excluderi și apărările acestora, în conformitate cu Secțiunea 1738 va închide, în mod inevitabil, orice lacune lăsate deschise de chestiunile de excludere”. A se vedea *idem*, p. 254, 271-272, 276-284.

⁷⁸⁹ A se vedea 545 S.U.A. p. 347-48.

⁷⁹⁰ *Idem*, p. 347.

⁷⁹¹ A se vedea *idem*, p. 348, 352 (Rehnquist, C.J.,).

⁷⁹² *Idem*, p. 351. Mai mult decât atât, Rehnquist, președintele Curții a observat că, în măsura în care instanțele din statul federat pun în aplicare cerința reținută în cauza *Williamson County*, refuzând să soluționeze o cerere federală privind preluarea de imobile până în momentul în care proprietarului imobilului i-a fost respins dreptul la compensație prin toate procedurile judiciare ale statului disponibile, justițiabilii ar putea fi împiedicați să susțină cererea federală chiar și în fața instanței statului federat.

⁷⁹³ 503 S.U.A. pg. 519, 533-34 (1992) (explică faptul că, în cazul în care petiționarii/justițiabilii nu au urmărit obținerea unor despăgubiri și nu le-au fost refuzate în cadrul procedurilor statale, pretenția lor că o ordonanță, așa cum se aplică pentru proprietatea lor, are ca efect preluarea imobilului de către stat, nu poate fi invocată în fața Curții Supreme, însă contestarea ordonanței, în care petiționarii susțin că aceasta nu promovează în mod substanțial un interes legitim al statului, poate fi invocată în fața Curții Supreme întrucât aceasta nu depinde de măsura în care aceștia au fost lipsiți de folosința economică a proprietății lor private sau de modul în care aceștia au fost compensați).

San Remo nu au fost ținuți să își întemeieze contestația pe ideea că ordonanța a fost invalidă datorită faptului că a omis să promoveze în mod substanțial un interes legitim de stat.⁷⁹⁴ Atât timp cât contestația nu depinde de modul în care proprietarul unui imobil a fost privat de folosința economică a proprietății sau de modul în care a fost recompensat,⁷⁹⁵ acesta are posibilitatea de a înainta cererea direct în fața instanței federale.⁷⁹⁶ Reclamantii cauzei *San Remo* au avut de asemenea posibilitatea de a-și rezerva contestația împotriva măsurii, în timp ce se soluționa contestația împotriva modului de aplicare a acesteia, ceea ce nu au putut face a fost să caute o instanță de stat care să decidă asupra cererii pe care intenționau să o rezerve.⁷⁹⁷ Mai mult de atât, instanța din *San Remo* a reținut că, dacă instanțele de stat dispunând (potrivit celor reținute în cauza *Williamson County*) asupra faptului că reclamantul are dreptul la compensație în conformitate cu legislația statală pot să se pronunțe și asupra unei cereri prin care nu s-a acordat o compensație, aceasta ar însemna o încălcare a punerii în aplicare a măsurii federale de aplicare.⁷⁹⁸

Cu toate acestea, ipoteza regăsită în cauza *San Remo* după care proprietarii sunt liberi să introducă imediat în fața instanței federale contestațiile împotriva măsurii de aplicare, curând s-a transformat într-un impediment diferit. În

cauza *Lingle contra Chevron U.S.A., Inc.*, Curtea a reținut că o pretenție prin care se invocă faptul că o normă a omis să promoveze în mod substanțial un interes legitim de stat nu reprezintă o cerere analizabilă în temeiul clauzei privind preluarea de imobile fără justă despăgubire.⁷⁹⁹ În cauza *Lingle* s-a reținut faptul că această clauza privind preluarea de imobile nu permite instanțelor să intervină asupra necesității unor reglementări, la nivel național, în materia exploatarea terenurilor și nici asupra eficacității sistemului de reglementare.⁸⁰⁰ O astfel de cerere, dacă ajunge în fața instanței federale, trebuie respinsă.⁸⁰¹

Reunite, aceste cauze par să excludă contestarea în fața instanței federale a măsurilor privind preluarea de imobile introduse împotriva Guvernului de stat. *Williamson County* a fost una din cauzele privind preluarea de imobile în care prezentarea impactului economic a fost esențială.⁸⁰² Însă, instanțele federale au aplicat a doua cerință reținută în cauza *Williamson County* și în cauzele de preluări propriu-zise, în care nu este necesar ca reclamantul să dovedească impactul economic.⁸⁰³ Aceste cauze implică faptul că proprietarul solicită o compensare în acest sens, însă îi este respinsă cererea în cadrul procedurilor statului.⁸⁰⁴ După soluționarea cauzei *Lingle*, este și mai neclar ce tip de cerere ar putea fi analizată ca o contestare a măsurii și care este exceptată de la

⁷⁹⁴ 545 S.U.A. p. 345–46.

⁷⁹⁵ A se vedea 503 S.U.A. p. 534.

⁷⁹⁶ 545 S.U.A. pg. 345-46.

⁷⁹⁷ *Idem*, p. 346.

⁷⁹⁸ *Idem*.

⁷⁹⁹ 544 S.U.A. pg. 528, 542–45 (2005).

⁸⁰⁰ A se vedea *idem*.

⁸⁰¹ A se vedea *idem*. Judecătorul Kennedy, într-o opinie, a afirmat că "decizia de astăzi nu exclude posibilitatea că o reglementare ar putea fi atât de abuzivă încât să încalce dreptul la un proces echitabil. Imposibilitatea ca o anumită reglementare să realizeze un obiectiv prestabilit sau bine

determinat ar fi relevantă pentru pretinderea unei astfel de încălcări." *Idem*, p. 548-549.

⁸⁰² A se vedea cauza *Penn Cent. Transp. Co. contra. New York City*, 438 S.U.A. 104, 124 (1978) (identificându-se impactul economic asupra reclamantului ca un prim factor în determinarea faptului că o reglementare în materia preluărilor de imobile a avut loc).

⁸⁰³ A se vedea, spre exemplu, cauza *Loretto contra Teleprompter Manhattan CATV Corp.*, 458 U.S. 419, 440 (1982).

⁸⁰⁴ A se vedea, spre exemplu, cauza *Pascoag Reservoir & Dam, LLC contra Rhode Island*, 337 F.3d 87, 91-92 (prima Cir. 2003.)

condiția temeiniciei. Cauzele reflectă înțelegerea faptului că instanțele statului federat soluționează “în mod frecvent cauze care implică interpretarea legislației privitoare la folosința terenurilor” și “veghează asupra administrării acestor sisteme,” astfel încât acestea sunt mai bine plasate decât instanțele federale pentru a revizui reglementările din materia folosinței terenurilor.⁸⁰⁵

Așadar, cererile prin care se pretinde că Guvernul unui stat a încălcat clauza privitoare la preluarea imobilelor pentru care nu se oferă în schimb o justă despăgubire, prevăzute de cel de-al

Cincilea Amendament, sunt soluționate de către judecătorii de la nivel statal. Normele doctrinare elaborate de Curtea Supremă, coroborate cu respectul pentru instanțele din statele federate în a fundamenta anumite aspecte din legislația statului, din materia proprietății, conduc acțiunile în revendicare dinspre instanța federală spre instanța statului federat.

B. Drepturile inculpaților în cadrul procesului penal

Cele mai multe cauze penale sunt judecate în instanțele statelor federate. Deși fiecare judecată penală ridică probleme de drept constituțional federal,

⁸⁰⁵ J. Peter Byrne, Dreptul la un proces echitabil în cererile privind utilizarea terenului după cauza *Lingle*, 34 Ecology L.Q. 471, 480 (2007). Reglementările privind utilizarea terenului pot fi, de asemenea, contestate ca fiind încălcări ale dreptului la un proces echitabil în temeiul Amendamentului Paisprezece. A se vedea cauza *Vill. of Euclid contra Ambler Realty Co.*, 272 U.S. 365, 395 (1926). (respingând contestația la măsura privind urbanismul, dar explicând că anumite manifestări ale competenței urbanistice care sunt „abuzive și nerezonabile” ar încălca dreptul la un proces echitabil). Aici, de asemenea, sunt presiuni să se înalteze astfel de cereri la instanțele din statele federate. Cauza *Lingle* a stabilit că, în ceea ce privește cererile preferitoare la folosința proprietății în care se pretinde încălcarea dreptului la un proces echitabil, instanțele trebuie “să țină cont de hotărârile cu privire la necesitatea și eficacitatea acțiunilor de reglementare.” *Lingle*, 544 S.U.A. pg. 545; a se vedea, de asemenea, cauza *City of Cuyahoga Falls contra Buckeye Cmty. Hope Found.*, 538 U.S. 188, 198 (2003) (de respingere a unei cereri de încălcare a dreptului la un proces echitabil din cauza refuzului orașului de a emite autorizații de construire în cazul în care reclamantul nu a demonstrat că acțiunea orașului a fost “o conduită a guvernului extraordinară sau arbitrară”). În consecință, instanțele federale au avut tendința de a opune rezistență la cererile de încălcare a dreptului la un proces echitabil în materia reglementărilor de utilizare a terenurilor. A se vedea, spre exemplu, *United Artists Theater Circuit v. Twp. din Warrington*, 316 F.3d 392, 396 (3d Cir. 2003) (cerința ca reclamantul să prezinte decizia oficialilor – „șochează conștiința”); *Coniston Corp. v. Vill. din Hoffman Estates*, 844 F.2d 461, 466 (7 Cir. 1988) (Posner, J.) (“Nimeni nu crede că dreptul la un proces echitabil trebuie să fie interpretat în sens larg

astfel încât să protejeze proprietarii de terenuri împotriva deciziilor de urbanism.”) Unele instanțe federale au decis că, în timp ce terenul este în mod clar proprietate protejată, în conformitate cu clauzele privind un proces echitabil, nu există niciun interes ca proprietatea să fie liberă față de sistemul de reglementare a terenurilor. A se vedea, spre exemplu, *Moorings Minne-tonka, Inc. c. Orașul Shorewood*, 367 F. Supp. 2d 1251, 1257 (D. Minn. 2005) (“Există un interes de proprietate valabil numai atunci când o municipalitate nu are nicio marjă de apreciere în acordarea sau refuzul unui permis de utilizare a terenului.”). Instanțele statului federat, pe de altă parte, au fost mai dispuse să se bazeze pe dreptul la un proces echitabil pentru a limita competența de reglementare privind terenurile. Vezi Byrne, supra, la p. 480-483 (argumentând că revizuirile instanțelor din statele federate, în temeiul dreptului la un proces echitabil, servește ca un control esențial asupra competenței de reglementare locale, și asta pentru că dreptul de proprietate și dreptul guvernului de utilizare a terenurilor la nivel local sunt reglementate de dreptul statal, “instanțele de stat sunt locuri mult mai bune pentru a efectua acest control judiciar decât instanțele federale”). Instanțele din statele federate au dezvoltat o varietate de instrumente în acest scop. Vezi id. la 486-91 (raportând că instanțele din statele federate au dezvoltat instrumente sofisticate pentru a face față unor situații care sugerează că, în urma procesului politic, nu s-a procedat corect, inclusiv doctrinele care necesită o examinare judiciară atentă din punct de vedere urbanistic (de modificare a unei clasificări zonale a unei singure proprietăți la decizia proprietarului); evaluări ale legilor de urbanism care impun costuri pe jurisdicții vecine; analiza detaliată asupra practicilor urbanistice; și alte mecanisme pentru a ține cont de impactul deciziilor locale asupra unei regiuni sau a unui stat ca un întreg).

Curtea Supremă de Justiție revizuieste foarte puține condamnări penale pronunțate de instanțele statelor federate. Instanțele federale inferioare, în fața cărora se fac cereri de liberare, devin o potențială sursă importantă de decizii constituționale federale.⁸⁰⁶ Cu toate acestea, Congresul și Curtea au crescut obstacolele procedurale în ceea ce privește revizuirea federală *habeas*, astfel încât petiționarii se confruntă cu impedimente de orice fel în a solicita o astfel de revizuire federală. Ca o chestiune practică, instanțele din statele federate au ultimul cuvânt în cele mai multe cauze penale.⁸⁰⁷

1. *Limitele unei petiții federale de liberare (habeas corpus)* – Statutul privind petițiile federale *habeas*, 28 U.S.C. Secțiunea 2254, permite unui inculpat condamnat de către o instanță a statului federat și care este încarcerat într-o închisoare să conteste condamnarea sau hotărârea la o instanță federală din motive constituționale federale.⁸⁰⁸ Curtea Supremă de Justiție a statuat că, din cauza scopului special al procedurilor privind revizuirile federale *habeas*, care protejează drepturile constituționale federale, normele privind *res judicata* nu

împiedică un petiționar să invoce o pretenție constituțională federală asupra căreia s-a pronunțat o instanță a statului federat.⁸⁰⁹ Cu toate acestea, deciziile Curții Supreme și Titlul I din Actul Federal împotriva terorismului și referitor la pedeapsa cu moartea din 1996 (AEDPA) au introdus numeroase restricții privind revizuirile federale *habeas* a condamnărilor pronunțate de instanțele din statele federate. Ca urmare, celor condamnați de către o instanță a statului federat le poate fi refuzată revizuirea federală asupra cererilor constituționale.

O restricție inițială este faptul că acelor condamnați de către o instanță a statului federat li se acordă o perioadă limitată de timp în care să solicite unei instanțe federale judecarea cererilor formulate. În baza actului federal din 1996, petițiile de liberare trebuie să fie în mod obișnuit formulate în termen de un an de la data la care condamnarea devine definitivă.⁸¹⁰ Petiționarii care doresc să declare o cale de atac la refuzul unei instanțe districtuale de a judeca o petiție *habeas* trebuie, în mod obișnuit, să formuleze calea de atac în termen de treizeci zile.⁸¹¹ Nerespectarea termenului limită de depunere va duce de obicei la respingere.⁸¹²

⁸⁰⁶ Instanțele federale nu avut mereu acest rol. Instanțele nu au avut nicio autoritate generală de a revizui petiții *habeas* ale prizonierilor de stat până la 1867. A se vedea Actul din 5 februarie 1867, cap. 28, § 1, 14 Stat. 385 (dând instanțelor federale "puterea de a admite cererile de *habeas corpus* în toate cazurile în care orice persoană poate fi privată de libertate se încalcă astfel Constituția sau orice tratat sau lege din Statele Unite ale Americii").

⁸⁰⁷ Deși mulți observatori cred că deținuții promovează prea multe petiții *habeas* la instanțe federale districtuale, mai mult de douăzeci de milioane de cauze penale pe rolul instanțelor din statele federate generează doar în jur de 22.000 de petiții federale *habeas* anual. A se vedea *supra*, notele 130-132 și textul aferent.

⁸⁰⁸ 28 U.S.C. Secțiunea 2254 (a) (2006). 28 U.S.C. Secțiunea 2255 asigură un drept similar celor condamnați de instanțele federale.

⁸⁰⁹ *Brown v. Allen*, 344 US 443, 458 (1953).

⁸¹⁰ 28 U.S.C. Secțiunea 2244 (d) (1), 2255 (2006); a se vedea *Clay v. Statele Unite ale Americii*, 537 US 522, 524 (2003). Perioada este suspendată

cât timp o cale de atac sau o petiție *habeas* este formulată în fața unei instanțe a statului federat și se află în curs de judecare. 28 U.S.C. Secțiunea 2244 (d) (2). Curtea a hotărât, de asemenea, că termenul legal este supus suspendării. Vezi *Holland v. Florida*, 130 S. Ct. 2549 (2010).

⁸¹¹ 28 U.S.C. Secțiunea 2107 (a) (2006); Fed. R. App. P. 4 (a) (1) (A). O instanță districtuală poate, în anumite circumstanțe, să prelungească termenul de depunere. 28 U.S.C. Secțiunea 2107 (c) (2006); Fed. R. App. P. 4 (a) (6).

⁸¹² *Bowles v. Russell*, 551 US 205, 213 (2007) (se susține că instanța care trebuia să judece calea de atac nu avea competență în cazul în care instanța districtuală, garantându-i o prelungire a termenului unui petiționar care trebuia să formuleze o petiție pentru eliberare, a acordat acestuia un termen de șaptesprezece zile în care să formuleze o cale de atac și petiționarul a depus calea de atac în decurs de șaisprezece zile, deoarece recursul trebuia depus în termen de paisprezece zile conform statutului și legii de punere în aplicare).

Deținuții în închisorile statelor care doresc să formuleze cerere de revizuire federală *habeas* trebuie să fi epuizat toate căile judiciare de atac disponibile cu privire la fiecare cerere invocată în petiția federală.⁸¹³ Nu se consideră că un petiționar a epuizat toate căile de atac în cazul în care „are dreptul, în conformitate cu legislația statului de a fi analizată, prin orice procedeu disponibil, solicitarea prezentată”.⁸¹⁴ Epuizarea căilor de atac necesită ca deținutul să fi „prezentat în mod echitabil” temeiurile de fapt și de drept ale tuturor cererilor introduse în fața instanțelor statului federat.⁸¹⁵ Solicitări trebuie să fie prezentate ca o cerere constituțională federală; încadrarea cererii ca o cerere constituțională statală este necorespunzătoare.⁸¹⁶ Deținutul trebuie să invoce acestea în oricare cale de atac ca un drept în fața instanței intermediare a statului, precum și cu privire la orice cale de atac disponibilă în fața celei mai înalte instanțe a statului federat.⁸¹⁷ O instanță districtuală federală are dreptul de a refuza o cerere mixtă - o petiție care conține revendicări asupra fondului, epuizate și neepuizate,⁸¹⁸ - deși

procedura obișnuită este de a respinge o astfel de cerere mixtă fără a se aduce vreo vătămare.⁸¹⁹ Chiar și așa, petițiile mixte prezintă o capcană suplimentară pentru petiționarul care nu este vigilent, cu excepția cazului în care instanța districtuală are pe rol o petiție mixtă pentru a permite epuizarea revendicărilor neepuizate până în acel moment,⁸²⁰ și anume termenul de decădere poate fi depășit în momentul în care petiționarul se adresează unei instanțe federale.⁸²¹ În baza soluției din cauza *Wainwright v. Sykes*, un petiționar trebuie, de asemenea, să se supună normelor de procedură ale statului, care impun ca o pretenția să fie susținută în fața unei instanțe a statului federat, în mod normal, ca o obiecție în cadrul procesului.⁸²² În cazul în care, în conformitate cu legislația statului, incapacitatea de a invoca o pretenție a dus la respingerea cererii, petiționarul nu își poate susține pretenția în fața unei instanțe federale, cu următoarele excepții: dacă poate demonstra vătămarea adusă prin vicierea procedurii⁸²³ sau arată că, pentru eroarea invocată în cerere, nu ar fi fost condamnat.⁸²⁴

⁸¹³ 28 U.S.C. Secțiunea 2254(b)(1)(C), (c).

⁸¹⁴ Id. § 2254 (c). Statul poate renunța la cerința de epuizare. Id. Secțiunea 2254 (b) (3).

⁸¹⁵ *Baldwin v. Reese*, 541 U.S. 27, 29 (2004).

⁸¹⁶ Id. at 32-33.

⁸¹⁷ *O'Sullivan v. Boerckel*, 526 US 838, 845 (1999); *Castille v. States*, 489 US 346, 350-51 (1989).

⁸¹⁸ A se vedea 28 U.S.C. Secțiunea 2254 (b) (2).

⁸¹⁹ Vezi id. Secțiunea 2254 (b) (3); *Rose v. Lundy*, 455 US 509, 518-19 (1982).

⁸²⁰ A se vedea *Rhines v. Weber*, 544 US 269, 277 (2005) (“Menținerea și suspendarea sunt singurele măsuri potrivite în cazul în care instanța districtuală consideră dacă a fost o cauză bine determinată care a dus la eșecul petiționarului de a epuiza pretențiile sale în fața unei instanțe din statul federat.”).

⁸²¹ A se vedea *Duncan v. Walker*, 533 US 167, 181-82 (2001).

⁸²² 433 US 72, 85-90 (1977).

⁸²³ Id. la 90-91; a se vedea, de asemenea, *McCleskey v. Zant*, 499 US 467, 494 (1991) (considerând că neglijența unui avocat este un motiv pentru vicierea procedurii numai dacă este ridicată odată cu ineficacitatea nivelului de asistență oferit

de avocat).

⁸²⁴ A se vedea *Statele Unite ale Americii v. Frady*, 456 US 152, 168-73 (1982) (discutând cerințele unei vătămări actuale). Curtea Supremă de Justiție a statuat că un petiționar care nu a fost citat în fața primei instanțe poate proceda la formularea unei petiții federale în cazul în care condamnarea ar duce la o eroare judiciară din cauza „nevinovăției petiționarului”. *Schlup v. Delo*, 513 US 298, 320-24 (1995). Nevinovăția există în cazul în care petiționarul poate demonstra „că este mult mai probabil ca el să nu fie vinovat și că niciun jurat în mod rezonabil nu l-ar fi condamnat în lumina noilor dovezi,” acest lucru putându-se baza pe „dovezi relevante care fie au fost excluse fie nu au fost disponibile pe parcursul procesului.” Id. la 327-28. Excepția există, de asemenea, în cazul în care, în cauzele pasibile de pedeapsă cu moartea, petiționarul poate demonstra “prin dovezi clare și convingătoare că, în ceea ce privește eroarea constituțională, niciun jurat nu l-ar fi găsit în mod rezonabil pe petiționar eligibil de pedeapsa cu moartea (...) în baza legii statului” (astfel că inculpatul nu este condamnat la moarte). *Sawyer v. Whitney*, 505 US 333, 336 (1992).

În plus, actul federal restrânge drastic posibilitatea de formulare a mai multor petiții *habeas*. Instanțele districtuale trebuie să respingă orice pretenție prezentată într-o a doua sau în succesive astfel de cereri de eliberare, care au fost prezentate într-o petiție federală anterioară.⁸²⁵ Solicitățile invocate în petiția anterioară sunt permise numai în cazul în care petiția fie se bazează pe o normă constituțională care nu era disponibilă anterior, declarată retroactivă de către Curtea Supremă de Justiție, în cazurile privind revizuirea garanțiilor, fie este întemeiată pe dovezi noi ce probează că, în lipsa erorii constituționale, inculpatul ar fi fost achitat.⁸²⁶

Presupunând că deținutul se conformează tuturor acestor norme și petiția sa ajunge în fața unei instanțe federale, aceasta din urmă nu exercită pe deplin o revizuire a condamnării pronunțate de instanța statului federat. În schimb, actul federal o obligă să țină cont de punctele esențiale ale deciziilor instanței statului, atât în ceea ce privește aspectele de drept, cât și cele faptice. Admiterea unei petiții de eliberare nu poate fi acordată pentru simpla eroare. În schimb, în raport cu judecata făcută de instanța statului federat pe fond, această solicitare trebuie admisă doar dacă hotărârea instanței statului "a fost contrară

sau dată cu aplicarea greșită a legii federale, astfel cum a fost interpretată de către Curtea Supremă de Justiție" sau „s-a bazat pe o interpretare eronată a faptelor în lumina probelor prezentate în cadrul procedurii în fața instanței statului federat”.⁸²⁷ Cu alte cuvinte, legea permite instanțelor de stat să aplice precedentul Curții Supreme în mod incorect – dar nu într-un mod care este nerezonabil. Mai mult, petiționarii nu beneficiază în mod normal de soluția Curții cu privire la noile norme constituționale, după ce condamnarea a devenit definitivă.⁸²⁸ Deși Curtea are o definiție largă a ceea ce constituie o „nouă regulă”,⁸²⁹ permite aplicarea retroactivă a unei reguli noi în doar două cazuri: (1) când o nouă normă de drept material așează anumite tipuri de conduită privată în afara puterii guvernului de a norma; și (2), în cazul în care o nouă normă procedurală stabilește proceduri „implicite în materia punerii în liberate.”⁸³⁰ O nouă regulă se încadrează în cea de a doua excepție în cazul în care este vorba de o normă „de cotitură”, care implică corectitudine fundamentală și echitate în procesul penal,⁸³¹ astfel că, fără regula respectivă, „probabilitatea unei condamnări corecte este diminuată serios”.⁸³² Singura regulă nouă, pe care Curtea a recunoscut-o ca fiind cea care se încadrează în această excepție, este

⁸²⁵ 28 U.S.C. Secțiunea 2244 (b) (1) (2006); a se vedea, de asemenea, *Slack v. McDaniel*, 529 US 473, 478 (2000) (considerând că un deținut, care invocă o astfel de pretenție prematur într-o primă petiție, poate invoca din nou într-o petiție ulterioară când aceasta poate fi formulată fără să intre în contradicție cu inderdicția AEDPA privitoare la astfel de petiții succesive).

⁸²⁶ 28 U.S.C. Secțiunea 2244 (b) (2).

⁸²⁷ *Id.* Secțiunea 2254 (d) (1) - (2); a se vedea *Williams v. Taylor*, 529 US 362, 412-13 (2000) (Interpretând această dispoziție). Rețineți, de asemenea, că și Curtea Supremă de Justiție a respins ideea că AEDPA înlocuiește dispozițiile trasate prin cauza *Teague c. Lane*. În schimb, Curtea a precizat că AEDPA și cauza *Teague* sunt cerințe separate și o instanță trebuie să examineze

din perspectiva ambelor situații. Vezi *Horn v. Banks*, 536 US 266, 270-72 (2002) (*per curiam*).

⁸²⁸ *Schriro v. Summerlin*, 542 US 348, 351 (2004). Cazurile care fac obiectul controlului direct de către Curtea Supremă de Justiție, cu toate acestea, sunt guvernate de reguli noi.

⁸²⁹ Curtea a explicat că "un caz anunță o nouă regulă atunci când marchează un nou pas sau impune o nouă obligație asupra statelor sau a guvernului federal", sau, cu alte cuvinte, "în cazul în care rezultatul nu a fost dictat de o jurisprudență existentă la momentul la care condamnarea inculpatului a devenit definitivă." *Teague v. Lane*, 489 US 288, 301 (1989).

⁸³⁰ *Id.* de la 307 la 10.

⁸³¹ *Id.* la 311.

⁸³² *Id.* la 313.

dreptul la un avocat pe timpul procesului stabilit în cauza *Gideon c. Wainwright*.⁸³³ Curtea a precizat, de asemenea, că este puțin probabil să existe noi reguli de cotitură care să fie anunțate.⁸³⁴

Mai mult, constatările factuale ale unei instanțe a statului federat sunt „presupus corecte”, iar petiționarul are sarcina de a răsturna această prezumție cu dovezi clare și convingătoare.⁸³⁵ Actul federal, de asemenea, limitează drastic capacitatea petiționarului de a prezenta probe în susținerea petiției de liberare, probe care nu au fost prezentate în fața instanței statului.⁸³⁶

Pentru a putea formula calea de atac împotriva unei hotărâri a unei instanțe districtuale de respingere a unei petiții pentru liberare, în plus față de respectarea regulii de formulare în termen de treizeci de zile, ce guvernează calea de atac împotriva soluțiilor pronunțate de instanțele federale,⁸³⁷ petiționarul trebuie să obțină un certificat de admisibilitate a formulării unei căi de atac de la instanța districtuală sau, în cazul în care instanța districtuală refuză cererea, de la instanțele care judecă calea de atac.⁸³⁸ Petiționarul trebuie să „dovedească în mod substanțial” încălcarea dreptului

constituțional garantat cu privire la fiecare capăt de cerere care urmează a fi atacat.⁸³⁹ Nu există nici dreptul la asistență judiciară în orice stadiu al procedurii.⁸⁴⁰

În final, există o problemă de sincronizare. Profesorii Nancy King și Joseph Hoffmann raportează că, având în vedere cerințele privitoare la faptul că deținuții trebuie să epuizeze remediile oferite de stat, se ajunge la o medie de cinci ani de la condamnările primite de către deținuți până la formularea unei petiții de tip *habeas* la o instanță federală,⁸⁴¹ iar timpul mediu avut la dispoziție de către instanțe este de 7,1 luni.⁸⁴² În același timp, șazeci la sută din inculpații condamnați pentru infracțiuni minore de către o instanță a statului federat nu sunt încarcerați deloc - prin urmare, nu pot formula o petiție pentru liberare – iar pentru restul de patruzeci la sută sentința de condamnare este mai mică de cinci ani.⁸⁴³ Acest lucru înseamnă că „doar deținuții care primesc pedeapsa pe viață sau alte pedepse foarte lungi cu închisoarea vor fi încarcerați, timp suficient pentru a depune o petiție de tipul *habeas corpus*.”⁸⁴⁴

⁸³³ 372 US 335 (1963); a se vedea *Beard v. Banks*, 542 US 406, 417 (2004) (identificarea cauzei *Ghedeon*, ca o regulă de cotitură).

⁸³⁴ *Schriro v. Summerlin*, 542 US 348, 352 (2004).

⁸³⁵ 28 U.S.C. Secțiunea 2254 (e) (1) (2006).

⁸³⁶ Vezi Secțiunea 2254 (e) (2) (cu excepția unei audieri cu privire la o cerere în care reclamantul nu a reușit să dezvolte o bază factuală în instanța statului federat, dozir dacă pretenția se fundamentează pe o nouă normă de drept constituțional, pe care Curtea Supremă de Justiție a aplicat-o retroactiv sau pe fapte care nu ar fi putut fi descoperite în prealabil prin simpla diligență, și care ar stabili că, în lipsa unei „erori constituționale”, în mod rezonabil nu l-ar fi găsit vinovat).

⁸³⁷ Fed. R. App. P. 4 (a) (1) (A).

⁸³⁸ 28 U.S.C. Secțiunea 2253 (c) (1) (2006). În cazul în care instanța de circuit refuză emiterea certificatului, petiționarul poate depune o cerere pentru revizuire la instanța ierarhic superioară celei

care a refuzat emiterea. *Hohn v. Statele Unite ale Americii*, 524 US 236, 253 (1998) (Souter, J., concordantă).

⁸³⁹ 28 U.S.C. Secțiunea 2253 (c) (2). Aceasta codifică standardul impus de cauza *Barefoot v. Estelle*, 463 US 880 (1983). A se vedea *Miller-El v. Cockrell*, 537 US 322, 335-38 (2003). Cele trasate impun petiționarului să demonstreze că pretenția ar fi “discutabilă” printre “juriștii cu renume”. Id. la 337-38.

⁸⁴⁰ *Murray v. Giarratano*, 492 US 1, 6-7 (1989); a se vedea, de asemenea, cauza *Pennsylvania v. Finley*, 481 US 551, 555-56 (1987) (considerând că nu există niciun drept la avocat în cadrul procedurilor ulterioare condamnării de către stat).

⁸⁴¹ Joseph L. Hoffmann & Nancy J. King, *Rethinking the Federal Role in State Criminal Justice*, 84 de NYU L. REV. 791, 807 (2009).

⁸⁴² Id. la 808.

⁸⁴³ Id. la 807-08.

⁸⁴⁴ Id. la 809.

Aceste diferite limitări previn ca un număr semnificativ de petiții pentru liberare să fie soluționate pe fond de către instanțele federale. Un studiu pe un eșantion ales la întâmplare a unor astfel de petiții federale depuse în 2003 și 2004 a constatat că 42% din petiții în cazuri care nu prevedeau pedeapsa cu moartea și 28% din petițiile în cauzele care prevedeau pedeapsa cu moartea au fost respinse fără ca instanțele să judece pe fondul cauzei.⁸⁴⁵ În doar una din 341 de cereri studiate petiționarul a primit soluția favorabilă; această cifră a reprezentat o scădere față de rata anterioară implementării ADEPA pentru cauzele fără pedeapsa capitală care era de 1%.⁸⁴⁶ Un alt studiu privind cauzele cu pedeapsa cu moartea a constatat că, înainte de legea din 1996, 40% din deținuții condamnați la pedeapsa cu moartea, care au formulat petiții federale, au avut condamnări sau hotărâri anulate; cifra a scăzut la 12% în perioada 2000-2006 și continuă să scadă.⁸⁴⁷ Profesorii Hoffmann și King, pe bună dreptate, ajung la concluzia că „pentru marea majoritate de mai mult de două milioane de oameni în prezent încarcerați în America, o soluție favorabilă urmare unei petiții pentru liberare este un vis.”⁸⁴⁸

Aceste petiții nu sunt un mecanism pentru a corecta erorile constituționale de către instanțele statelor federate în cele mai multe cazuri penale. În consecință, instanțele din statele federate funcționează cu autonomie constituțională atunci

când acestea aplică dispoziții ale Constituției Federale în cadrul procesului și la condamnarea inculpaților. Există o probabilitate mică de eroare și care să o facă care să fie corectată de o instanță federală în cadrul unei proceduri *habeas*. Există, de asemenea, puține șanse ca orice eroare să fie corectată de Curtea Supremă de Justiție într-o cale de atac.

2. *Motive independente și adecvate întemeiate pe legea statală.* – Această doctrină este aplicabilă atât în cauzele penale ale instanțelor statelor ce sunt revizuite direct de Curtea Supremă de Justiție⁸⁴⁹, cât și petițiilor pentru liberare depuse de deținuții de stat în instanța federală districtuală.⁸⁵⁰ Modul în care Curtea a aplicat doctrina la normele de procedură ale statului în cauzele penale au avut ca rezultat faptul că multe pretenții federale constituționale au fost hotărâte definitiv de instanțele statelor federate.

Pentru a aprecia impactul doctrinei asupra autorității instanțelor din statele federate, punctul de plecare necesar este cerința „declarației clare” din cauza *Michigan v. Long*,⁸⁵¹ care determină dacă un temei de drept statal este independent și adecvat. În cauza *Long*, Curtea Supremă din Michigan a anulat o condamnare penală pentru posesie de marijuana, considerând că percheziția de către poliție a compartimentului pentru pasageri al vehiculului inculpatului a încălcat al Patrulea amendament și că proba prin care se demonstra că marijuana a fost găsită acolo a trebuit să

⁸⁴⁵ Nancy J. King et al, Executive Summary: Habeas Litigation in the U.S. District Courts 9 (2007), disponibil la <http://www.ncjrs.gov/pdffiles1/nij/grants/219558.pdf>.

⁸⁴⁶ Id. la 9.

⁸⁴⁷ A se vedea David. R. Dow & Eric M. Freedman, The Effects of AEDPA on Justice, in *The Future of America's Death Penalty* 261, 265, 267 (Charles S. Lanier și colab. Eds., 2009).

⁸⁴⁸ Hoffmann & King, supra nota 260, la 809.

⁸⁴⁹ A se vedea, spre exemplu, *Caldwell c.*

Mississippi, 472 US 320, 327 (1985). Doctrina derivă din competența Curții, în temeiul articolului III, în astfel de cazuri. Vezi *Coleman v. Thompson*, 501 US 722, 729 (1991). A se vedea cauza *Murdock v. Orașul Memphis*, în care Curtea a statuat că nu avea autoritatea de a revizui deciziile judecătorești de stat pe probleme de drept statal. 87 US (20 de perete.) 590, 630-33 (1875).

⁸⁵⁰ A se vedea, spre exemplu, *Harris v. Reed*, 489 US 255, 257 (1989).

⁸⁵¹ 463 US 1032 (1983).

fie respinsă de instanță.⁸⁵² Statul a obținut revizuirea deciziei la Curtea Supremă a Statelor Unite. Inculpatul a susținut că respectiva Curte nu avea competență pentru că instanța din statul federat s-a pronunțat în baza unui temei de drept statal independent și adecvat, și anume Constituția statului Michigan, care a oferă o protecție mai mare în ceea ce privește perchezițiile și confiscările decât al Patrulea amendament.⁸⁵³ În motivarea Curții, judecătorul O'Connor a susținut că jurisdicția a fost corectă de vreme ce Curtea Supremă a statului Michigan a făcut referire în două aspecte la Constituția propriului stat, iar în rest decizia este „întemeiată exclusiv pe legea federală.”⁸⁵⁴ Judecătorul O'Connor a susținut că, pentru ca și Curtea să își nege competența, instanța statului federat trebuie să facă trimitere în mod clar la legea statală în considerente. Judecătorul O'Connor a explicat:

*Când (...) o hotărâre a unei instanțe a statului federat pare în mare parte să se întemeieze în primul rând pe legea federală (...) și atunci când gradul de adecvare și independență al oricărui posibil temei de drept statal nu este clar în opinia exprimată, vom accepta că explicația cea mai rezonabilă este aceea că instanța statului a decis în cauză, în acel mod, deoarece a considerat că legea federală ar trebui să impună acel lucru.*⁸⁵⁵

Cu alte cuvinte, Curtea ar trebui să rezolve ambiguitatea în favoarea jurisdicției. În același timp, Curtea nu își

va „asuma” omisiunea unui motiv independent și adecvat, conform dreptului statal, în cazul în care instanța de stat a precizat că a folosit în cauză dreptul federal numai pentru „orientare” și că există motive adecvate și independente potrivit cu legislația statului pentru hotărârea dată.⁸⁵⁶ Această abordare, Judecătorul O'Connor a susținut că afișează „respectul pentru instanțele din statele federate”,⁸⁵⁷ prin „evitarea practicii nesatisfăcătoare și intruzive de a cere instanțelor din statele federate [mai târziu] să clarifice deciziile lor în conformitate cu cerințele acestei Curți.”⁸⁵⁸ Revenind la fondul cauzei, Curtea a statuat că instanța din Michigan a comis o eroare și că percheziția compartimentului pentru pasageri al vehiculului inculpatului a fost rezonabilă.⁸⁵⁹ În cauza *Long*, apoi, se acordă instanțelor din statele federate autoritatea de a rezolva probleme constituționale federale, fără a fi supuse revizuirii, atât timp cât instanțele sunt în acord cu cerința de declarație simplă.

3. *De la dreptul material la dreptul procedural.* – Cauza *Long* a implicat un temei de drept substanțial al statului. Curtea a aplicat standardul impus de cauza *Long* la un temei de drept procedural în calea de atac directă din 1985 din cauza *Caldwell v. Mississippi*.⁸⁶⁰ Patru ani mai târziu, în cauza *Harris v. Reed*, Curtea a statuat că, de asemenea, standardul se aplică și temeiurilor de drept procedurale, în petițiile federale pentru liberare.⁸⁶¹ Cauza *Harris* a implicat un

⁸⁵² Id. la 1035-1037.

⁸⁵³ Id. la 1037-1038.

⁸⁵⁴ Id. la 1037.

⁸⁵⁵ Id. la 1040-1041.

⁸⁵⁶ Id. la 1041.

⁸⁵⁷ Id. la 1040.

⁸⁵⁸ Id. la 1041.

⁸⁵⁹ Id. la 1045-1051. În lumina celor susținute, Curtea a retrimis cauza la Curtea Supremă Michigan pentru a stabili în primul rând temeinicia percheziției ulterioare de către poliție a portbagajului vehiculului inculpatului, care a dus la găsirea marijuanei. Id. la

1053.

⁸⁶⁰ 472 US 320, 326-27 (1985) (aplicarea, într-un caz de condamnare la pedeapsa cu moartea în calea de atac directă, standardului declarației simple din cauza *Long* a condus la eșecul inculpatului de a invoca prin calea de atac drept eroare cele susținute de procuror în cadrul ședinței de judecată privind condamnarea nu a fost un motiv independent și adecvat de drept statal, deoarece Curtea supremă a statului nu se întemeiază pe pierderea procesului).

⁸⁶¹ 489 US 255, 255 (1989).

inculpat condamnat pentru crimă în jurisdicția Curții de Circuit din Cook County, Illinois.⁸⁶² În calea de atac directă, inculpatul a contestat doar caracterul suficient al probelor din proces, iar Curtea de Apel din Illinois a respins calea de atac.⁸⁶³ Apoi inculpatul a depus o cerere de suspendare a executării pedepsei la instanța de circuit din Illinois, întemeiată pe asistența ineficientă a avocatului pe parcursul procesului, încălcându-se al Șaselea Amendament.⁸⁶⁴ Instanța de circuit din Illinois a respins cererea.⁸⁶⁵ În considerente, Instanța de circuit din Illinois a invocat principiul de drept statal, care statutează că pentru aspectele ce s-ar fi putut invoca direct în calea de atac, dar nu au fost prezentate, se consideră că s-a renunțat la acel drept.⁸⁶⁶ Aici, toate, iar nu doar una din solicitările inculpatului referitoare la asistența ineficientă a avocatului ar fi putut fi ridicate direct în calea de atac.⁸⁶⁷ Cu toate acestea, instanța din Illinois competentă să judece calea de atac a analizat și a respins pe fond toate argumentele inculpatului.⁸⁶⁸ Inculpatul nu a formulat o cerere de revizuire la Curtea Supremă din Illinois, dar a depus, în schimb, o petiție pentru liberare la instanța federală districtuală, din nou pe motiv de asistență ineficientă a avocatului.⁸⁶⁹ Instanța de district a început analiza considerând că, în cauza *Sykes*, nu a fost împiedicată luarea în considerare a petiției *habeas*.⁸⁷⁰

Deoarece instanța competentă să judece calea de atac din Illinois nu a

reținut nici măcar o parte din solicitarea privind asistența ineficientă a avocatului, considerând că s-a renunțat la acel drept, nu a existat nicio procedură implicită respinsă în baza soluției din cauza *Sykes*.⁸⁷¹ În această privință, instanța districtuală a menționat că instanța competentă să judece calea de atac din Illinois a afirmat în mod explicit că problema care nu a putut fi invocată anterior nu putea fi considerată ca făcând obiectul unei renunțări; ținând cont și de celelalte susțineri, instanța competentă să judece calea de atac din Illinois a ignorat renunțarea și a analizat cererea pe fond.⁸⁷² În aceste condiții, instanța de district a concluzionat că era îndreptățită să ia în considerare cererea în întregime. După o audiere, instanța districtuală a respins cererea pe fond.⁸⁷³ În calea de atac, instanța a interpretat că petiționarul a renunțat la cerere.⁸⁷⁴ Prin urmare, Curtea de Apel a susținut că petiția din punct de vedere procedural era neîntemeiată și, pentru acest motiv, a menținut hotărârea instanței districtuale.⁸⁷⁵

În motivarea deciziei *Harris*, judecătorul Blackmun a subliniat că norma de procedură implicită dată de cauza *Sykes* derivă din doctrina fundamentelor independente și adecvate ale legii statale.⁸⁷⁶ Judecătorul Blackmun explică faptul că doctrina se aplică indiferent dacă temeiul de drept statal care susține o cerere este de fond sau de procedură.⁸⁷⁷ În ambele cazuri, orice ambiguitate din considerentele unei

⁸⁶² Id. la 257.

⁸⁶³ Id.

⁸⁶⁴ Id.

⁸⁶⁵ Id.

⁸⁶⁶ Id. la 258.

⁸⁶⁷ Id. O solicitare pe care instanța a distins-o este cea referitoare la o posibilă nerespectare a prezenței unui martor în susținerea alibiului. Id.

⁸⁶⁸ Id.

⁸⁶⁹ Id.

⁸⁷⁰ Id.

⁸⁷¹ Id.

⁸⁷² Id.

⁸⁷³ Id. la 258-59.

⁸⁷⁴ Id. la 259.

⁸⁷⁵ Id. Instanța sesizată nu a analizat nici problema martorului-alibi și nici dacă renunțarea poate fi interpretată în temeiul excepțiilor pe care cauza *Sykes* le permite în cazul în care petiționarul a arătat cauza și vătămarea pentru vicierea procedurii sau o eroare judiciară.

⁸⁷⁶ Id. la 260.

⁸⁷⁷ Id. la 261.

decizii a unei instanțe din statul federat este rezolvată de regula declarației simple din cauza *Long*.⁸⁷⁸ În consecință, pentru a preveni revizuirii de tip *habeas*, „instanța de stat trebuie efectiv să apeleze la normele de procedură ca o bază independentă pentru soluționarea cauzei. Ambiguitățile în această privință trebuie să fie rezolvate cu ajutorul precedentului din cauza *Long*.”⁸⁷⁹ Mai mult, judecătorul Blackmun a remarcat că regula instituită de cauza *Long* se aplică în cauzele în care se solicită revizuirea directă de la cea mai înaltă instanță a statului federat la Curtea Supremă de Justiție și la revizuirile federale a condamnărilor date de instanțele din statele federate.⁸⁸⁰

Aceste direcții, primate împreună, creează norme clare atunci când deținuții au renunțat procedural la cererile lor federale. În baza celor tratate în cauza *Sykes*, „lipsa unui temei adecvat și independent va împiedica revizuirea federală *habeas* în cadrul unei pretenții federale, cu excepția cazului în care petiționarul poate arăta cauza și vătămarea suferită sau să demonstreze că respingerea unei astfel de cereri federale va duce la o eroare fundamentală de judecată”.⁸⁸¹ În conformitate cu cele arătate în cauza *Long*, totuși, „o viciere procedurală nu interzice luarea în considerare a unei pretenții federale fie în mod direct, fie pe baza un revizuirii federale *habeas*, cu excepția cazului în care ultima instanță a statului federat hotărăște în cauză în mod clar și expres că hotărârea se întemeiază pe o procedură interzisă.”⁸⁸² Pentru a evita

revizuirii *habeas*, prin urmare, instanța statului federat trebuie să acționeze cu aceeași claritate necesară pentru a evita revizuirea directă.⁸⁸³ În conformitate cu această abordare, judecătorul Blackmun a remarcat că o astfel de procedură statală, în mod clar, va izola alternativa de a solicita o revizuire.⁸⁸⁴ Aplicând aceste norme, judecătorul Blackmun a găsit că instanța de apel din Illinois, în ciuda trimiterilor la procedurile statale, nu a satisfăcut cerința declarației simple tratată prin cauza *Long*.⁸⁸⁵ Prin urmare, instanța de district ar putea lua în considerare în mod corespunzător petiției *habeas*.⁸⁸⁶ Hotărârea Curții de Apel a fost modificată.⁸⁸⁷

4. *Autonomia instanțelor din statele federate* – Ar trebui să ne oprim să analizăm implicațiile. În cauza *Long*, existența temeiului de drept substanțial de stat, independent și adecvat, clar articulat în opiniile instanței statului, a exclus revizuirea hotărârilor instanței statului. În mod special, Guvernul de stat nu a putut cere Curții Supreme revizuirea hotărârii instanței statului deoarece, chiar dacă Instanța Supremă a conchis faptul că nu a existat nicio încălcare a Constituției Federale, temeiurile de drept statal substanțial au susținut soluția pronunțată de instanța statului federat. Pe de altă parte, o persoană, care în fața instanței statului pierde procesul împotriva unui Guvern al statului, are posibilitatea formulării unei căi de atac pe temeiuri constituțional federale la Curtea Supremă. Dacă și Curtea Supremă este de părere că a existat o încălcare a

⁸⁷⁸ Id.

⁸⁷⁹ Id. la 261-62

⁸⁸⁰ Id. la 262.

⁸⁸¹ Id. (ghilimele interne omise).

⁸⁸² Id. la 263.

⁸⁸³ Id. la 264.

⁸⁸⁴ Id. la 264 n.10.

⁸⁸⁵ Id. la 266.

⁸⁸⁶ Id.

⁸⁸⁷ Id.; a se vedea, de asemenea, cauza *Teague v. Lane*, 489 US 288, 298-99 (1989) (explicând că regula *Harris* se aplică atunci când instanța statului a avut ocazia de a aborda solicitarea, mai târziu invocată într-o petiție *habeas*, dar nu se aplică atunci când, din cauza renunțării la procedură, cererea nu a fost prezentată în fața instanței din statul federat).

prevederilor Constituționale federale, niciun temei de drept substanțial statal, oricât de clar ar fi, nu ar putea susține decizia instanței statului federat.

Odată ce un temei de drept procedural statal este independent și adecvat, aceste rezultate sunt anulate. Un obstacol procedural de drept statal împiedică Curtea Supremă de la revizuirea directă, iar instanța federală de la judecarea plângerii unui deținut de stat, potrivit căreia statul a încălcat Constituția federală. Chiar dacă instanțele federale ar găsi o încălcare constituțională, normele procedurale statale (presupunând că cerințele prevăzute în *Long* au fost îndeplinite) susțin condamnarea. Chiar și o normă procedurală discreționară de stat poate avea acest efect.⁸⁸⁸

Doctrina cauzei independente și adecvate permite instanței statului să interpreteze prevederile constituționale federale cât mai larg sau cât de strict dorește. Atât timp cât la baza deciziei a existat un temei legal, Curtea Supremă de Justiție nu va corecta decizia instanței statului pe temeiuri de drept constituțional federal. Mai mult decât atât, în conformitate cu *Long*, excepția de neconstituționalitate a unui justițiabil nu ar putea fi niciodată analizată nici de către o instanță de stat, nici de o instanță federală.⁸⁸⁹

5. *Aspecte echitabile* – Într-o opinie separată în cauza *Harris*, judecătorul O'Connor a subliniat că, în timp ce *Ling*

vizează cazul aplicării necorespunzătoare a normelor procedurale de stat, instanțele federale s-ar putea încă interesa de disponibilitatea remediilor în fața instanței statului pentru a determina dacă pretențiile formulate într-o petiție habeas au fost epuizate în mod corespunzător în instanță de stat.⁸⁹⁰ În special, în cazul în care un petiționar ridică o pretenție care nu a mai fost prezentată în fața niciunui forum de stat, instanța federală poate evalua sfera de aplicare a normelor de stat necorespunzătoare și să stabilească dacă cererea a fost, din punct de vedere procedural, analizată în conformitate cu legislația statului, astfel încât formularea unei căi de atac în instanța de stat să fie indisponibilă.⁸⁹¹ Cu alte cuvinte, în cazul în care pretenția nu a fost prezentată în fața instanței statului, aceasta din urmă trebuie să nu fi emis vreo declarație clară în baza unei uzanțe procedurale.⁸⁹²

Abordarea mai expansivă a Judecătorului O'Connor asupra viciilor procedurale a impus foarte curând o majoritate în cauza *Coleman c. Thompson*.⁸⁹³ Cauza *Coleman* a implicat un inculpat din Virginia, găsit vinovat pentru viol și omor, și condamnat la pedeapsa cu moartea pentru infracțiunea de omor.⁸⁹⁴ După ce a pierdut în recurs, acesta a formulat o petiție habeas pretinzând că nu a beneficiat de asistența unui avocat și că mai multe încălcări constituționale federale au existat pe parcursul procesului și în legătură cu condamnarea sa.⁸⁹⁵ Instanța de stat s-a pronunțat în

⁸⁸⁸ Cauza *Beard contra. Kindler*, 130 S. Ct. 612, 618 (2009) (apreciind că o normă procedurală de stat discreționară poate servi drept un motiv suficient pentru a interzice revizuirea federală prevăzută de Habeas Corpus în cazul în care aceasta este ferm stabilită și întocmai respectată).

⁸⁸⁹ Subliniind "interesele de curtoazie și finalitate" în cauzele penale, Curtea a statuat: în cazul în care un inculpat nu respectă normele procedurale de stat și îi este interzis să formuleze o anumită cerere constituțională în instanța statului, cererea poate fi analizată în temeiul prevederilor federale habeas numai în cazul în care inculpatul

face dovada existenței unui prejudiciu real care rezultă din acestea.... Am refuzat să facem aplicarea regulilor procedurale implicite, bazate pe amploarea cererii constituțional în cauză,... sau pe interesul statului în aplicarea normei sale procedurale. *Teague*, 489 U.S. pg. 308.

⁸⁹⁰ 489 S.U.A. 255, 268 (1989) (contribuția lui O'Connor, J.)

⁸⁹¹ *Idem.* pg. 269.

⁸⁹² *Idem.*

⁸⁹³ 501 S.U.A. 722 (1991).

⁸⁹⁴ *Idem.* pg. 726-27.

⁸⁹⁵ *Idem.* pg. 727, 734.

defavoarea inculpatului, care apoi a făcut recurs la Curtea Supremă din ⁸⁹⁶Virginia. Statul a respins recursul pentru simplul motiv că inculpatul nu a depus cererea pentru formularea recursului în termenul de treizeci de zile, respingându-l ca tardiv în conformitate cu normele de procedură ale Curții Supreme din Virginia.⁸⁹⁷ După ce a primit concluziile recursului, precum și cu privire la temeinicia pretențiilor constituționale ale inculpatului, Curtea Supremă din Virginia s-a pronunțat în sensul că, după deliberare, s-a admis solicitarea statului de respingere a căii de atac.⁸⁹⁸ Inculpatul apoi a depus o cerere de eliberare la o instanță federală, care a inclus șapte pretenții formulate în procesul de la nivel statal, împreună cu alte patru pretenții suplimentare⁸⁹⁹. Instanța districtuală a considerat că, în conformitate cu hotărârea Curții Supreme din Virginia, primele șapte capete ale cererii ale inculpatului nu erau întemeiate. Apoi s-a pronunțat împotriva inculpatului cu privire la temeinicia celor unsprezece capete formulate.⁹⁰⁰ Curtea de Apel pentru al patrulea Circuit a statuat că, în ceea ce privește cererile formulate în cadrul petiției de stat, decizia Curții Supreme din Virginia a îndeplinit obligația cerința din cauza *Harris* pentru o procedură necorespunzătoare și că inculpatul nu a probat cerința cauzei și a prejudiciului impuse de cauza *Sykes*, pentru a permite instanței federale să ia în considerare viciile.⁹⁰¹

În motivarea sa pentru Curtea Supremă, Judecătorul O'Connor a fost de acord că limitarea procedurală de stat a interzis luarea în considerare a cererilor formulate în cadrul petiției de eliberare.⁹⁰²

„Acesta este un caz despre federalism”, a anunțat, subliniind “respectul pe care instanțele federale îl datorează statelor și normelor de procedură ale acestora.”⁹⁰³ Judecătorul O'Connor a respins argumentul petiționarului că, potrivit cauzei *Harris*, pretențiile sale au fost prezentate în mod corespunzător în cadrul petiției federale.⁹⁰⁴ Cauza *Harris* presupune ca o instanță federală să prezume că nu există niciun temei de drept statal independent și adecvat, atunci când o hotărâre judecătorească de stat pare să se bazeze sau să se întrepătrundă cu legea federală, iar temeiul de drept statal independent și adecvat nu rezultă cu claritate din considerente.⁹⁰⁵ Însă, această prezumție se aplică numai în cazul în care instanța federală are motive să se întrebe, în primul rând, dacă există un temei de drept, independent și adecvat – nu în toate cazurile în care un petiționar federal a formulat pretenții federale la o instanță din statul federat.⁹⁰⁶ Prin adoptarea de reguli mai largi ar permite instanțelor federale să revizuiască cererile federale ale deținuților în conformitate cu hotărârile având temeiuri de drept statal, independente și adecvate. Orice eficiență câștigată prin aplicarea unei prezumții concludente, pur și simplu, nu merită pierderea respectului pentru stat pe care l-ar atrage după sine o astfel de regulă.⁹⁰⁷ Oricare ar fi ambiguitățile hotărârii Curții Supreme din Virginia, acestea nu par să se întemeieze pe legea federală sau să se întrepătrundă cu aceasta, în schimb se bazează pe vicii procedurale cauzate de inculpat prin neformularea recursului în termen util.⁹⁰⁸

⁸⁹⁶ *Idem.* pg. 727.

⁸⁹⁷ *Idem.*

⁸⁹⁸ *Idem.* pg. 727-28.

⁸⁹⁹ *Idem.* pg. 728.

⁹⁰⁰ *Idem.*

⁹⁰¹ *Idem.* pg. 728-29.

⁹⁰² *Idem.* pg. 726.

⁹⁰³ *Idem.*

⁹⁰⁴ *Idem.* pg. 735.

⁹⁰⁵ *Idem.* pg. 735-36.

⁹⁰⁶ *Idem.* pg. 736.

⁹⁰⁷ *Idem.* pg. 738.

⁹⁰⁸ *Idem.* pg. 740.

Consolidând precedentele Curții Supreme cu privire la consecințele procedurilor viciate ale legislației statului, judecătorul O'Connor a enunțat o regulă simplă care a guvernat. În toate cazurile în care un deținut nu și-a îndeplinit obligațiile cu privire la pretențiile sale federale în fața instanței statului federat, în conformitate cu o normă procedurală a statului, independentă și adecvată, revizuirea federală a pretențiilor este interzisă, cu excepția cazului în care deținutul poate demonstra existența viciului și a prejudiciului efectiv, ca urmare a pretinderii unei încălcări a legii federale sau să demonstreze că neluarea în considerare a cererilor va duce la o eroare judiciară fundamentală.⁹⁰⁹

Petiționarul nu a îndeplinit această condiție, și, prin urmare, pretențiile sale au fost respinse.⁹¹⁰ Opinia judecătorului O'Connor a creat mai multe precedente întemeiate pe principii federaliste. În primul rând, a remarcat faptul că motivele pentru aplicarea doctrinei temeiului independent și adecvat, în cauze federale *habeas*, diferă față de cele care explică doctrina în cauzele ajunse în fața Curții prin intermediul revizuirii directe.⁹¹¹ În situația reformării directe, Curtea revizuieste hotărârea instanței statului federat: în cazul în care soluționarea problemei federale nu va afecta această

hotărâre, nu rămâne "nimic de făcut care ar fi de competența Curții".⁹¹² În schimb, în cazurile *habeas*, instanța federală de district nu revizuieste hotărârea instanței statului federat, dacă măsura arestării petiționarului este legală.⁹¹³ Cu toate acestea, judecătorul O'Connor a explicat că, prin eliberarea unui deținut a cărui condamnare se întemeiază pe dreptul statal, independent și adecvat, o instanță federală „face inefficientă norma statală” și „ignoră motivele legitime ale statului, în baza cărora este deținută persoana respectivă”.⁹¹⁴ În consecință, în acest context, aplicarea doctrinei temeiului independent și adecvat este întemeiată pe aspecte legate de curtoazie și federalism.⁹¹⁵ Doctrina împiedică instanțele federale de la a oferi deținuților “o soluție bună în jurul limitelor competenței pe care le are Curtea Supremă și un mijloc de a submina interesul statului în aplicarea legilor sale”.⁹¹⁶ În plus, judecătorul O'Connor a explicat că doctrina temeiului independent și adecvat al legii statale reflectă preocupările federalismului, prin solicitarea ca instanțele statului federat să aibă posibilitatea de a-și corecta propriile încălcări constituționale înainte ca instanțele federale să fie implicate.⁹¹⁷ În plus, se aplică aceleași reguli chiar și atunci când rezultatul unei proceduri necorespunzătoare este acela

⁹⁰⁹ *Idem.* pg. 750. Această susținere risipește orice aplicație reziduală a cauzei *Fay v. Noia*, 372 US 391 (1963). Ca și în cauza *Coleman*, cauza *Noia* a implicat un inculpat, care nu a reușit să promoveze calea de atac la instanța statului și apoi a solicitat revizuire federală *habeas*. Curtea a considerat că vicierea procedurii nu interzicea revizuirea federală *habeas*, cu excepția cazului în care petiționarul a ocolit deliberat procedurile statale. *Id.* la 438-39. Deși cauza *Sykes* și cauzele ulterioare au culminat cu soluția din cauza *Harris*, în loc să aplice un standard, niciuna nu a răsturnat soluția din cauza *Noia*, aparent lăsând deschisă posibilitatea ca regula de a ocoli deliberat încă să se aplică atunci când calea de atac a fost respinsă. Vezi *Coleman*, 501 US la 749-50 (revizuiind precedentele din acest domeniu). Cauza *Coleman* clarifică faptul că

standardul de cauză și prejudiciu se aplică la toate cererile respinse. Vezi *id.* la 750 (menționând că speța *Noia* "s-a întemeiat pe un concept de relație federală/stat care a subevaluat importanța normelor de procedură statale") A se reține, de asemenea, că instanța a statuat că un "motiv procedural statal nu este adecvat decât dacă regula de procedură este urmată strict sau în mod regulat." *Johnson v. Mississippi*, 486 US 578, 587 (1988) (citând cauza *Barr v. Orașul Columbia*, 378 US 146, 149 (1964).

⁹¹⁰ Cauza *Coleman*, 501 S.U.A. pg. 752-57.

⁹¹¹ *Idem.* pg. 730.

⁹¹² *Idem.*

⁹¹³ *Idem.*

⁹¹⁴ *Idem.*

⁹¹⁵ *Idem.*

⁹¹⁶ *Idem.* pg. 731.

⁹¹⁷ *Idem.*

că nicio instanță nu decide vreodată dacă drepturile constituționale ale acuzatului au fost sau nu încălcate.⁹¹⁸

Revenind la *Caldwell și Harris*, judecătorul O'Connor a scris că instanța din cauza *Caldwell* a extins în mod corespunzător asupra cauzelor penale în situația revizuirii directe considerentele din speța *Long* la problema determinării dacă o hotărâre judecătorească de stat se bazează pe un temei de drept statal independent și adecvat.⁹¹⁹ *Harris*, o cauză privind liberarea (*habeas corpus*), a prezentat o situație aproape identică cu aceea din cauzele *Long și Caldwell*: o hotărâre a unei instanțe a statului federat care părea să se întemeieze în primul rând pe legea federală, în contextul în care o instanță federală are obligația de a stabili dacă decizia instanței statului se bazează pe un temei de drept statal independent și adecvat.⁹²⁰ Judecătorul O'Connor a arătat: "Confruntată cu o problemă comună, Curtea a adoptat o soluție comună".⁹²¹ În consecință:

După cauza Harris, instanțele federale în cauzele privind revizuirea cererilor deținuților de stat, la fel cum a făcut și această instanță cu revizuirea directă a hotărârilor instanței statului, vor presupune că nu există niciun temei de drept statal independent și adecvat pentru o hotărâre judecătorească de stat în cazul

*în care decizia pare să se întemeieze, în principal, pe legea federală sau urmează să se întrepătrundă cu legea federală, iar atunci când caracterul adecvat și independent al oricărui posibil temei statal nu rezultă cu claritate din considerente.*⁹²²

O instanță a statului federat poate, prin urmare, evita revizuirea (directă sau indirectă) a deciziilor sale constituționale federale în cazul în care temeiul de drept statal este clar în considerentele hotărârii instanței statului sau în cazul în care decizia se bazează în primul rând pe legislația de stat și nu se interpătrunde cu legea federală. Astfel, temeiul de drept statal independent și adecvat conferă autoritate enormă instanțelor statului federat. Doctrina oferă judecătorului statal instrumentele necesare pentru a rezolva problemele constituționale federale, fără vreo posibilitate de revizuire de către o curte federală. Instrucțiunile date de Curte, în ceea ce privește circumstanțele în care revizuirea este și nu este declanșată, oferă un manual virtual pentru utilizarea în mod eficient și fără probleme a acestor instrumente.

6. *Situația aparte a perchezițiilor și confiscărilor* - În afară de aceste mecanisme procedurale, o normă distinctă împiedică o astfel de cerere de la a fi transformată într-o petiție *habeas*. În cauza *Stone v. Powell*, Curtea

⁹¹⁸ *Id.* Mai recent, într-o opinie a judecătorului Scalia, distingând între cauzele pe care judecătorul O'Connor le-a tratat împreună, Curtea a explicat că, spre deosebire de cazurile privind revizuirea directă, doctrina temeiului independent și adecvat nu este jurisdicțională. Vezi *Lambrix v. Singletary*, 520 US 518, 522-23 (1997) (explicând că, în contextul petițiilor *habeas*, doctrina se bazează pe federalism și curtoaziei).

⁹¹⁹ Cauza *Coleman*, 501 S.U.A. pg 732.

⁹²⁰ *Idem.* la 734.

⁹²¹ *Idem.*, cauza *Harris v. Reed*, 495 U.S. 255, 263 (1989).

⁹²² *Id.* la 734-35 (citând cauza *Michigan v. Long*, 463 US 1032, 1040-1041 (1983)). Într-o notă de subsol, judecătorul O'Connor, citând opinia concurentă în cauza *Harris*, a menționat că regula

nu se aplică în cazul în care petiționarul nu a epuizat căile de atac statale și o instanță a statului federat le-ar găsi procedural inadmisibile. "În acest caz, există o procedură implicită în scopul soluționării petițiilor federale *habeas*, indiferent de decizia ultimei instanțe a statului federat la care petiționarul a prezentat, de fapt, pretențiile sale." *Id.* la 735 N.1; a se vedea, de asemenea, *Ylst v. Nunnemaker*, 501 US 797, 803 (1991) (considerând că, pentru a rezolva problema lipsei considerentelor din multe hotărâri ale instanțelor statelor federate, următoarea prezumție se aplică: "În cazul în care a existat în cadrul unei hotărâri a instanței statului federat o explicație pentru respingerea unei petiții federale, deciziile ulterioare care confirmă prima hotărâre sau resping aceleași pretenții arată că soluția sau respingerea acelei pretenții are același temei").

Supremă, interpretând art. 28 Secțiunea 2254 din Constituția SUA, a reținut că cererile formulate în baza celui de-al Patrulea Amendament ce presupun excluderea de probe în contextul efectuării unei percheziții sau confiscări nelegale, odată soluționate de instanța statului federat, nu mai pot fi rejudecate în cadrul procedurilor federale prevăzute atunci când statul a asigurat cadrul oportun în vederea desfășurării unui proces imparțial și echitabil.⁹²³ Curtea a explicat că scopul instituirii unei norme privind excluderea de probe, în baza celui de-al Patrulea Amendament, este acela de a descuraja comportamentul ilegal al organelor judiciare, iar acordarea unui beneficiu marginal în acest sens, în cadrul unei hotărâri federale emise potrivit *habeas corpus*, nu justifică pierderile suferite prin instituirea acesteia, nici chiar prin posibilitatea eliberării inculpaților găsiți vinovați.⁹²⁴ În plus, autoritatea de lucru judecat din anumite cauze împiedică formularea ulterioară a unei cereri în baza art. 1983 cu privire la încălcări ale celui de-al Patrulea Amendament.⁹²⁵ Legea privind combaterea terorismului și pedeapsa cu moartea nu a contrazis soluția luată de Curte în cauza *Stone*⁹²⁶, însă Curtea nu a extins excepția reținută în acea cauză dincolo de contextul de excludere în baza celui de-al Patrulea Amendament.⁹²⁷ Deși cauza *Stone* a lăsat liberă posibilitatea unei revizuirii a cauzelor în care statul nu a asigurat cadrul

oportun în vederea desfășurării unui proces imparțial și echitabil, Curtea Supremă nu a mai judecat de la cauza *Stone* nicio altă astfel de cauză implicând excluderea de probe.

C. Rezumat/Sumar

Această parte a demonstrat că, urmare a normelor doctrinare și statutare, instanțele din statele federate se bucură de o considerabilă autonomie în două tipuri de cauze care implică cereri formulate în temeiul dreptului constituțional. În primul rând, instanțele din statele federate soluționează definitiv multe dintre cererile având ca obiect preluarea de imobile fără a se oferi în schimb o justă despăgubire, formulate împotriva Guvernului statului. Curtea Supremă a conceput o serie de reguli care impun reclamantilor să introducă cererile privitoare la preluarea de imobile la instanța statului federat și care preîntâmpină ca litigiile cu astfel de cereri să mai ajungă la instanța federală. Instanțele din statele federate sunt, de asemenea, însărcinate cu soluționarea problemelor de drept statal privind proprietatea care stau la baza cererilor având ca obiect preluarea de imobile, fără a primi o justă despăgubire. Cu toate că această cerere este una constituțional federală, este puțin probabil să fie judecată în cadrul unui forum federal.

Cele mai multe dintre procesele penale sunt aduse în fața instanței statului

⁹²³ 428 S.U.A. 465, 494 (1976). Regula celui de-al Patrulea Amendament este, prin urmare, o excepție de la regula reținută în cauza *Brown v. Allen*, 344 S.U.A. 443, 458 (1953). A se vedea textul de mai sus alături de nota 228.

⁹²⁴ *Stone*, 428 S.U.A. pg. 490-91.

⁹²⁵ Cauza *Allen v. McCurry*, 449 S.U.A. 90, 100-01 (1980) (reținând că normele statale privind cauzele care se bucură de autoritate de lucru judecat se opun rejudecării unei chestiuni bazată pe cel de-al Patrulea Amendament, în care instanța statului a asigurat cadrul oportun în vederea desfășurării unui proces integral și echitabil).

⁹²⁶ A se vedea cauza *Hampton v. Wyant*, 296 F.3d 560, 563 (al 7 lea Cir. 2002) (interpretând Legea privind combaterea terorismului și pedeapsa cu moartea efectivă cu scopul de a conserva ceea ce reține cauza *Stone*).

⁹²⁷ A se vedea, spre exemplu, cauza *Withrow v. Williams*, 507 S.U.A. 680, 692 (1993) (apreciind că regula reținută în *Stone* nu s-a extins și asupra plângerii formulate de un deținut pentru faptul că mărturia sa a fost obținută cu încălcarea drepturilor suspectului și anume: de a păstra tăcerea, de a fi însoțit de un avocat sau de a-i fi adus la cunoștință faptul că orice mărturie poate fi folosită împotriva sa).

federat, iar fiecare proces penal implică chestiuni de drept constituțional federal. Hotărârile date de judecătorii de la nivelul instanțelor din statele federate, tratând chestiuni constituționale federale în procesele penale, au puține șanse de a fi corectate de o instanță federală. Legea privind combaterea terorismului și aplicarea pedepsei cu moartea și jurisprudența Curții Supreme au stabilit o serie de limitări cu privire la disponibilitatea și domeniul de aplicare al revizuirii cauzelor penale aflate pe rolul instanței statului federat, și, astfel, hotărârile judecătorilor de la nivel național rămase neatinse. În plus, doctrina temeiului independent și adecvat protejează multe dintre cauze penale de la revizuirea prevăzută de *habeus corpus*, precum și de la directa revizuire din partea Curții Supreme.

Chiar dacă ne imaginăm că instanțele din statele federate joacă un rol de subordonare în interpretarea și aplicarea prevederilor Constituției Federale, în cauzele privind preluarea de imobile și cele penale, instanțele din statele federate, de cele mai multe ori, au ultimul cuvânt asupra chestiunilor pe care Constituția le prevede și le impune. Într-adevăr, însăși Curtea Supremă a acordat autoritate instanțelor din statele federate în acest context. Curtea a conceput norme doctrinare care împing cererile din materia preluării de imobile, formulate împotriva Guvernului statului, spre instanța din statul federat. Alături de Congres, Curtea a restrâns revizuirea condamnărilor penale de la nivel statal și le-a furnizat instanțelor din statele federate instrumentele de aplicare a doctrinei temeiului independent și adecvat pentru a proteja deciziile constituționale federale de la orice fel de revizuire de la nivel federal.

IV. (Re)formalizarea autonomiei instanței naționale

Părțile precedente ale acestui articol au arătat, ca problemă practică, că instanțele naționale au în prezent o autoritate considerabilă în a interpreta și aplica Constituția Federală. Această parte susține că autonomia practică a instanțelor naționale ar trebui recunoscută în mod formal. Un prim pas important ar fi adoptarea unui regulament care să permită instanțelor naționale, când sunt solicitate să judece asupra cererilor constituționale federale împotriva unui guvern statal, să se extindă (dar nu în sens restrâns) asupra drepturilor constituționale federale, astfel cum sunt interpretate de Curtea Supremă. Această schimbare va fi consistentă, având în vedere practicile istorice descrise în Partea I a articolului de față. De asemenea, dezvoltă o propunere pe care judecătorul Stevens a făcut-o cu privire la cum ar trebui Curtea să își exercite puterea discreționară a revizuirii. După descrierea propunerii judecătorului Stevens, această secțiune ia în considerare beneficiile și riscurile în ceea ce privește formalizarea autonomiei instanței statale prin Constituția Federală. Apoi, oferă o propunere cu privire la formalizarea autonomiei instanței statale în cauzele privind preluarea de imobile de către stat, fără a oferi în schimb o justă despăgubire, și cu privire la prevederile Constituției care protejează drepturile inculpaților. Această secțiune concluzionează arătând de ce formalizarea autonomiei instanței naționale are sens chiar și când instanțele statale au deja ultimul cuvânt privind înțelesul prevederilor constituționale statale.

A. Cazuistica judecătorului Steven

În trei cauze hotărâte la sfârșitul mandatului din 2005 al Curții, cea mai remarcabilă fiind *Kansas v. Marsh*,⁹²⁸

⁹²⁸ 347 548 S.U.A.163 (2006). Celelalte două cauze au fost *Washington v. Recuenco*, 548 S.U.A.

212 (2006), și *Brigham City v. Stuart*, 547 S.U.A. 398 (2006).

judecătorul Stevens a insistat ca aceasta (Curtea) să pună capăt practicii sale de a revizui cauze ale instanțelor statale în care existau cereri privind drepturile constituționale federale, dezbătând aprig fondul acestei propuneri cu judecătorul Scalia. În aceste trei cauze, judecătorul Stevens a reinițiat și a extins o propunere pe care inițial a făcut-o înainte cu două decenii în opiniile sale separate în *Michigan v. Long*⁹²⁹ și *California v. Ramos*.⁹³⁰ Astfel, se cuvine să începem cu acele două cauze.

1. *Long* și *Ramos* – în dezacord cu cerințele Curții în cauza *Long* privind statuarea clară a temeiurilor de natură legislativă statală, judecătorul Stevens a evidențiat importanța „întrebărilor jurisprudențiale” ale cauzei în raport cu cel de-al Patrulea Amendament⁹³¹. În opinia sa, mai mulți factori au fost întruniți împotriva exercitării competenței de a audia cauza: prezumția tradițională a Curții ca atunci când o instanță statală invocă legea statală este un temei independent pentru decizia instanței statale, respectiv față de aceste instanțe

și raritatea utilizării resurselor judiciare federale.⁹³² Ca o problemă generală, judecătorul Stevens a statuat că instanța Supremă ar trebui să permită „altor organisme decizionale să aibă ultimul cuvânt în interpretarea legală până când este *cu adevărat* necesar pentru ca aceasta (Curtea) să intervină”.⁹³³ Curtea nu trebuie, a argumentat el, să se preocupe cu „cauze în care o instanță statală a susținut cererea unui cetățean, atât sub legea federală cât și cea statală” și un agent al statului s-a plâns de faptul că „instanțele naționale interpretează drepturile federale mult prea larg și supraprotejează cetățenii.”⁹³⁴ Astfel, motivează acesta, „în revizuirea deciziilor instanțelor statale, rolul primar al acestei Curți este de a se asigura că persoanele care caută să li se ocrotească drepturi federale au fost audiate în mod echitabil.”⁹³⁵ Această abordare ar fi în concordanță cu tradițiile Curții⁹³⁶ și ar micșora numărul proceselor privind cererile statale de schimbare a soluțiilor date de instanțele din statele federate, în favoarea cetățenilor.⁹³⁷

⁹²⁹ 463 S.U.A. 1032 (1983).

⁹³⁰ 463 S.U.A. 992 (1983).

⁹³¹ 463 S.U.A. p. 1065 (Stevens, J., opinie disidentă).

⁹³² *Idem*, pp. 1066–67.

⁹³³ *Idem*, p. 1067

⁹³⁴ *Idem*, p. 1068.

⁹³⁵ *Idem*.

⁹³⁶ *Idem*, p. 1069 (Până de curând nu am avut practic niciun interes în cauze de acest fel)

⁹³⁷ *Idem*, p. 1070. Deși *Long* este prima cauză în care judecătorul Stevens își exprimă în detaliu această părere, ea a fost prefigurată în cauze anterioare. A se vedea *Dakota de Sud v. Neville*, 459 S.U.A. 553, 556-71 (1982) (Stevens, J., op. disidentă) (descrie schimbarea de către majoritate a deciziei de excludere date de o instanță statală privind proba verificării alcoolului din sânge, ca fiind consultativă, datorită unei prevederi constituționale care susținea judecata instanței de stat); *Minnesota v. Clover Leaf Creamery Co*, 449 S.U.A. 456, 477-89 (1981) (Stevens, J., op. disidentă) (criticând revizuirea cu majoritate și îndepărtarea de interpretarea unei instanțe a statului federat a unui

registru legislativ de stat pentru a determina dacă un statut încalcă dreptul comercial). *Idaho Dep't of Employment v. Smith*, 434 S.U.A. 100, 103-05 (1977) (Stevens, J., op. disidentă în parte) (“Chiar dacă a fost o eroare în folosirea celui de al Paisprezecelea Amendament de către Curtea Supremă din Idaho, această eroare este insuficientă pentru a justifica exercitarea jurisdicției discreționare a acestei Curți, eforturile acestei Curți în corectarea sumară a greșelilor poate crea neplăcuta impresie că aceasta este interesată mai degrabă în susținerea puterii statale decât în ocrotirea drepturilor individuale.”) *Pennsylvania v. Mims*, 434 S.U.A. 106, 116–17 (1977) (Stevens, J., op. disidentă) (susține că instanța supremă nu ar fi trebuit să revizuiască o schimbare a deciziei dată de o instanță statală privind condamnarea unui inculpat în temeiul celui de al Patrulea Amendament, deoarece inculpatul și-a ispășit pedeapsa, iar instanța statală i-a „acordat o mai mare protecție decât este cerută de Constituția Federală”. Instanța ar fi putut ajunge la același rezultat în temeiul prevederilor constituționale statale și orice eroare ar fi afectat doar statul respectiv).

În aceeași zi în care Curtea a soluționat cauza *Long*, judecătorul O'Connor a scris, de asemenea, opinia majorității în *California v. Ramos*.⁹³⁸ Ramos a schimbat decizia Curții Supreme din California care susținea că al Optulea Amendament interzicea instruirea juriului în vederea pedepsei capitale, anume că jurații puteau ține seama de puterea guvernatorului de a comuta pedeapsa cu detenția pe viață – o instruire care, astfel cum a argumentat instanța statală, implică faptul că juriul nu are ultimul cuvânt în soluționarea cauzei.⁹³⁹ În opinia sa, judecătorul Stevens a argumentat că revizuirea era nejustificată deoarece hotărârea instanței din California, întemeiată pe Constituția Federală, nu ar fi avut niciun impact asupra altor state.⁹⁴⁰ Potrivit judecătorului Stevens, „nimic mai mult decât un interes în facilitarea impunerii pedepsei cu moartea în California nu ar justifica exercitarea puterii sale discreționare a acestei Curți de a revizui judecata Curții Supreme din California,” un interes insuficient pentru a justifica revizuirea.⁹⁴¹ Problema în cauză, aplicarea celui de al Optulea Amendament în favoarea inculpatului, a fost „în mod clar o chestiune care e cel mai bine lăsată statelor.”⁹⁴² Într-adevăr, chiar dacă instanța statală ar fi săvârșit o

eroare în aplicarea celui de al Optulea Amendament, Curtea nu ar fi avut niciun motiv să revizuiască decizia”.⁹⁴³ Judecătorul Stevens a avut anumite probleme cu afirmația judecătorului O'Connor, conform căreia Curtea este compusă din judecători, iar nu din legislatori, iar înțelepciunea deciziei de a permite juraților să ia în considerare posibile comutări ar fi cel mai bine lăsată la latitudinea statelor.⁹⁴⁴ Judecătorul Stevens a susținut ca aceasta (Curtea) ar fi trebuit să permită ca „înțelepciunea judecătorilor de la nivelul statal să prevaleze în California.”⁹⁴⁵

Cu toate că opinia diferită a judecătorului Stevens în *Long* și *Ramos* nu a atras nici măcar un alt vot (judecătorul O'Connor a numit argumentul lui „noutate”),⁹⁴⁶ în anii următori, acesta a continuat să susțină că instanța federală supremă ar trebui să exercite o mai mare reținere în revizuirea hotărârilor judecătorești din statele federate.⁹⁴⁷ În *Florida v. Meyers*, i s-au alăturat judecătorul Marshall și judecătorul Brennan în poziția sa contrară unei decizii *per curiam*, răsturnând decizia de schimbare a condamnării unui inculpat de către o instanță de stat în baza celui de al Patrulea Amendament.⁹⁴⁸ Dându-i Curții resurse limitate, judecătorul

⁹³⁸ 463 S.U.A. 992 (1983).

⁹³⁹ *Idem*, p. 1002–10.

⁹⁴⁰ *Idem*, p. 1031 (Stevens, J., disident).

⁹⁴¹ *Idem*.

⁹⁴² *Idem*.

⁹⁴³ *Idem*, p. 1030 („Dacă era adevărat că această instruire a juriului ar fi putut face diferența dintre viață și moarte într-o cauză în care talerele sunt echilibrate, acesta este un motiv pentru care instruirea ar trebui să nu aibă loc, iar nu un motiv pentru acordarea ei”).

⁹⁴⁴ *Idem*, p. 1030–1031 (citând *California v. Ramos*, 463 S.U.A. 992, 1014 (1983)).

⁹⁴⁵ *Idem*, p. 1031.

⁹⁴⁶ *Michigan v. Long*, 463 S.U.A. 1032, 1042 n.8 (1983)

⁹⁴⁷ În plus față de cauzele discutate în text, a

se vedea *Mont. v. Hall*, 481 S.U.A. 400, 410–11 (1987) (Stevens, J., op. disidentă) (argumentând împotriva revizuirii unei decizii date de o instanță statală prin care se interzice rejudecarea unui inculpat, și în care, în analiza dublei incriminări, instanța a citat dreptul constituțional statal și unde decizia curții s-a bazat pe motivul subsidiar că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu era incriminată când a comis actele respective); *Del. v. Van Arsdall*, 475 S.U.A. 673, 695 (1986) (Stevens, J., op. disidentă) (obiectând împotriva audierilor cauzelor care „operează în sensul extinderii revizuirii de către Curte a remediilor statale care supra-compensează pentru încălcarea drepturilor constituționale federale”).

⁹⁴⁸ 466 S.U.A. 380, 383 (1984) (Stevens, J., op. disidentă).

Stevens a argumentat că nu ar trebui să supravegheze „administrarea justiției în sistemele judiciare statale”, astfel încurajând procurorii să caute revizuirea în „cauze relativ normale”.⁹⁴⁹ El a cerut Curții să fie „conștientă de rolul său primordial de protector al cetățeanului și nu de gardian sau procuror”, deoarece cei care au creat cadrul se temeau mai mult de acesta din urmă decât de cetățean.⁹⁵⁰ În *Ponto v. Real*, Curtea a susținut faptul că Curtea Supremă din Massachusetts a greșit când a hotărât că o audiere disciplinară care a anulat creditele pentru buna conduită a unui deținut fără a-i permite acestuia să aducă martori a încălcat dreptul la un proces echitabil sub cel de-al Paisprezecelea Amendament.⁹⁵¹ Judecătorul Stevens consideră că nu ar fi trebuit să fie oferită revizuirea de către Curte, chiar dacă instanța statală a mers mai departe decât cerea jurisprudența Curții Supreme.⁹⁵² Instanțele statale ar trebui, considera el, să fie libere să extindă hotărârile judecătorești „în lumina condițiilor locale”.⁹⁵³ Cazul nu a prezentat nicio încălcare a vreunui drept individual,⁹⁵⁴ iar problema nu are semnificație națională,⁹⁵⁵ întrucât a fost doar o „controversă între Curtea Supremă Judiciară din Massachusetts și funcționarii închisorii statului”.⁹⁵⁶

În mod similar, în cauza *California v. Carney*,⁹⁵⁷ judecătorul Stevens nu a fost de acord cu modificarea de către Curte a deciziei date de Curtea Supremă din California extinzând pentru o casă mobilă întreaga protecție conferită de Amendamentul al Patrulea care se aplică unei

case normale, incluzând cerința ca, în lipsa unor circumstanțe extraordinare, poliția să obțină un mandat înainte de a desfășura o cercetare a spațiilor.⁹⁵⁸ Judecătorul Stevens a susținut că revizuirea realizată de Curte a deciziei instanței naționale subminează rolul instanțelor statale în sistemul constituțional, crește volumul de muncă al Curții fără rezultate pe măsură,⁹⁵⁹ și a transformat Curtea în „Magistratul Suprem pentru toate perchezițiile și sechestrările realizate fără mandat”.⁹⁶⁰ Judecătorul Stevens considera că nu era nimic greșit în a crea „o modestă extindere a precedentului Curții cu privire la cel de al Patrulea Amendament”⁹⁶¹ într-un mod care nu implica privarea unui cetățean de vreun drept constituțional.⁹⁶² Prin corectarea deciziei instanței din California, Curtea Supremă a sistat contribuțiile instanțelor statale făcute pentru dezvoltarea dreptului constituțional federal: „Soluționarea prematură a noii probleme prezentate a oprit creșterea naturală și îmbunătățirea principiilor alternative.”⁹⁶³ În cauza *Conneticut v. Barrett*,⁹⁶⁴ în care Curtea a răsturnat o decizie a unei instanțe statale referitoare la o încălcare a Amendamentului al Șaselea (dreptul la un avocat),⁹⁶⁵ judecătorul Stevens, alături de judecătorul Marshall, ar fi respins actul de sesizare acordat în mod nechibzuit, deoarece Curtea nu ar trebui să audieze un caz pur și simplu pentru că „o Curte Supremă a unui stat a acordat, fără îndoială, mai multă protecție unui cetățean acuzat de crimă decât o cere Constituția Federală.”⁹⁶⁶

⁹⁴⁹ *Idem*, p. 385.

⁹⁵⁰ *Idem*, p. 387.

⁹⁵¹ 471 S.U.A. 491, 492 (1985).

⁹⁵² *Idem*, p. 501–02 (Stevens, J., concordantă în parte).

⁹⁵³ *Idem*, p. 502.

⁹⁵⁴ *Idem*, p. 502 n.3.

⁹⁵⁵ *Idem*.

⁹⁵⁶ *Idem*, p. 502.

⁹⁵⁷ 471 S.U.A. 386 (1985).

⁹⁵⁸ *Idem*, p. 393–394.

⁹⁵⁹ *Idem*, p. 396 (Stevens, J., op. disidentă).

⁹⁶⁰ *Idem*.

⁹⁶¹ *Idem*, p. 397.

⁹⁶² *Idem*, p. 398.

⁹⁶³ *Idem*, p. 399.

⁹⁶⁴ 479 S.U.A. 523 (1987).

⁹⁶⁵ *Idem*, p. 528–529.

⁹⁶⁶ *Idem*, p. 536 (Stevens, J., op. dizidentă).

Luând în considerare cauza *Long* și *Ramos*, precum și celelalte cauze discutate în această secțiune, este important să recunoaștem că judecătorul Stevens nu a îmbrățișat o interdicere totală a mecanismului de revizuire al Curții asupra cauzelor instanțelor naționale în care sunt susținute plângeri constituționale federale împotriva statului. Abordarea lui în cauza *Long* a fost strâns legată de faptul că această a implicat o problemă importantă în ceea ce privește existența sau nu a unei baze legale independente și adecvate pentru hotărârea instanței naționale.⁹⁶⁷ În cauza *Carney*, în care decizia instanței statale s-a bazat integral pe legislația federală, judecătorul Stevens nu a împiedicat în totalitate revizuirea. Mai curând, el a considerat că aceasta (Curtea) a acționat prematur deoarece „pentru a identifica normele rezistente în timp, Curtea trebuie să se bazeze pe instanțele naționale și federale inferioare pentru a dezbate și evalua diferitele abordări ale întrebărilor dificile și nesoluționate de drept constituțional.”⁹⁶⁸

De asemenea, instructivă este părerea judecătorului Stevens în cauza *Massachusetts v. Upton*.⁹⁶⁹ Atunci Curtea, într-o opinie *per curiam*, a răsturnat o decizie a Curții Supreme din Massachusetts care nu a reușit să respecte o hotărâre anterioară a Curții Supreme - aceea că, sub al Patrulea Amendament, o curte care stabilește dacă a existat o posibilă cauză pentru un judecător să emită un mandat trebuie să aplice

totalitatea circumstanțelor și să determine doar dacă sunt înregistrate dovezi substanțiale care să susțină decizia magistratului.⁹⁷⁰ Judecătorul Stevens a fost de acord și a scris separat pentru a explica de ce cauza *Upton* nu se aseamănă cu teoria sa din cauza *Long*.⁹⁷¹ Instanța din Massachusetts a refuzat în mod expres să analizeze dacă percheziția în cauză a încălcat Constituția statului, indicând faptul că va atinge această problemă numai dacă abordarea sa sub Constituția Federală ar demonstra contrariul.⁹⁷² În aceste condiții, judecătorul Stevens a reținut că instanța din Massachusetts a comis o eroare mai mare decât simpla aplicare al celui de al Patrulea Amendament prea generos.⁹⁷³ Menținerea „echilibrului adecvat între jurisdicțiile respective ale instanțelor din statele federate și cele federale”⁹⁷⁴ este, a argumentat acesta, „un drum cu două sensuri.”⁹⁷⁵ Așa cum Curtea nu ar trebui să încalce teritoriul judecătorilor din statele federate,⁹⁷⁶ aceștia din urmă nu ar trebui să invite în mod inutil Curtea să procedeze la o revizuire a hotărârilor judecătorești ale instanțelor statale.⁹⁷⁷ Aici, instanța din statul federat a provocat un astfel de control „neînțelept și inutil.”⁹⁷⁸ Prin refuzul de a analiza problema în cauza judecată prin raportare la constituția statului și, în schimb „căutând să își întemeieze hotărârea pe temeuri constituționale federale,”⁹⁷⁹ instanța din statul federat „a ignorat premisa fundamentală a sistemului nostru constituțional,”⁹⁸⁰ acela prin care „statele

⁹⁶⁷ A se vedea, de asemenea, *Pennsylvania v. Laboro*, 518 S.U.A. 938, 950 (1996) (Stevens, J., op. disidentă) (“În lumina înțelegerii rolului primar al acestei Curți – de a proteja drepturile indivizilor și care sunt încorporate în Constituția Federală – decizia de a răsturna hotărârile statale bazându-se foarte tare pe motive federale este imprudentă”).

⁹⁶⁸ *Carney*, 471 S.U.A. p. 400.

⁹⁶⁹ 466 S.U.A. 727 (1984).

⁹⁷⁰ *Idem*, p.728–735 (citând *Illinois v. Gates*, 462 S.U.A. 213 (1983)).

⁹⁷¹ *Idem*, p. 735 (Stevens, J., fiind de acord cu judecata).

⁹⁷² *Idem*, p. 735–736 & n.1.

⁹⁷³ *Idem*, p. 735.

⁹⁷⁴ *Idem*, p. 736–737.

⁹⁷⁵ *Idem*.

⁹⁷⁶ *Idem*, p.736.

⁹⁷⁷ *Idem*, p. 737.

⁹⁷⁸ *Idem*.

⁹⁷⁹ *Idem*, p.738.

⁹⁸⁰ *Idem*, p.739.

rămân gardianul primar al libertății oamenilor.⁹⁸¹ „Pătrunderea greșit realizată în domeniul federal” a instanței naționale a cerut corecție.⁹⁸² Au exprimate apoi, limite ale opiniei judecătorului Stevens în ceea ce privește faptul că această Curte ar trebui să interzică revizuirea hotărârilor judecătorești de stat în favoarea drepturilor constituționale federale.

2. *Mandatul din 2005.* – În cadrul ședinței din octombrie 2005, cu forțe proaspete, judecătorul Stevens a argumentat în trei cauze că aceasta (Curtea) ar trebui să exercite într-un mod mai restrâns revizuirea deciziilor instanțelor din statele federate. Cea mai importantă dintre aceste cauze este *Kansas v. Marsh*.⁹⁸³ Cauza *Marsh* a implicat un inculpat judecat într-o instanță statală pentru omor și condamnat la moarte.⁹⁸⁴ În apel, Curtea Supremă din Kansas a hotărât că această sentință capitală a instanței a încălcat Amendamentul Opt.⁹⁸⁵ Legea cerea pedeapsa cu moartea dacă juriul găsea circumstanțe agravante care nu au fost compensate de circumstanțe atenuante – astfel, pedeapsa cu moartea s-a aplicat atunci când circumstanțele agravante și atenuante au fost în echilibru.⁹⁸⁶ În opinia sa, judecătorul Thomas a susținut că decizia instanței statului nu avea un temei din legea statului, adecvat și independent, astfel încât judecata să fie corectă.⁹⁸⁷ Revenind la fond, Curtea a răsturnat decizia instanței statului, reținând că legea din Kansas era imposibil de distins de statutul privind pedeapsa cu moartea

pe care Curtea l-a admis în *Walton v. Arizona*⁹⁸⁸ și că statutul era, de asemenea, constituțional sub jurisprudența Curții Supreme.⁹⁸⁹

În opinia dizidentă, în cauza *Marsh*, judecătorul Stevens a contrazis opinia majorității că *Walton* s-ar aplica și a susținut în continuare că acordarea a *certiorari* a fost „un abuz de putere din partea Curții.”⁹⁹⁰ Dacă petiționarul în *Walton* a fost un inculpat condamnat pentru cea mai gravă formă de infracțiune, iar sarcina Curții era „de a examina dacă Curtea Supremă de Justiție din Arizona a protejat în mod corespunzător drepturile sale în conformitate cu Constituția Federală,” petiționarul în *Marsh* a fost statul Kansas, care a solicitat Curții să „revizuiască o hotărâre a propriei sale Curți Supreme, pe motivul că instanța din Kansas a acordat mai multă protecție unui litigant decât Constituția Federală o cerea.”⁹⁹¹ Potrivit judecătorului Stevens, nu exista niciun motiv pentru a fi judecată cauză de către Curte. În schimb, o politică de reținere judiciară ar permite ca cea mai înaltă instanță din stat să fie factorul de decizie finală într-un caz de acest gen.⁹⁹² Judecătorul Stevens a menționat că decizia de a acorda o revizuire paralelă celei din *Ramos*,⁹⁹³ în care Curtea Supremă a răsturnat hotărârea unei instanțe de stat în timp ce pretindea ca „decizia de a permite juraților posibilitatea să ia în considerare posibile comutări ar fi cel mai bine lăsată la latitudinea statelor.” Judecătorul Stevens a subliniat ironia că, în ambele cazuri, sistemul judiciar de stat a decis deja asupra

⁹⁸¹ *Idem*.

⁹⁸² *Idem*.

⁹⁸³ 548 S.U.A. 163 (2006).

⁹⁸⁴ *Idem*, p. 166.

⁹⁸⁵ *Idem*, p. 167.

⁹⁸⁶ *Idem*.

⁹⁸⁷ *Idem*, p. 169.

⁹⁸⁸ *Idem*, p. 169–173 (citând *Walton v. Arizona*, 497 S.U.A. 639 (1990) (Susținând statutul din

Arizona care solicită unui judecător să aplice pedeapsa cu moartea dacă s-au găsit circumstanțe agravante și dacă circumstanțele atenuante nu erau suficient de substanțiale pentru a apela la clemență)

⁹⁸⁹ *Idem*, p.173-179.

⁹⁹⁰ *Idem*, p. 199 (Stevens, J., op. dizidentă).

⁹⁹¹ *Idem*, p. 200.

⁹⁹² *Idem*, p. 200–201.

⁹⁹³ *Idem*, p. 201.

problemei, iar Curtea Supremă de Justiție a pretins că protejează statul în timp ce intervine în decizia instanței statale. „Ce rău”, a întrebat judecătorul Stevens în cauza *Marsh*, precum și în *Ramos*, „s-ar fi făcut administrării justiției de către instanțele din statele federate dacă instanța din Kansas ar fi fost lăsată neafectată în hotărârea sa?”⁹⁹⁴ Ca și în *Ramos*, nu a existat nicio” normă de drept” care să oblige Curtea să acorde revizuirea, și niciun alt stat nu a fost legat de hotărârea instanței din Kansas.⁹⁹⁵ „Nimic mai mult”, a conchis judecătorul Stevens, „decât un interes în facilitarea impunerii pedepsei cu moartea în Kansas ar justifica această utilizare a puterii discreționare de către Curte în revizuirea hotărârii Curții Supreme din Kansas.”⁹⁹⁶

Judecătorul Scalia, care s-a alăturat judecătorului Thomas și opiniei majorității în *Marsh*, a redactat o opinie separată în care contesta opinia judecătorului Stevens – după cum judecătorul Scalia l-a descris – „când un inculpat pierde un punct constituțional discutabil, putem acorda revizuirea; când statul îl pierde, trebuie să îl negăm.”⁹⁹⁷ Judecătorul Scalia a fost de acord cu judecătorul Stevens că nicio normă juridică nu îi cerea Curții să examineze cazul; aceasta, totuși, era adevărat prin raportare la cazuistica Curții în general.⁹⁹⁸ Și, deși impactul deciziei instanței statului în favoarea inculpatului a fost limitat la Kansas, aceasta caracterizează, de asemenea, orice hotărâre judecătorească a unei instanțe din statele federate cu care Curtea se confruntă.⁹⁹⁹ Judecătorul Scalia a dezaprobat faptul că aceasta nu are niciun interes în audierea cauzei: „Responsabilitatea noastră principală (...) și o bază primară pentru a ne fi permis

de către Constituție să avem jurisdicția de a revizui deciziile instanțelor din statele federate (...) este de a asigura integritatea și uniformitatea legii federale.”¹⁰⁰⁰ Afirmația judecătorului Stevens în sensul că era ironic ca o instanță devotată intereselor statului să răstoarne o cauză pe o problemă constituțională federală era bazată pe „o viziune greșită a federalismului”.

Atunci când instanțele din statele federate invalidează în mod eronat acțiunile întreprinse de un stat (prin inițiativă sau prin funcționarea normală a ramurilor politice ale guvernului statului), pe motive de drept statal, nu este, în general, treaba noastră; și modificarea acestor hotărâri ar fi într-adevăr o intruziune în autonomia statului. Dar atunci când instanțele din statele federate invalidează în mod eronat astfel de acțiuni pentru că socotesc că legea federală impune acest lucru - și mai ales atunci când fac acest lucru pentru că ei cred că este impus de Constituția Federală – revizuirea de către această Curte, departe de a submina autonomia de stat, este singurul mod posibil de ocrotire.¹⁰⁰¹

Potrivit judecătorului Scalia, revizuirea de către Curtea Supremă a hotărârilor judecătorești eronate ale instanțelor din statele federate cu privire la aspectele constituționale federale este necesară pentru că, fără aceasta, instanțele din statele federate nu ar fi responsabile pentru erori care contraziceau „voința exprimată în mod corespunzător a unui stat.”¹⁰⁰² Odată ce un tribunal dintr-un stat federat anulează acțiunea statului pe motive constituționale federale, „nicio autoritate a statului – nici măcar un referendum convenit de toți cetățenii săi – nu poate anula eroarea”, și, prin urmare,

⁹⁹⁴ *Idem* (ghilimele ale citării interne omise).

⁹⁹⁵ *Idem*.

⁹⁹⁶ *Idem*.

⁹⁹⁷ *Idem*, p. 185 (Scalia, J., op. concordantă).

⁹⁹⁸ *Idem*, p. 182.

⁹⁹⁹ *Idem*.

¹⁰⁰⁰ *Idem*, p. 183.

¹⁰⁰¹ *Idem*, p. 184.

¹⁰⁰² *Idem*.

remediu ar trebui să fie revizuirea de către Curtea Supremă.¹⁰⁰³ Refuzul judecătorului Stevens de a revizui deciziile judecătorești ale instanțelor din statele federate care invalidează legile statale, așadar, „nu afișează respect pentru stat, ci dorință părtinitoare de a permite judecătorilor să îi deposedeze pe oameni de puterea de a se autoguverna.”¹⁰⁰⁴ În schimb, în cazul în care Curtea corectează erorile unei instanțe din statul federat în temeiul legilor federale, „întoarcem puterea statului, precum și oamenilor săi.”¹⁰⁰⁵

Judecătorul Scalia a considerat, de asemenea, că judecătorul Stevens a caracterizat într-un mod inexact rolul mai amplu al Curții. Nu numai că trebuie să protejeze interesele inculpaților în mod individual, ea trebuie să protejeze, de asemenea, operațiunile legislaturii statului, care implică (în formularea judecătorului Black) „dreptul fiecărui om de a participa la auto-guvernarea societății sale.”¹⁰⁰⁶ Judecătorul Scalia s-a plâns, de asemenea, că abordarea judecătorului Stevens „ar schimba legea uniformă a statului într-o „cuvetură din bucăți de diferite culori și dimensiuni.”¹⁰⁰⁷ Mai mult decât atât, având în vedere că Congresul nu a limitat reexaminarea de către Curte a deciziilor statale care defavorizează inculpații, Curtea a riscat să apară parțială în cazul în care ar fi ales să judece doar acel set de cazuri.¹⁰⁰⁸ Prin

urmare, în lipsa unei legi care limitează jurisdicția federală, Curtea ar trebui să acorde revizuire indiferent de partea care afirmă eroarea federală.¹⁰⁰⁹

Ca răspuns la criticile judecătorului Scalia, judecătorul Stevens a replicat că interesele federale nu sunt egale în toate cazurile, deoarece există un interes federal separat, de a se asigura că nicio persoană să nu fie condamnată prin încălcarea Constituției, un interes cu totul absent când statul este petiționarul.¹⁰¹⁰ Judecătorul Stevens a susținut că acest interes ar trebui să fie luat în considerare de Curte pentru a decide dacă să acorde revizuirea.¹⁰¹¹ Deoarece petițiile depuse de inculpați prezintă interese diferite, refuzul de a soluționa cererile din partea statului nu ar aduce atingere imparțialității Curții.¹⁰¹²

Atât judecătorul Stevens, cât și judecătorul Scalia, nu au căzut de acord asupra modului în care Legea privind sistemul judiciar din 1789 a abordat această problemă. Potrivit judecătorului Stevens, dacă uniformitatea este importantă, este greu de explicat de ce Actul Judiciar din 1789 nu a permis Curții să revizuiască toate deciziile judecătorești statale pe probleme constituționale federale.¹⁰¹³ „Până în 1914”, a remarcat judecătorul Stevens, „nu am avut jurisdicție asupra deciziilor instanțelor din statele federate care, fără îndoială, au supraprotejat drepturile constituționale

¹⁰⁰³ *Idem.*

¹⁰⁰⁴ *Idem.*

¹⁰⁰⁵ *Idem.*

¹⁰⁰⁶ *Idem.*, p. 185 (citând *In re Winship*, 397 S.U.A. 358, 385 (1970) (Black, J., op. dizidentă))

¹⁰⁰⁷ *Idem.*

¹⁰⁰⁸ *Idem.*

¹⁰⁰⁹ Opinia judecătorului Scalia că dreptul comun federal nu trasează o distincție bazată pe faptul ca fie un individ, fie guvernul solicită revizuire are doar o arie limitată. Curtea își controlează cazuistica și nu este obligată să judece un caz în care un stat a pierdut în instanța statală. În plus, Curtea nu vede funcția sa de a face dreptate în

cazuri individuale prin corectarea erorilor instanțelor inferioare. A se vedea William Howard Taft, Competența Curții Supreme în conformitate cu Legea din 13 februarie 1925, 35 YALE L.J. 1, 2 (1925) („Funcția Curții Supreme nu este remediarea unui litigiu particular, ci examinarea cauzelor a căror hotărâre implică principii, a căror aplicare este de interes public sau guvernamental larg”).

¹⁰¹⁰ *Marsh*, 548 S.U.A., p. 202 n.* (Stevens, J., op. dizidentă).

¹⁰¹¹ A se vedea *idem.*

¹⁰¹² A se vedea *idem.*

¹⁰¹³ *Idem.*

federale, în detrimentul legilor statului.¹⁰¹⁴ Și, a observat el, „chiar și atunci, revizuirea noastră se realiza prin documentul de *certiorari*, în timp ce până în anul 1988 inculpații aveau dreptul să formuleze apel în cauzele în care instanțele din statele federate au confirmat validitatea legii statale contestate pe motive constituționale federale.”¹⁰¹⁵ De aceea, „pe parcursul întregii perioade între 1789 și 1988, legile adoptate de Congres au pus greutate mai mare pe ocrotirea drepturilor federale decât pe interesul uniformității legii federale.”¹⁰¹⁶

Judecătorul Scalia a replicat că limitarea în Legea privind sistemul judiciar a fost „surprinzătoare și imaterială”¹⁰¹⁷ în lumina structurii generale a Constituției din 1789:

*Constituția originală conținea puține garanții ale drepturilor individuale împotriva statelor, iar în luptele cu autoritate guvernamentală a existat un risc mic ca instanțele din statele federate să treacă, în mod eronat, alături de noul guvern federal. (În 1789, atunci când prima Lege privind sistemul judiciar a fost adoptată, Bill-ul Drepturilor nu era încă în vigoare, iar după ce s-a întâmplat acest lucru, nu s-a aplicat împotriva statelor.) Congresul nu ar fi acceptat faptul că instanțele din statele federate ar fi anulat în mod eronat acțiunile statale pe motive federale.*¹⁰¹⁸

Mai general, credea judecătorul Scalia, „istoria timpurie a competenței Curții cu siguranță nu a susținut atribuirea unei preferințe speciale față de drepturile constituționale ale inculpaților.”¹⁰¹⁹ Într-adevăr, dovezile istorice prezintă situația într-un alt mod: în primii 100 de

ani de existență a Curții nu exista nicio prevedere adoptată de Congres pentru revizuirea la Curtea Supremă a condamnărilor penale federale, o omisiune pe care Congresul nu a remediat-o până la 1889 și după.¹⁰²⁰ În orice caz, judecătorul Scalia a concluzionat, că „prezenta lege este clară” în sensul că inculpații și guvernele statelor federate au fiecare dreptul de a adresa petiții pentru revizuirea hotărârilor judecătorești ale instanțelor statale.¹⁰²¹

În plus față de Marsh, judecătorul Stevens a susținut în argumentul său limitarea exercitării de către Curte a competenței în alte două cazuri decise în mandatul din 2005. În cauza *Brigham City v. Stuart*, un tribunal, cu unanimitate, a considerat că instanța supremă din Utah a săvârșit o eroare în aplicarea celui de al Patrulea Amendament, prin excluderea probelor pe care poliția le-a găsit, după o intrare fără mandat în casă, ca răspuns la o altercație.¹⁰²² Judecătorul șef Roberts a scris că poliția nu are nevoie de un mandat pentru a intra într-o casă atunci când are o bază rezonabilă obiectivă pentru a considera că un locatar este grav accidentat sau iminent amenințat cu un prejudiciu.¹⁰²³ Opinia concordantă a judecătorului Stevens a numit cazul „o mică pată ciudată” guvernată de „reguli bine stabilite de legea federală.”¹⁰²⁴ A reținut:

Singura întrebare dificilă este care dintre următoarele este cel mai neobișnuit: (1) că judecătorul procesului din Utah, instanța statală de apel intermediară și Curtea Supremă de Justiție din Utah, toate au găsit o încălcare a

¹⁰¹⁴ *Idem*, (citând Actul din 23 decembrie 1914, cap. 2, 38 Prop. 790)

¹⁰¹⁵ *Idem*. (citând 28 U.S.C. Secțiunea 1257 (1982 ed.).

¹⁰¹⁶ *Idem*.

¹⁰¹⁷ *Idem*, p. 183 n.1 (Scalia, J., op. concordantă).

¹⁰¹⁸ *Idem*. (citând Barron *ex rel. Tiernan v.*

Mayor of Baltimore, 7 Pet. 243 (1833)).

¹⁰¹⁹ *Idem*.

¹⁰²⁰ *Idem*.

¹⁰²¹ *Idem*.

¹⁰²² *Idem*, p. 406–407.

¹⁰²³ *Idem*, p. 403.

¹⁰²⁴ *Idem*, p. 407 (Stevens, J., op. concordantă).

*Amendamentului al Patrulea cu privire la aceste fapte; (2) că acuzarea a ales să înainteze această chestiune la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii; sau (3) că această Curte a votat pentru admiterea cererii de revizuire.*¹⁰²⁵

Judecătorul Stevens a observat că instanța supremă din Utah a admonestat inculpații pentru incapacitatea de a contesta percheziția sub constituția statului și, în mod special, a invitat pe viitorii litiganti să formuleze o astfel de contestare.¹⁰²⁶ El a concluzionat că instanța din statul federat ar restabili regula de excludere sub constituția statului.¹⁰²⁷ Totuși, hotărârile Curții Supreme de Justiție nu ar avea niciun efect practic în Utah. Chiar dacă predicția lui despre ceea ce instanța din statul federat ar face a dovedit contrariul, judecătorul Stevens a adăugat că nu a existat niciun motiv pentru a se acorda revizuirea deoarece „interesele federale nu sunt afectate atunci când un singur stat alege să ofere o mai mare protecție pentru cetățenii săi decât Constituția federală impune.”¹⁰²⁸

În aceeași zi, Tribunalul a decis cauza *Marsh*, precum și *Washington v. Recuenco*, cu o opinie majoritară a judecătorului Thomas.¹⁰²⁹ În *Recuenco*, Curtea Supremă de Justiție din Washington a anulat condamnarea pentru

atac a unui inculpat după ce instanța care l-a condamnat, încălcând *Blakely v. Washington*,¹⁰³⁰ a ajuns la propriile sale constatări și a impus un spor de trei ani pentru utilizarea de către inculpat a unei arme de foc.¹⁰³¹ Curtea Supremă de Justiție din Washington a hotărât că încălcările cauzei *Blakely* nu sunt inofensive, iar sentința a trebuit să fie anulată.¹⁰³² Din contra, judecătorul Thomas a considerat că omisiunea de a prezenta un factor de condamnare juriului, în conformitate cu *Blakely*, nu este o eroare structurală, și, prin urmare, reprezintă obiectul unei analize de eroare inofensivă.¹⁰³³ Judecătorul Stevens a argumentat, de asemenea, că revizuirea deciziei Curtea Supremă de Justiție din Washington a fost necorespunzătoare, pentru că, la fel ca în *Stuart și Marsh*, „acesta este un caz în care Curtea a admis revizuirea, în scopul de a se asigura că cea mai înaltă instanță a unui stat nu a acordat cetățenilor săi o protecție mai mare decât minimul cerut de Constituție Federală.”¹⁰³⁴ Revizuirea Curții era neadecvată, astfel cum a scris judecătorul Stevens, deoarece în arest preventiv, Curtea Supremă de Justiție din Washington (după cum judecătorul Thomas însuși a recunoscut) ar putea pur și simplu să revină la prima s-a decizie pe motivul că, sub legea statului, eroarea

¹⁰²⁵ *Idem*.

¹⁰²⁶ *Idem*, p.408.

¹⁰²⁷ *Idem*. De fapt, inculpații aflați în arest preventiv au pledat vinovați pentru delictele de comportament turbulent și intoxicație. Pentru a se ști: 3 implicați în *Case Entry Enter Pleas*, Salt Lake Trib., Oct. 17, 2006; a se vedea, de asemenea, Nate Carlisle, Răspunsul Poliției din Brigham la final după șase ani, Salt Lake Trib., 5 octombrie 2006. („Poliția și procurorii din Utah au spus că au făcut apel pentru ca au fost îngrijorați că hotărârile instanțelor din statele federate stabileau un criteriu prea restrâns prin care polițiștii ar putea intra locuințe și ar putea împiedica răspunsurile poliției la incidente, cum ar fi abuzul conjugal”).

¹⁰²⁸ *Brigham*, 547 S.U.A. p. 409 (Stevens, J., op. concordantă).

¹⁰²⁹ 548 S.U.A. 212 (2006).

¹⁰³⁰ 542 S.U.A. 296, 313–314 (2004) (reținând că legea de condamnare a statului a încălcat Amendamentul al Șaselea privind dreptul la un proces cu jurați, permițând judecătorului să impune o sentință dincolo de limitele standard ale pedepsei, la găsirea de factori agravanți). A se vedea, de asemenea, *Apprendi v. New Jersey*, 530 S.U.A. 466, 490 (2000) („Alta decât faptul unei condamnări anterioare, orice fapt care crește pedeapsa pentru o infracțiune dincolo de maximul legal prescris trebuie să fie prezentat unui juriu, și dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă”).

¹⁰³¹ *Recuenco*, 548 S.U.A. p. 214–15.

¹⁰³² *Idem*, p. 215.

¹⁰³³ *Idem*, p. 222.

¹⁰³⁴ *Idem*, p. 223 (Stevens, J., disident).

Blakely nu a fost inofensivă sau că, sub legea statului federat, cel mai adecvat remediu pentru erorile *Blakely* este să anuleze sentința.¹⁰³⁵

3. *Rezumat* – Judecătorul Stevens a solicitat Curții să limiteze analiza cauzelor instanțelor naționale care privesc respectarea drepturilor constituționale federale împotriva guvernului statului. În opinia judecătorului Stevens, interesul pentru corectarea deciziilor judecătorești ale instanțelor statului care extind drepturile constituționale federale este insuficient pentru a justifica cheltuirea resurselor limitate ale Curții. În plus, judecătorul Stevens susține că însăși Curtea ar trebui să respecte procesele judiciare de stat. Propunerea judecătorului Stevens este limitată în domeniul său de aplicare. În special, aceasta nu ar solicita Curții să renunțe, în toate circumstanțele, la competența de a revizui deciziile judecătorești de stat care invalidează legile de stat sau acțiunile statului pe motive constituționale federale. Cu toate acestea, judecătorul Stevens a pregătit scena pentru formalizarea autonomiei instanțelor de stat. În acest context, următoarea secțiune evaluează mai sistematic argumentele care permit în mod oficial instanțelor de stat să extindă drepturile constituționale federale împotriva guvernului statului.

B. Evaluarea Autorității Unitare

Instanțele statului federat și instanțele federale au împărțit cândva, în mod

formal, responsabilitatea pentru interpretarea Constituției federale. Astăzi, autoritatea de a decide ce înseamnă Constituția este în mod oficial prerogativa Curții Supreme - instanțele statului federat trebuie să urmeze instrucțiunile sale. Această secțiune analizează costurile asociate cu dezvoltarea și beneficiile care ar putea veni de la oficializarea autonomiei instanțelor de stat. Se are în vedere, în special, modul în care autoritatea consolidată a Curții Supreme de Justiție slăbește protecția drepturilor individuale și subminează federalismul. Următoarea secțiune va prelua eventualele obiecții cu privire la instanțele statelor federate autonome.

1. *Protejarea Drepturilor*. – Beneficiile relative ale autorității consolidate a Curții Supreme de Justiție și autonomia instanței statului federat pot fi măsurate în funcție de impactul acestora asupra drepturilor individuale. Consolidarea autorității Curții Supreme de Justiție a slăbit probabil protecția generală a drepturilor constituționale. Acest lucru se datorează faptului că, în soluționarea litigiilor constituționale, Curtea Supremă a SUA acționează în general cu prudență. Curtea nu anticipează de multe ori starea de spirit politic.¹⁰³⁶ În timp ce analize recente arată că este mult mai probabil să fie corectate “erorile liberale” decât “erorile conservatoare” de către instanțele judecătorești ale statelor federate,¹⁰³⁷ abordarea Curții, în general precaută, nu depinde de faptul că judecătorii sunt

¹⁰³⁵ *Idem*. Într-adevăr, în materia arestului preventiv, Curtea Supremă de Justiție din Washington a susținut că, în conformitate cu legislația statului, eroarea nu a fost inofensivă și a reafirmat decizia sa anterioară de a anula sentința. *State v. Recuenco*, 180 P.3d 1276, 1283 (Wash. 2008).

¹⁰³⁶ A se vedea, spre exemplu, Gerald N. Rosenberg: *Speranța deșartă: pot tribunalele să aducă schimbări sociale?* 338 (1991) (argumentând că deciziile Curții Supreme în domeniile de

școlarizare segregatoare, libertatea de reproducere și drepturile femeilor reflectă modul în care societatea se afla deja în schimbare și concluzionează că “instanțele nu pot fi aproape niciodată producători eficienți de reformă socială semnificativă”).

¹⁰³⁷ John C. Kilwein & Richard A. Brisbin, Jr., *Revizuirea de către Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite a deciziilor instanței supreme de stat: de la Warren prin intermediul instanțelor Rehnquist*, 89 *Administrarea Justiției* 146, 183 (2005).

conservatori sau liberali. În mulțimea de rezultate pe care ei le găsesc satisfăcătoare, se poate aștepta din partea judecătorilor Curții Supreme să opteze mai degrabă pentru rezultate restrânse, decât generale. Judecătorii înțeleg că ei stabilesc norme de drept pentru o națiune diferită, că aceste norme impun costuri administrației de stat și locale,¹⁰³⁸ și este, în mod normal, mai bine să nu decidă mai mult decât este necesar pentru o dispoziție satisfăcătoare în cauza pendinte.¹⁰³⁹ A ajunge la această evaluare nu înseamnă a nega faptul că drepturile individuale sunt mai sigure datorită încorporării Bill-ului Drepturilor împotriva statelor, a instanțelor, în special cele federale, care atrag răspunderea guvernului de stat pentru încălcarea prevederilor sale, și a Congresului împuternicit să pună în aplicare cerințele Amendamentului al Paisprezecelea. Cu toate acestea, unele drepturi sunt susceptibile de a fi mai puțin protejate decât ar trebui de fapt, deoarece instanțele de stat nu dispun de autoritatea formală pentru a putea extinde drepturile federale dincolo de parametri stabiliți de către Curtea Supremă de Justiție.

Dacă s-ar admite că instanțele din statele federate care audiază cauze împotriva guvernului statal să se extindă asupra înțelegerii drepturilor constituționale federale de către Curtea Supremă de Justiție, s-ar permite regulilor constituționale să fie aplicate mai bine în circumstanțe locale. În aplicarea Bill-ului Federal al Drepturilor, instanțele din statele federate ar avea o mai mare libertate de a examina dacă condițiile locale merită protecție mai extinsă decât

cea oferită de Curtea Supremă de Justiție, stabilind anumite norme pentru națiune ca întreg, care tind să fie puse în aplicare. Spre exemplu, într-un stat cu o lungă istorie de percheziții abuzive și confiscări de către poliție, instanțele din statele federate ar putea insista ca poliția să urmeze cerințe procedurale mai stricte sub cel de-al Patrulea Amendament și să impună măsuri coercitive mai severe pentru încălcări. În cazul în care un stat are o minoritate religioasă defavorizată, instanța din statul federat poate aplica protecția Primului Amendament, care o depășește pe cea adoptată de Curtea Supremă. Pentru a decide dacă pedeapsa unui stat este crudă și neobișnuită sub al Optulea Amendament, o instanța statală poate avea în vedere sensibilitatea locuitorilor statului. Într-un stat cu prejudecăți rasiale persistente sau de altă natură în sistemul său de justiție penală, instanța din statul federat ar putea impune măsuri de protecție mai puternice pentru a proteja drepturile constituționale. În același timp, Curtea Supremă a SUA ar stabili standarde minime de protecție pentru națiune ca întreg, asigurându-se că interpretările drepturilor de către instanțele din statele federate nu ar ajunge mai jos de un prag național.

Aplicarea unei norme prin care Curtea Supremă a SUA nu va revizui deciziile ale instanțelor din statele federate în care guvernul unui stat a încălcat un drept constituțional federal impune abordarea problemei că există și cazuri în care *ambele* părți invocă un interes protejat constituțional. Unii comentatori susțin că orice pretenție constituțională a lui X poate fi prezentată ca o revendicare a

¹⁰³⁸ A se vedea Robert F. Utter, Înnotând în ghearele crocodilului: comentariul instanței statale privind problemele constituționale în cauze întemeiate pe motive constituționale statale, 63 Tex. L. Rev. 1025, 1042 n.115 (1985) ("Având în vedere dimensiunea și diversitatea țării, Curtea trebuie să își limiteze deciziile sale la normele constituționale

capabile de realizare la nivel național").

¹⁰³⁹A se vedea, în general, Cass R. Sunstein, Câte un caz pe rând: minimalism judiciar cu privire la Curtea Supremă (2001) (argumentând pentru deciziile de drept constituțional minimaliste, în scopul de a evita extremele "activismului" judiciar atât de către conservatori, cât și de liberali).

altcuiva, distinct de X.¹⁰⁴⁰ Această afirmație este, cu siguranță, prea amplă – cu excepția cazului în care unul este de părere că publicul larg are dreptul de a avea Constituția aplicată într-un anumit fel.¹⁰⁴¹ Cu toate acestea, există în mod clar cazuri în care un drept implică un alt drept sau interese importante.¹⁰⁴² Spre exemplu, protejarea puternică a exercitării libere a religiei unei persoane ar putea submina libertatea religioasă a altora sau să devină o instituție religioasă neconstituțională.¹⁰⁴³ Dreptul publicului de a participa sau de a pune presiune pe

mușamalizarea unui proces penal poate interfera cu dreptul pârâtului la un proces echitabil.¹⁰⁴⁴ Protecția extinsă pentru drepturile de autor poate submina discursul liber al altor persoane și invers.¹⁰⁴⁵ Dând cuiva un drept puternic de asociere se pot submina drepturile de asociere ale altora.¹⁰⁴⁶ Puternica protecție oferită uneia dintre părți în cadrul unui proces poate submina drepturile aparținând altor părți.¹⁰⁴⁷ Acordarea cuiva a drepturilor părintești poate slăbi drepturile altcuiva pentru a controla

¹⁰⁴⁰ A se vedea, spre exemplu, Akhil Reed Amar, Structura pe două niveluri a Legii privind sistemul judiciar din 1789, 138 U. Pa. L. Rev. 1499, 1530–1531 (1990) (susținând că, deoarece orice decizie care susține dreptul unui părți poate fi încadrată de către partea care pierde (inclusiv statul) ca un eșec din partea statului în protejarea sa de aplicarea dreptului federal, Secțiunea 25 a Legii privind sistemul judiciar din 1789 nu a limitat abilitatea Curții de a audia cauze ale instanțelor naționale).

¹⁰⁴¹ De exemplu, dacă o instanță constată că o anumită pedeapsă este crudă și neobișuită, încălcând al Optulea Amendament, numai drepturile constituționale ale inculpatului sunt implicate – cu excepția cazului în care cineva ia poziția că poporul unui stat (sau victime ale infracțiunilor, probabil) are dreptul constituțional de a avea pedepse impuse.

¹⁰⁴² A se vedea, spre exemplu, Michael E. Solimine & James I. Walker, Respectarea instanțelor de stat: inevitabilitatea federalismului judiciar 100 (1999) (“Orice discuție pe tema drepturilor trebuie să includă alte valori constituționale și personale convingătoare. Orice invocare a „drepturilor” de către o singură persoană sau un grup afectează și, probabil, diminuează alte interese individuale sau colective, privite în linii mari.”); Richard H. Fallon, Jr., Drepturi individuale și puterile guvernului, 27 Ga. L. Rev. 343, 344 (1993) („Nu ne gândim la drepturile constituționale independent de puterile pe care guvernul ar fi prudent și dezirabil să le aibă... Drepturile sunt interconectate în mod conceptual și, ocazional chiar subordonate, cu puterile guvernamentale.”). Matasar & Bruch, *supra*, nota 64, at 1387 (“Deciziile care favorizează recunoașterea drepturilor, în mod frecvent, sunt benefice unui grup de cetățeni, dar nu întotdeauna vine fără costuri față de alții... Supraprotejarea unei clase duce la subprotejarea alteia.”).

¹⁰⁴³ A se vedea, spre exemplu, *Estate of Thornton v. Caldor, Inc.*, 472 S.U.A. 703, 710 (1985) (invalidând reglementarea care permitea angajaților să nu lucreze de Sabat, deoarece un compromis este invalid dacă are „un efect primar care avansează nepermis o anumită practică religioasă”); *Walz v. Tax Comm'n*, 397 S.U.A. 664, 668–69 (1970) (susținând o scutire de impozit a orașului New York pentru bunurile religioase și a explicat că „Clauzele Religiei... dacă sunt extinse la o extremă logică, ar avea tendința să intre în conflict cu celelalte și că sarcina este de a găsi „jocul la nivelul articulațiilor”).

¹⁰⁴⁴ A se vedea Susan N. Herman, Dreptul la un proces rapid și public 31–75 (2006) (discutând această tensiune și eforturile instanțelor de judecată pentru a rezolva în interpretarea Amendamentului al Șaselea dreptul la un „proces rapid și public, de către un juriu imparțial”).

¹⁰⁴⁵ A se vedea Jason Mazzone, Frauda prin copiere, 81 N.Y.U. L. Rev. 1026, 1032–33 (2006) (discutând despre “relația deloc ușoară” dintre drepturile de autor și Primul Amendament).

¹⁰⁴⁶ A se vedea *Boy Scouts of Am. v. Dale*, 530 S.U.A. 640, 659 (2000) (susținând ca neconstituțională o lege statală care cere ca *Băieții Cercetași* să permită unui homosexual să fie lider cercetaș); *Hurley v. Homosexual Irtandez-American, Grupul Lesbianelor și Bisexualilor din Boston*, 515 S.U.S. 557, 572–73 (1995) (reținând ca neconstituțională o lege statală care solicită ca organizatorii de parade să includă un homosexual în organizare).

¹⁰⁴⁷ De exemplu, dacă o instanță a unui stat federat impune cerințe procedurale foarte stricte înainte de introducerea unei cereri de divorț, de determinare a custodiei sau de executare silită, interesele mai multor persoane (în căsătorie, creșterea copilului sau a proprietății) sunt implicate.

creșterea copiilor.¹⁰⁴⁸ Recunoașterea drepturilor constituționale ale copiilor nenăscuți ar interfera cu dreptul unei femei gravide să facă avort. Înțelegeri generale ale acțiunii statului și protecția egală pot submina drepturile de proprietate și contractuale.¹⁰⁴⁹ Consolidarea dreptului unui martor de a pretinde privilegiul Amendamentului al Cincilea împotriva auto-incriminării ar putea submina dreptul inculpatului de a confrunța martorul. Oferirea drepturilor constituționale de a călători persoanelor ar putea interfera cu posibilitatea proprietarilor de a exclude pe alții de pe terenul lor.¹⁰⁵⁰ În cazul în care instanțele din statele federate interpretează în mod autonom Constituția Federală, este nevoie de un mecanism pentru a aborda cazurile în care există drepturi de ambele părți. O posibilitate este de a oferi Curții Supreme puterea de a revizui, la cererea uneia dintre părți, orice hotărâre judecătorească a unei instanțe statale pe motive constituționale federale, care ar putea fi în mod rezonabil interpretată ca o încălcare a unui drept constituțional sau interes, fie că e ridicată în fața unei instanțe a statului federat, fie că nu. Curtea ar putea lua în considerare orice

impact negativ al deciziei privind drepturile părților în cauză, precum și drepturile constituționale sau interesele cetățenilor în general.¹⁰⁵¹ O abordare independentă, cu toate acestea, ar supune prea multe cazuri la posibilitatea de revizuire, subminând beneficiile autonomiei instanțele din statele federate. În cazul în care judecătorii ar dori să corecteze o hotărâre judecătorească a unei instanțe din statul federat, ar putea afirma că anumite drepturi constituționale au fost afectate negativ. Dacă nu voiau să exercite revizuirea, puteau susține că astfel de drepturi nu se află în joc. Având în vedere acest tip de incertitudine, instanțele din statele federate ar fi reticente să extindă garanțiile constituționale federale, temându-se că deciziile lor vor fi revizuite de către Curte. O mai bună abordare pentru Curte, în a decide dacă să realizeze sau nu revizuirea, ar fi să aibă în vedere doar cele patru fațete ale cauzei instanței statului. Curtea va revizui o hotărâre judecătorească a unei instanțe statale în cazul în care și în măsura în care instanța din statul federat a refuzat sprijinirea unei părți care invoca un drept constituțional federal. În consecință, Curtea s-ar ocupa de conflicte între

¹⁰⁴⁸ A se vedea, spre exemplu, *Troxell v. Granville*, 530 S.U.A. 57, 67 (2000) (invalidând aplicarea unei legi a statului care a autorizat instanțele statale să acorde drepturi de vizită oricum atunci când vizita îi servea intereselor copilului și, astfel, a permis bunicilor să își viziteze nepoții, mai presus de obiecțiile mamei care deținea custodia); *Michael H. v. Gerald D.*, 491 S.U.A. 110, 124–30 (1989) (reținând că un tată natural nu are un interes și libertate protejate constituțional în relație cu copilul său a cărui mamă este căsătorită cu un alt bărbat).

¹⁰⁴⁹ A se vedea, spre exemplu, *Jones v. Alfred H. Mayer Co.*, 392 S.U.A. 409, 413 (1968) (susținând ca o exercitare corespunzătoare a puterii Congresului în temeiul Amendamentului al Treisprezecelea, o reglementare federală care interzice discriminarea rasială privată în locuințe); *Shelley v. Kramer*, 334 S.U.A. 1, 20–23 (1948) (reținând că al Paisprezecelea Amendament

interzice executarea silită de către un stat federat a convențiilor care interzic dreptul de proprietate sau de proprietate temporară al membrilor unei rase determinate).

¹⁰⁵⁰ A se imagina, spre exemplu, că o instanță a reținut că persoanele care se plimbă pe plajă, în cauza *Nollan v. Cal. Coastal Comm'n*, 483 S.U.A. 825 (1987), aveau dreptul să facă acest lucru pe orice rută, inclusiv pe proprietatea lui Nollan. A se vedea *idem*, p. 841–842 (reținând ca neconstituțională o percepere de taxă de servitute publică pe un teren pe malul mării, drept condiție pentru aprobarea permisiunii de a extinde o casă pe malul mării).

¹⁰⁵¹ A se reține că, deoarece vorbim aici doar dacă și Curtea ar trebui să exercite competența de care dispune deja și să audieze un caz, nicio dificultate constituțională nu apare la luarea în considerare a drepturilor care nu sunt prezentate în respectiva cauză.

drepturi doar atunci când sunt prezentate concret prin litigii. Partea care nu a avut câștig de cauză prin pronunțarea unei hotărâri într-o problemă constituțională federală ar putea cere Curții să o schimbe.

2. *Federalism*. – Consolidarea autorității în cadrul Curții Supreme de Justiție poate fi, de asemenea, măsurată în funcție de impactul său asupra federalismului. Regula oficială prin care Curtea Supremă de Justiție are autoritate pe probleme de drept constituțional federal este, fără îndoială, în contradicție cu federalismul, deoarece deplasează rolul instanțelor de stat în sistemul federalist. Deși acestea aplică dreptul federal, instanțele din statele federate nu sunt instanțe federale inferioare¹⁰⁵², așa cum nici parlamentele statale nu sunt subunități ale Congresului¹⁰⁵³ sau agenții guvernamentali ai statelor nu sunt agenți ai puterii executive federale.¹⁰⁵⁴ Practica istorică de a permite instanței statului o marjă de manevră pentru a interpreta Constituția Federală a recunoscut importanța instanțelor din statele federate în ansamblul nostru constituțional. Impactul asupra federalismului privind autoritatea de consolidare a interpretării Constituției Federale are unele consecințe negative. Așa cum s-a discutat mai sus, federalismul permite guvernelor locale să elaboreze și să pună în aplicare normele

care se potrivesc cel mai bine propriilor condiții. În epoca antebelică, de exemplu, instanțele din statele federate erau mai libere să aplice protecția constituțională federală împotriva guvernului de stat, mai ales în funcție de nevoile locale. Astăzi, le lipsește această libertate.

Mai mult decât atât, federalismul nu prețuiește autoritatea locală numai de dragul ei, ci pentru beneficiile pe care le poate aduce diversitatea. Permițând instanțelor din statele federate să adopte interpretări mai extensive ale drepturilor constituționale, se generează informații cu privire la efectele interpretării drepturilor în diferite feluri. Există, astfel, câștiguri pentru sistem ca întreg. Abordările și rezultatele dintr-un stat pot fi observate de altele, iar instanțele federale pot beneficia, de asemenea, de pe urma experimentelor localizate.¹⁰⁵⁵ Autoritatea consolidată diminuează beneficiile experimentelor caracteristice federalismului american. Profesorii Michael E. Solimine și James L. Walker rezumă problema:

Curtea Supremă de Justiție nu poate alege între state... Nu poate spune: „Mississippi, de ce nu te poți comporta ca Massachusetts în manipularea probelor tale viciate?” sau “Florida, fă precum Oregon cu problema acordării de reprezentare adecvată a cetățenilor în

¹⁰⁵² A se vedea James E. Pfander, O curte supremă: supremație, inferioritate și Ministerul Justiției al Statelor Unite 89–92 (2009) (argumentând că, prin competențele moderne ale Curții Supreme de a revizui hotărârile finale ale instanțelor naționale în probleme federale, instanțele naționale sunt văzute ca echivalente ale instanțelor federale inferioare).

¹⁰⁵³ *New York v. Statele Unite*, 505 U.S. 144, 149 (1992) (invalidând o prevedere a Amendamentului care modifică Legea privind politica deșeurilor radioactive la nivel redus, deoarece Constituția interzice controlarea legislației statale).

¹⁰⁵⁴ *Printz v. Statele Unite*, 521 S.U.A. 898, 935 (1997) (invalidând dispoziții ale Legii privind Prevenirea Violentei prin utilizarea Armei Brandy

pentru că Constituția interzice funcționarilor executivi de stat să aplice legea federală).

¹⁰⁵⁵ A se vedea, spre exemplu, Ann Althouse, Cum să construiești o sferă separată: instanțele federale și puterea statală, 100 Harv. L. Rev. 1485, 1505 n.116 (1987) (Deformarea creată de numeroși judecători prin aplicarea legii federale informează și îmbogățește interpretarea uniformă furnizată de către Curtea Supremă.); Lawrence Gene Sager, Măsură echitabilă: Statutul Legal al Normelor Constituționale Slab *Aplicate* 91 Harv. L. Rev. 1212, 1251 (1978) (“Un număr de “reformă” în procedura penală impuse ca problemă a dreptului constituțional federal de către Curtea Warren au fost deja stabilite ca o problemă de drept statal într-un număr semnificativ de state.”).

timpul procesului.” Trebuie, în schimb, să proclame o normă națională și apoi să le ceară tuturor statelor să o respecte. Astfel, statele sunt marginalizate. Trebuie să se joace cu politicile, dacă vor asta... Odată cu sfârșitul experimentului vine și sfârșitul creativității și al responsabilității.”¹⁰⁵⁶

Desigur, instanțele din statele federate pot acționa în mod independent atunci când vine vorba de interpretarea propriei lor constituții de stat, situație în care sunt deja autoritare. Cu toate acestea, din motive care sunt explorate mai jos¹⁰⁵⁷, Constituția Federală oferă oportunități unice instanțelor din statele federate de a acționa în mod expansiv. Independența conform constituțiilor statelor federate nu este, prin urmare, un înlocuitor bun pentru a obține beneficiile ce ar putea apărea prin oficializarea autonomiei instanțelor din statele federate cu privire la probleme constituționale federale.

În plus, pentru a limita beneficiile experimentelor localizate, practica noastră modernă reprezintă o ingerință neobișnuită în structura guvernării statale. Aceasta permite ramurii executive a guvernării statale să înroleze ajutorul judecătorilor federali pentru a răsturna o decizie a puterii judecătorești a acestei guvernări. După cum observă profesorul Hartnett, „soluționarea unor astfel de cauze la solicitarea agenților statului... modifică echilibrul dintre ramurile puterii statale,”¹⁰⁵⁸ iar acest lucru se întâmplă chiar și fără o „declarație clară de aviz conform prin care statul autorizează unii dintre agenții săi la o cale de atac

împotriva unei decizii date de alți agenți ai săi în Curtea Supremă de Justiție.”¹⁰⁵⁹

Critica nu afectează dreptul *persoanelor* de a solicita revizuirea hotărârilor judecătorești ale instanțelor din state sau de a contesta acțiunile altor ramuri ale puterii statale într-o instanță federală. Mai degrabă, aceasta se referă la capacitatea unui agent al statului de a veni în fața Curții Supreme de Justiție, în calitate de parte vătămată, și de a contesta ce a făcut un alt oficial¹⁰⁶⁰. Ar fi cu siguranță ciudat ca un judecător din instanța statului să solicite unei instanțe federale să forțeze legislativul să abroge o lege sau să-i interzică executivului să o aplice – și mai ciudat ar fi ca judecătorul statal să adreseze cererea Congresului sau președintelui. Cu toate acestea, se înțelege de la sine că un agent executiv al statului poate contesta deciziile unui judecător în fața instanței federale. Permițând instanței statului să interpreteze protecția constituțională federală în linii mari, fără a fi verificată de Curtea Supremă de Justiție, ar aduce respect pentru instanțele din statele federate ca parte a guvernământului statal.¹⁰⁶¹

C. Formalismul și limitele sale.

Fiind examinate costurile autorității consolidate, această secțiune se referă la două posibile obiecții în privința autorizării instanțelor din statele federate de a extinde drepturile constituționale federale: (1) drepturile constituționale vor varia pe tot teritoriul țării și (2) judecătorii de stat vor deveni imuni pentru acțiunile

¹⁰⁵⁶ Solimine & Walker, *supra*, nota 463.

¹⁰⁵⁷ A se vedea *infra*.

¹⁰⁵⁸ Hartnett, *supra*, nota 20, p. 968.

¹⁰⁵⁹ *Idem*, p. 970.

¹⁰⁶⁰ A se vedea Ann Woolhandler & Michael G. Collins, Poziția statului, 81 Va. L. Rev. 387, 456 (1995) (observând cum, în epoca modernă, „distanța dintre puterea publică și dreptul privat” a fost diminuată, puterea guvernului devenind

“aproximativ echivalentă” cu libertățile indivizilor și, prin urmare, o bază pentru a căuta o soluție favorabilă în fața instanțelor de un nivel superior).

¹⁰⁶¹ A se vedea Thomas H. Lee, Federalism contramajoritar, 74 Fordham L. Rev. 2123, 2123 (2006) (descrie apărarea autonomiei judecătorilor statali, precum activitatea judecătorului Stevens în cauza Long, drept federalism contramajoritar”).

lor. O analiză atentă a acestor obiecții arată că există mecanisme de protecție împotriva oricăror efecte negative, iar beneficiile autonomiei instanței statului sunt mai mari decât posibilele dezavantaje.

Crazy Quilts (Cuverturi din bucăți de diferite culori și dimensiuni). – Variația între instanțele din statele federate nu este neapărat un lucru bun atunci când vine vorba de punerea în aplicare a legii federale, în special a dreptului constituțional federal.¹⁰⁶² Dintr-o perspectivă modernă, o deficiență a primelor instanțe a fost că drepturile constituționale federale individuale variați pe întreg teritoriul țării – transformând legea uniformă în ceea ce judecătorul Scalia a numit, în cauza *Marsh*, ca fiind o "cuvertură din bucăți de diferite culori și dimensiuni."¹⁰⁶³ Astăzi, un singur corp de drepturi constituționale federale generat de Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite înseamnă faptul că cetățenii trăiesc cu drepturi constituționale federale diferite, depinzând de deciziile instanțelor din statul lor.¹⁰⁶⁴ Uniformitatea în cadrul fiecărui stat este promovată, de aseme-

nea, mai puțin atunci când generează propriile reguli, cât mai ales atunci când diversele instanțe federale determină modul în care un caz ar fi judecat în instanța de stat.¹⁰⁶⁵ Judecătorul Scalia atrage atenția că, în cazul în care Curtea nu poate să corecteze, astăzi, deciziile greșite ale instanțelor de stat cu privire la extinderea unor drepturi constituționale, legea constituțională federală va varia din nou, locuitorii unor state bucurându-se de o protecție federală mai puternică spre deosebire de locuitorii altor state.¹⁰⁶⁶ Acest lucru pare contrar Constituției „Poporului Statelor Unite,”¹⁰⁶⁷ care garantează „protecție egală a legilor.”¹⁰⁶⁸

Obiecția judecătorului Scalia, cu toate acestea, este mai puțin puternică decât ar putea părea la prima vedere. Este clar că oficializarea autonomiei instanțelor de stat ar permite ca protecția constituțională să varieze de la un stat la altul. Cu toate acestea, întrucât instanțele de stat nu ar putea reduce drepturile recunoscute de către Curtea Supremă de Justiție, ar fi echitabil în sensul că toată lumea va fi protejată de un set de drepturi federale.¹⁰⁶⁹ Mai presus de acest nivel

¹⁰⁶² A se vedea, spre ex., Federalistul nr. 80, p. 535 (Alexander Hamilton) (Jacob E., Ed. Cooke, 1961) ("Treisprezece instanțe independente cu jurisdicție finală asupra aceluiași cauze, născute sub aceeași lege, este o hidră în guvernare, de la care nu poate rezulta decât contradicție și confuzie"). Comentatorii moderni subliniază valoarea pe care întemeietorii au pus-o pe uniformitate. A se vedea, spre ex., Friedman, *supra*, nota 91, p.1218 ("Deși Convenția a denunțat necesitatea de a stabili instanțe federale inferioare (rezolvată prin acordarea puterii de a decide Congresului), a existat un acord pe scară largă cu privire la necesitatea unei Curți Supreme federale pentru a asigura supremația și uniformitatea legii federale.")

¹⁰⁶³ *Kansas v. Marsh*, 548 S.U.A., 163, 185 (2006) (Scalia, J., op. concordantă).

¹⁰⁶⁴ A se vedea, spre ex., Gerald Gunther, *Puterea Congresului de a reduce competența Curții Federale: Un ghid cu opinii susținute la dezbateră în curs*, 36 Stan. L. Rev. 895, 911 (1984) („Deși funcția de asigurare a uniformității Curții nu pare ca unul mandat constituțional, ca o chestiune de

politică, sistemul nostru – orice sistem – ar fi mai sărac și mai puțin coerent în absența unei instanțe autoritare unice și cu jurisdicție finală în vârful ierarhiei judiciare.”)

¹⁰⁶⁵ A se vedea *Erie R.R. Co. v. Tompkins*, 304 S.U.A. 64, 75 (1938) (explicând că defectul aplicării legii generale în cauze diverse a fost că „încercarea de a promova uniformitatea legii pe întreg teritoriul Statelor Unite,” a „împiedicat uniformitatea în administrarea legii statale”).

¹⁰⁶⁶ A se vedea *Marsh*, 548 S.U.A. p. 185 (Scalia, J., op. concordantă).

¹⁰⁶⁷ Preambulul Constituției S.U.A.

¹⁰⁶⁸ Constituția S.U.A., Amendamentul XIV, § 1.

¹⁰⁶⁹ A se vedea Barry Latzer, *Spre descentralizarea procedurii penale: Legea constituțională a statului și încorporarea selectivă*, 87 J. Legea Penală & Criminologie 63, 65 (1996) (identificarea egalității în formă de "tratament uniform al inculpaților pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii" ca beneficiu principal al încorporării unor dispoziții procedurale penale din Bill-ul Drepturilor).

comun, gradul în care protecțiile vor varia depinde, desigur, de voința judecătorilor de stat de a extinde dincolo de ceea ce solicită Curtea Supremă de Justiție. Totuși, chiar presupunând variații foarte substanțiale între hotărârile judecătorești de stat, inconsistența nu este de natură să depășească beneficiile autonomiei instanțelor de stat. Sistemul nostru juridic tolerează deja un număr consistent de rezultate inconsecvente și neuniforme, chiar cu privire la chestiuni de interpretare constituțională federală. Toată lumea știe că instanța din a Patra Circumscripție nu este identică cu cea din Circumscripția a Noua și, probabil, nu este o coincidență faptul că, în Războiul împotriva Terorii,

combatanții inamici au fost reținuți mai degrabă în Charleston și Norfolk, decât în San Francisco.¹⁰⁷⁰ Curtea Supremă a SUA audiază doar o mică parte din cazurile care îi sunt prezentate¹⁰⁷¹ și decide mult mai puține cazuri decât a audiat de la sfârșitul secolului al XIX-lea și în primele decenii ale secolului XX.¹⁰⁷² Prin urmare, un conflict între deciziile instanțelor de circuit nu duce în mod necesar la revizuirea de către Curtea Supremă, iar dreptul constituțional federal poate varia în jurul întregii națiuni.¹⁰⁷³ Deși Curtea însăși a subliniat că uniformitatea este unul dintre beneficiile audierii cauzelor civile în care reclamantul invocă o nerespectare a Constituției federale,¹⁰⁷⁴

¹⁰⁷⁰ A se vedea Susan N. Herman, Yasser Hamdi and the Fourth Circuit's Legal No-Man's Land, Jurist, 13 ianuarie 2003, disponibil la <http://jurist.law.pitt.edu/forum/forumnew84.php> (sugerând, într-o discuție despre detenția lui Yasser Hamdi la un bric naval în Norfolk, Virginia, că "guvernul a anticipat că această Curte de Apel federală extrem de conservatoare ar amâna cererea sa privind prerogativele executive").

¹⁰⁷¹ A se vedea Roberts, *supra*, nota 90, p. 2 (Raportând că, în timpul mandatului din 2008 al Curții Supreme au fost depuse 7738 de cereri; s-au susținut 87 de cazuri; și 83 au fost soluționate cu 74 de opinii); David M. O'Brien, Un registru de procese al plenarei diminuat: o moștenire a curții Rehnquist, 89 Administrarea Justiției 134, 134-135 (2005) („O moștenire importantă a Curții Rehnquist va rămâne un registru de procese al plenarei diminuat brusc”).

¹⁰⁷² A se vedea Epstein et al., *supra*, nota 27, pp. 225-31 tbl.3-1 (2007) (raportând mai mult de două sute de cazuri decise în fiecare mandat în perioada 1875-1896 și între 166 și 285 de cazuri în fiecare mandat, perioada 1897-1930). Epstein și coautorii au luat în considerare doar cazuri cu opinii semnate. Dacă ar fi numărate toate cauzele soluționate de către Curte, atunci aceste numere ar fi mai mari. A se vedea Frankfurter & Landis, *supra*, nota 19, at 295 tbl.1 (raportând 3321 de cazuri în mandatele dintre 1916-1925, rezultă o medie de 332 de cazuri pe mandat).

¹⁰⁷³ A se vedea John Harrison, Jurisdicția federală de apel asupra problemelor de drept statale în instanțele statale, 7 Green Bag 353, 356 (2004) („Legea federală este, de notorietate, neuniformă între diferitele circumscripții, iar Curtea Supremă de Justiție este aparent suficient de indiferentă față de acest fapt și că lasă multe conflicte între circumscripții nerezolvate.”); Arthur D. Hellman, Niciodată același râu de două ori: empiricul și epistemologia conflictelor dintre circumscripții, 63

U. Pitt. L. Rev. 81, 145-57 (2001) (analiza conflictelor dintre instanțele din diferitele circumscripții și circumstanțele în care Curtea Supremă de Justiție le rezolvă); Michael E. Solimine, Viitorul parității, 46 WM. & Mary L. Rev. 1457, 1483 (2005) („Drepturile federale au adesea aplicare neuniformă, întrucât diferitele instanțe federale și curțile de apel federale ajung la concluzii diferite cu privire la aceeași problemă. Anumite controverse în aceste circumscripții privind legea federală nu sunt un fenomen neobișnuit, și nu toate acestea sunt soluționate de către Curtea Supremă de Justiție.”); a se vedea și Comisia pentru planificarea pe termen lung a conferinței judiciare a statelor unite a propus un plan pe termen lung pentru instanțele federale 43-44 (1995) („Date empirice actuale cu privire la numărul, frecvența, tolerabilitatea și persistența conflictelor nesoluționate între circumscripții - și anume cele neaudiate de Curtea Supremă - indică faptul că incoerența dintre circumscripții nu este o problemă care solicită acum schimbarea.”); Arthur D. Hellman, Precedent de restricții: natura și amploarea conflictelor dintre circumscripții nerezolvate, 56 U. Pitt. L. Rev. 693, 777, 792 (1995) (concluzionând, pe baza unei analize a 226 de cazuri care implică conflicte de circuit pe care Curtea Supremă de Justiție nu le-a examinat în 1984 și 1985, că cele mai multe conflicte au fost în cele din urmă rezolvate prin decizii ulterioare sau prin alte litigii sau altfel nu persistă).

¹⁰⁷⁴ A se vedea *Grable & Sons Metal Prods., Inc. v. Darue Eng'g & Mfg. Co.*, 545 S.U.A. 308, 312 (2005) (afirmând că audierea cauzelor civile în care reclamantul invocă o nerespectare a Constituției federale oferă justițiabililor acces la judecătoria mai experimentată în probleme de drept federal și mai preocupați de revendicările federale și care promovează interpretări uniforme ale dreptului federal).

în practică, rămâne loc pentru variație.¹⁰⁷⁵ La fel, chiar și în sistemul nostru actual, diferențele între instanțele supreme de stat în interpretările lor privind Constituția Federală s-ar putea să nu fie rezolvate imediat.¹⁰⁷⁶ Membrii Curții Supreme au recunoscut această caracteristică a sistemului judiciar modern.¹⁰⁷⁷ Mai general, chiar dacă doctrinar toată lumea beneficiază de același set de drepturi, în practică, aceste drepturi pot varia în funcție de fapte, context și instanța de judecată.¹⁰⁷⁸ În timp ce oficializarea autonomiei instanțelor de stat ar putea crește gradul de variație în rândul națiunii,

există puține motive să ne imaginăm că rezultatul ar fi imposibil de gestionat. Într-adevăr, așa cum s-a arătat, variația – în cazul în care instanțele de stat sunt inovatoare – poate fi benefică sistemului ca întreg prin introducerea de perspective și experiențe diferite.

Mulți comentatori consideră că problemele federale ar trebui să fie decise de către judecătorii federali pentru că, în comparație cu judecătorii instanțelor de stat, judecătorii federali au o mai mare experiență pe probleme de drept federal¹⁰⁷⁹ și sunt mult mai înțelegători față de cererile federale.¹⁰⁸⁰ Dacă aceste

¹⁰⁷⁵ A se vedea Chemerinsky, supra, nota 128, Secțiunea 5.2.1, p. 272 (Scriind că „nu este clar faptul că nouăzeci și patru de districte judiciare federale vor crea mai multă uniformitate decât cincizeci de districte judiciare statale și că nici chiar treisprezece instanțe federale de apel nu vor crea mai multă uniformitate decât instanțele de stat pe probleme controversate). În plus față de aspectele constituționale, variații există, de asemenea, cu privire la probleme de drept statutar federal, iar aceste variații pot fi urmate de agențiile federale. Spre exemplu, Serviciul de Venituri Interne a aderat la hotărâri adverse ale instanțelor de circuit numai în circumscripțiile aplicabile. După ce Curtea de Apel a Statelor Unite pentru a Zecea Circumscripție a reținut în *Pollei v. Comisar pentru venituri interne*, 877 F.2d 838, 842 (10th Cir. 1989) că acele costuri de întreținere și de operare a vehiculelor efectuate de căpitanii de poliție care călătoresc către și de la locul de muncă au fost considerate cheltuieli deductibile, SVI a anunțat că „vede decizia *Pollei* ca fiind incorectă și că o va urma doar în Circumscripția a Zecea” și că „divergențele născute în legătură cu decizia *Pollei* vor fi judecate în alte circumscripții”. Acțiunea SVI privind decizia CC-1990-031 (17 decembrie 1990). În legătură cu acest lucru, instanța fiscală vede ca obligatorie decizia instanțelor de circuit numai în circumscripția respectivă. A se vedea *Golsen v. Commissioner*, 54 T.C. 742, aff'd 445 F.2d 985 (10th Cir. 1971).

¹⁰⁷⁶ A se vedea Larry W. Yackle, Revendicarea instanțelor federale 98 (1944) („Curtea Supremă de Justiție nu mai are competența de a soluționa cauze de rutină.”); Friedman, supra, nota 91, p. 1241 (observând „capacitatea limitată a Curții Supreme de a supraveghea sistemele judiciare a cincizeci de state”); Solimine, supra, nota 88, p. 359 (menționând că reducerea gravă a activității ar putea limita capacitatea Curții Supreme de Justiție de a monitoriza instanțele statale, dar „dovezile disponibile par să indice faptul că, la un nivel tolerabil, Curtea Supremă de Justiție a fost în

măsură să îndeplinească funcția de monitorizare”).

¹⁰⁷⁷ Spre exemplu, judecătorul Brennan a reținut: „S-ar putea argumenta că jurisdicția de control jurisdicțional a acestei Curți asupra hotărârilor pronunțate de instanțele statelor federate în cauze ce privesc legea federală poate fi întemeiată pe corectarea deciziilor eronate ale instanțelor statale și pe asigurarea faptului că legea federală este interpretată și aplicată uniform. Este clar pentru mine că, în mod realist, nici nu se poate apropia de „realizarea întregii îndatoriri.” *Merrell Dow Pharm. Inc. v. Thompson*, 478 S.U.A. 804, 827 n.6 (1986) (Brennan, J., op. dizidentă); A se vedea, de asemenea, Richard A. Posner, Instanțele federale: contestare și reformă 280–92 (1996) (susținând că lipsa uniformității nu este în mod necesar un lucru rău cât timp o decizie a unei instanțe statale nu impune costuri altor state sau locuitorilor lor).

¹⁰⁷⁸ Solimine & Walker, supra, nota 463, p. 25.
¹⁰⁷⁹ A se vedea, spre exemplu, Martin H. Redish, Jurisdicție federală: tensiuni în ceea ce privește alocarea puterilor judiciare 2 (a doua ed. 1990) (Instanțele federale au dezvoltat o vastă experiență în ceea ce privește complexitatea legii federale, în timp ce sistemul judiciar de stat și-a dedicat cea mai mare parte a eforturilor sale evoluției și perfecționării legislației și politicii de stat”).

¹⁰⁸⁰ A se vedea, spre exemplu, *Merrell Dow*, 478 U.S. at 827 n.6 (Brennan, J., op. dizidentă) (scriind că unul dintre motivele pentru care Congresul a conferit inițial posibilitatea audierii cauzelor civile în care reclamantul invocă o nerespectare a Constituției federale de către instanțele statale a fost convingerea că instanțele statelor ar fi ostile față de revendicările cu privire la drepturile federale); a se vedea, de asemenea, Chemerinsky, supra, nota 128, Secțiunea 1.5, p. 35-40 (discutarea parității, un concept care include luarea în considerare a expertizei și a receptivității la revendicările federale, împreună cu dispoziția psihologică de a asigura respectarea drepturilor federale).

afirmații sunt corecte, nu este clar. Instanțele de stat împărtășesc jurisdicția federală cu instanțele federale, iar instanțele de stat decid un număr mare de cauze penale care implică drepturi constituționale federale. Un studiu recent demonstrează că, în timp ce judecătorii federal audiază mai multe cauze care implică probleme federale, instanțele de stat au dobândit o experiență semnificativă prin alocarea de cauze privind încălcarea legislației federale implicând prevederile Bill-ului Federal al Drepturilor și ale Amendamentului al Paisprezecelea, dar au mai puțină experiență în interpretarea legilor federale.¹⁰⁸¹ Mai general, a te baza pe instanțele federale deoarece acestea au experiență mai mare reprezintă o profeție împlinită; în cazul în care instanțelor de stat li s-ar da o mai mare autoritate, ar dobândi experiența să o folosească în mod corespunzător.

Responsabilitate. – O altă obiecție la formalizarea autonomiei instanțelor de stat este că i-ar face pe judecătorii de stat imuni. Mecanismul pentru corectarea interpretărilor din Constituția Federală eronat făcute de către instanțele de stat este recursul înaintea Curții Supreme de Justiție. În cazul în care Curtea Supremă de Justiție aplică Constituția, într-un mod care nu este suficient de popular, remediul se bazează pe procesul de amendare a articolului V. Dacă o instanță de stat are ultimul cuvânt cu privire la o chestiune constituțională federală nu va

mai exista niciun recurs la Curtea Supremă. Este, de asemenea, puțin probabil ca Articolul V să descurajeze sau să furnizeze un remediu pentru deciziile eronate ale instanțelor de stat. Acest lucru se datorează faptului că ratificarea este un proces greoi, care necesită o supermajoritate în ambele camere ale Congresului și trei pătrimi din state. Un amendament resturnând o hotărâre judecătorească de stat, chiar și unul care provoacă o opoziție intensă a celei mai mari părți a locuitorilor statului, ar fi puțin probabil să treacă peste obstacolele articolului V. Deși se bazează pe Constituția federală, hotărârea instanței statului ar afecta numai cetățenii unui stat. Restul națiunii ar avea puține stimulente pentru a se mobiliza să adopte un amendament constituțional. Chiar dacă mai multe instanțe de stat s-ar pronunța într-un mod extrem de nepopular pe o chestiune constituțională, ceea ce ar putea provoca un amendament, astfel de cazuri sunt susceptibile de a fi foarte rare. Astfel, obiecția este că judecătorii de stat, eliberați de posibilitatea de corecție, vor avea libertatea să facă tot ceea ce vor, în numele Constituției Federale.¹⁰⁸² Pânza ar putea deveni pestriță.

Mecanismele moderne pot atât să păstreze răspunderea, cât și să facă acest lucru fără să descurajeze în mod nejustificat judecătorii de la nivelul instanțelor statale de a face uz de puterea de a extinde drepturile constituționale federale.

¹⁰⁸¹ A se vedea John F. Preis, *Reevaluarea obiectivelor jurisdicției federale*, 42 Wake Forest L. Rev. 247, 282–86 (2007) (raportând și discutând rezultatele unui studiu empiric privind problemele federale decise în instanțele statelor și cele federale).

¹⁰⁸² Pentru a privi puțin mai adânc ceea ce s-a reținut în cauza *Michigan v. Long* care promovează "linii de responsabilitate statală și federală" pentru a servi suveranitatea populară într-un mod similar normelor care interzic guvernării federale să forțeze guvernarea statală sau locală să acționeze împotriva voinței lor din cauza *New York c. Statele*

Unite ale Americii, 505 S.U.A. 144 (1992), și *Printz v. Statele Unite ale Americii*, 521 S.U.A. 898 (1997), a se vedea Vikram David Amar & Alan Brownstein, *Când Evitarea Audierii Cauzelor Care au ca Obiect o Normă Federală nu ar Trebui să se Sustragă Revizuirii Federale* 12 Green Bag 2D 381, 385-86 (2009). Profesorii Amar și Brownstein susțin că "bazându-și deciziile lor pe un amestec nesigur de legi federale și statale, instanțele statale își pot proteja hotărârile atât de revizuirea de către o instanță federală, precum și supraveghere politică în statele lor. *Idem*, p. 384.

Poate că cele mai importante astfel de mecanisme sunt acelea de la nivelul statelor individuale. Judecătorii de stat operează sub constrângeri politice și instituționale, care sunt de multe ori mai severe decât cele cu care se confruntă judecătorii federali. Dovezi empirice confirmă faptul că anumite „elemente politice, instituționale, precum și alte condiții” constrâng activitatea judecătorilor instanțelor de stat.¹⁰⁸³ Majoritatea judecătorilor de stat sunt aleși pentru mandate determinate,¹⁰⁸⁴ și chiar în cazul în care judecătorii instanțelor de stat nu sunt aleși, procesul de numire tinde să fie imprezvizibil.¹⁰⁸⁵ Mandatele fixe

limitează greșelile pe care un judecător individual le poate provoca și permite ca greșelile să fie remediate atunci când atribuțiile sunt preluate de către un personal nou. În special, în câțiva ani de la decizia *Ives*, cazul din New York care este adesea citat ca un impuls pentru extinderea competenței din 1914 a Curții Supreme de a revizui deciziile judecătorești de stat,¹⁰⁸⁶ o schimbare în personalul Curții de Apel din New York a determinat modificarea cursului acesteia și susținerea reglementării de compensare a muncitorilor.¹⁰⁸⁷ Numeroase studii au demonstrat, de asemenea, că alegerile judiciare creează anumite măsuri de responsabilitate.¹⁰⁸⁸ De exemplu, soluțiile

¹⁰⁸³ Robert M. Howard et al., *Instanțele statelor, Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite și protecția libertăților civile*, 40 *Law & Soc'y Rev.* 845, 865 (2006).

¹⁰⁸⁴ A se vedea Jed Handelsman Shugerman, *Criza economică și înmulțirea alegerilor judiciare și a revizuirii judiciare*, 123 *Harv. L. Rev.* 1061, 1063 (2010) („Aproape nouăzeci la sută din judecătorii instanțelor din statele federate se confruntă cu un fel de alegeri populare.”) (citând Matthew J. Streb, *Studiul alegerilor judiciare în cursa pentru a deveni judecător: creșterea politică, financiară și mizele alegerilor judiciare* 1, 7 (Matthew J. Streb, 2007). Modalitățile de alegere judiciară variază, iar gradul și tipul de responsabilitate variază probabil, de asemenea, ca rezultat. În unele state, alegerile implică mai mulți candidați, în timp ce în alte state judecătorii candidează numai pentru menținerea poziției; unele alegeri sunt partizane (de exemplu, judecătorul este afiliat unui partid politic), în timp ce alte state interzic apartenența la un partid. De asemenea, durata mandatului variază între state. A se vedea *Societatea Juridică Americană, Selecția judiciară în Statele Unite*, <http://www.judicialselection.us/> (furnizând informații despre selecția judecătorilor și condițiile de serviciu de la stat la stat). Recunosc, de asemenea, că și alte diferențe există între instanțele statelor federate, cum ar fi salariul, mărimea și natura registrului de procese, cariera judecătorilor și faptul dacă opiniile sunt publicate, ar putea afecta măsura în care judecătorii de la nivelul instanțelor statelor federate își exercită independența.

¹⁰⁸⁵ Unii comentatori sugerează că judecătorii de la nivelul instanțelor statelor federate rareori se abat de la hotărârile Curții Supreme a Statelor Unite, deoarece judecătorii instanțelor statelor federate au adoptat, în ansamblu, conservatorismul. A se vedea Barry Latzer, *Conservatorismul ascuns al "revoluției" instanțelor statale*, 74 *Administrarea Justiției* 190 (1991).

¹⁰⁸⁶ A se vedea *supra*, nota 64 și textul însoțitor.

¹⁰⁸⁷ Hartnett, *supra*, nota 20, p 978 (citând și discutând *Jensen v. Southern Pac. Co.*, 109 N.E. 600, 604 (N.Y. 1915)). *Jensen* s-a îndepărtat de la cauza *Ives* și a respins o contestație a nerespectării dreptului la un proces echitabil sub Amendamentul al Paisprezecelea privind un statut care crea un sistem de compensare a lucrătorilor de cale ferată răniți. A se vedea Jensen, 109 N.E. p. 603.

¹⁰⁸⁸ A se vedea Melinda Gann Hall, *Instanțele supreme ale statelor federate în democrația americană: testând miturile reformei juridice*, 95 *Am. Pol. Sci. Rev.* 315 (2001) (efectuarea unui studiu empiric, concluzionând că alegerile judiciare produc responsabilitate substanțială); Joanna M. Shepherd *Influența Politicii de Detenție asupra Votării Judecătorilor*, 38 *J. STUD. JURIDIC.* 169, 171 (2009) (Votarea judecătorilor instanței supreme este puternic asociată cu preferințele stereotipice ale agenților). Mulți observatori au criticat alegerile judiciare pe motiv că acestea subminează independența judiciară. A se vedea, spre exemplu, Steven P. Croley, *Dificultatea majoritară: sistemele judiciare electivă și statul de drept*, 62 *U. Chi. L. Rev.* 689, 697 (1995) (descriind alegeri judiciare ca fiind ireconciliabile cu principiile fundamentale care stau la baza constituționalismului). John A. Ferejohn & Larry D. Kramer, *Judecători independenți, judecători dependenți: instituționalizarea detenției judiciare*, 77 *N.Y.U. L. Rev.* 962, 969 (2002) (Separarea puterii judecătorești de celelalte puteri înseamnă puțin în cazul în care judecătorii sunt apoi supuși direct aceluiași presiuni care au determinat lipsa de încredere în influența executivă și legislativă). De la retragerea sa de la Curtea Supremă de Justiție, Sandra Day O'Connor a fost un critic vehement al alegerilor judiciare. Jennifer Sullivan, *Fosta judecătoare O'Connor: Alegerea judecătorilor pune în pericol instanțele*, *Seattle Times*, 15 septembrie 2009, http://seattletimes.nwsource.com/html/politics/2009866692_justice15m.html.

în cazurile de răspundere delictuală și în cele de răspundere penală diferă în statele în care judecătorii sunt aleși, față de cele în care sunt numiți,¹⁰⁸⁹ iar judecătorii instanțelor supreme de stat subiecți ai realegerilor sunt mai puțin susceptibili de a audia și de a susține contestații în legătură cu legile statale privind avortul.¹⁰⁹⁰ În același timp, efectele alegerilor judiciare asupra comportamentului judiciar nu ar trebui să fie supraevaluate.¹⁰⁹¹ Deoarece cele mai multe din activitățile de zi cu zi ale unei instanțe nu atrag atenția publicului, un risc de reacție a alegătorilor poate fi limitat la aspecte care provoacă impact emoțional

puternic,¹⁰⁹² și chiar nici atunci nu s-ar putea materializa.¹⁰⁹³ În plus, judecătorul care ocupă această poziție pentru o perioadă mai lungă de timp poate deveni insensibil la criticile publice: studiile demonstrează că judecătorii au tendința să își adapteze deciziile pentru a fi conforme opiniei publice numai în perioada în care se confruntă cu realegerea.¹⁰⁹⁴ Cu toate acestea, alegerile judiciare, în special cele care sunt efectuate în prezent, oferă o oportunitate de a atrage atenția asupra rezultatelor unui judecător.¹⁰⁹⁵ Într-adevăr, formalizarea autonomiei instanțelor de stat ar putea produce o *mai mare* responsa-

¹⁰⁸⁹ A se vedea, spre exemplu, Daniel R. Pinello, Impactul asupra metodei selecției judiciare în politica instanței supreme (1995) (raportând că judecătorii numiți sunt mult mai susceptibili de a favoriza inculpații decât sunt judecători aleși); Alexander Tabarrok & Eric Helland, Politica instanței: economia politică privind hotărârile în caz de răspundere delictuală, 42 J. L. & Econ. 157, 162–170 (1999) (raportând că despăgubirile pentru delictive sunt mai mari în statele electorale decât în statele nonelectorale).

¹⁰⁹⁰ A se vedea Paul Brace et al, Alegerea judiciară și politicile avortului: instituții, context și autonomia instanțelor, 62 Alb. L. Rev. 1265, 1290–94 (1999) (furnizând dovezi empirice ale efectelor metodelor de selecție judiciară în cauze de avort). Unele dintre efectele alegerilor asupra comportamentului judiciar rezultă din percepția judecătorilor privind vulnerabilitatea lor. A se vedea *idem*, p. 1271 n.34 (“În timp ce votanții în alegerile judiciare, în general, sunt neinformați, cercetările demonstrează că judecătorii își percep totuși pozițiile ca fiind în pericol, și, prin urmare, își adaptează comportamentul atunci când trebuie să decidă cauze controversate.”).

¹⁰⁹¹ A se vedea Stephen J. Choi et al, Profesioniști sau politicieni: cazul empiric nesigur pentru un sistem judiciar ales și nu desemnat, 26 J. Law, Econ. & Org. (2010) manuscrisul la 38), disponibil la adresa http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1008989 (“Înțelepciunea convențională că judecătorii numiți sunt mai independenți decât cei aleși este o simplificare și, probabil, o exagerare”).

¹⁰⁹² Cel mai cunoscut exemplu este cel din anul 1986 privind înfrângerea președintei instanței, Rose Bird, și a doi dintre colegii săi de la Curtea Supremă

din California care au anulat pedepse cu moartea. A se vedea Croley, *supra*, nota 509, pp. 737–38 & n.144.

¹⁰⁹³ A se vedea Jeffrey M. Shaman, Egalitate și libertate în epoca de aur a dreptului constituțional statal 252 (2008) (raportând lipsa de reacție atunci când instanțele de stat au invocat prevederile constituționale pentru a extinde drepturile de avort și pentru a invalida restricțiile cu privire la intimitatea persoanelor de același sex).

¹⁰⁹⁴ Melinda Gann Hall, Judecătorii ca reprezentanți: alegeri și politici judiciare din statele americane, 23 Am. Pol. Q. 485, 485–503 (1995) (efectuând un studiu empiric și concluzionând că judecătorii au poziții mai conservatoare în cauzele penale atunci când se confruntă cu alegerile); Melinda Gann Hall, Politici electorale și votul strategic în instanțele supreme ale statelor, 54 J. POL. 427, 427–46 (1992) (raportând că judecătorii se abat de la modelele anterioare de vot în momentul realegerilor); Gregory A. Huber & Sanford C. Gordon, Responsabilitate și coerciție: este justiția oarbă când se candidează pentru aceste funcții?, 48 Am. J. Pol. Sci. 247 (2004) (efectuând un studiu empiric și concluzionând că judecătorii își schimbă comportamentul atunci când se confruntă cu presiunile realegerii).

¹⁰⁹⁵ A se vedea David E. Pozen, Ironia alegerilor judiciare, 108 Colum. L. Rev. 265, 267–68 (2008) (“Ne aflăm într-o nouă eră a alegerilor judiciare. Contribuțiile au crescut foarte mult; grupuri de interese, partide politice și publicitatea făcută de mass-media joacă un rol tot mai important; oficialii se confruntă cu o concurență mai acerbă; proeminența este la un nivel record. Retorica de campanie s-a schimbat dramatic, devenind din ce în ce mai substanțială în conținut și dobândind un ton negativ).

bilitate în ansamblu. Judecătorii federali nu servesc pentru perioade fixe și nu sunt supuși realegerii. Astfel, ei sunt cei mai puțin responsabili dintre toți judecătorii. Transferarea autorității către instanțele de stat ar pune luarea deciziilor în mâinile judecătorilor care trebuie să răspundă în fața electoratului. Alegerile judiciare permit „alegătorilor și comunității în ansamblu să se implice în procesul legal”¹⁰⁹⁶ în moduri în care pot servi constituționalismului popular.¹⁰⁹⁷

Mai general, formalizarea autonomiei instanțelor de stat ar face hotărârile judecătorilor de stat susceptibile de un control public mai mare. Cu o autoritate specifică de a aplica prevederile constituționale într-un mod mai amplu decât o poate face Curtea Supremă de Justiție, judecătorul de la nivelul instanțelor de stat ar purta o responsabilitate mai mare pentru o decizie prin care extinde anumite drepturi sau pentru o decizie prin care refuză să facă acest lucru. Astfel, un judecător de stat nu mai poate apăra deciziile în cauze privind constituționalitatea spunând, în esență, „Curtea Supremă m-a obligat să o fac.” Mai mult, judecătorul de stat eliberat de posibilitatea modificării deciziei de către Curtea Supremă ar putea apăra (și ar și face acest lucru) hotărârile noi pe motivul că acestea sunt cerute de către Constituția Federală. Există, totuși, o diferență considerabilă între judecătorul de stat care pretinde că urmează pur și simplu precedentul Curții Supreme de Justiție și judecătorului de stat care decide într-un anumit fel, din cauza cerințelor Constituției în sine. Hotărârile judecătorului din urmă sunt deschise controlului

public într-un mod în care aderarea la precedent nu este. Membrii publicului care nu dispun de pregătire juridică nu pot determina cu ușurință dacă un judecător de stat respectă cu fidelitate precedentele Curții Supreme sau nu. Evaluarea a ceea ce instanța de stat a făcut în astfel de cazuri necesită înțelegerea jurisprudenței – care probabil este complexă și voluminoasă – și determinarea modului în care se aplică sau nu precedentele în cazul deciziei de judecător. Prin contrast, o hotărâre judecătorească de stat bazată nu pe aplicarea precedentului Curții Supreme de Justiție, ci pe o nouă interpretare a Constituției poate fi mai ușor de accesat și de înțeles de către persoanele care nu dispun de pregătire juridică de specialitate. Susținerea unui judecător precum „Constituția m-a obligat să fac asta” este susceptibilă în mod unic controlului public. A se lua în considerare în această privință decizia Curții Supreme din 2008 în cauza *Districtul Columbiei v. Heller*¹⁰⁹⁸, ce a reținut că Al Doilea Amendament conferă un drept individual de a poseda o armă de foc la domiciliu pentru auto-apărare. Opiniile majoritare și separate din *Heller* sunt accesibile unui cititor educat fără a fi nevoie de pregătire juridică. Motivul este simplu: cu puțină jurisprudență relevantă cu privire la problema din *Heller*, opiniile sunt bazate pe textul celui de al Doilea Amendament, pe materiale istorice referitoare la sensul dispozițiilor sale și (în cazul opiniei separate) pe preocupări politice. Oamenii obișnuiți pot citi opiniile din *Heller* și oferi păreri cu privire la faptul dacă acestea

¹⁰⁹⁶ *New York State Bd. of Elections v. Lopez Torres*, 552 S.U.A. 196, 212 (2008) (Kennedy, J., op. concordantă).

¹⁰⁹⁷ A se vedea David E. Pozen, *Alegeri judiciare și constituționalismul popular*, 110 Colum. L. Rev. (decembrie 2010) argumentând că alegerile

judiciare promovează constituționalismul popular permițând cetățenilor a se implica în deciziile constituționale și a ține luarea deciziilor judiciare sub control.

¹⁰⁹⁸ 128 S. Ct. 2783 (2008).

sunt convingătoare.¹⁰⁹⁹ Deși hotărârile cu privire la noile probleme de drept constituțional pot fi, de asemenea, complexe, eliberând un judecător al statului de posibilitatea revizuirii de către Curtea Supremă, ar face, în multe cazuri, hotărârile judecătorești susceptibile de un control public mai mare.

Un risc, desigur, este faptul că atunci când se confruntă și cu alegerile, și cu revizuirea publică a deciziilor lor, judecătorii de la nivelul instanțelor din statele federate ar putea fi reticenți în a face uz de autoritatea de a extinde protecția constituțională federală. Cu alte cuvinte, formalizarea autonomiei instanțelor din statele federate ar putea să nu aibă niciun efect asupra modului în care judecătorii instanțelor din statele federate decid problemele constituționale federale. Acest rezultat este, totuși, puțin probabil. Unele extinderi ale drepturilor constituționale nu vor declanșa proteste publice și pot primi doar puțină atenție. În alte cazuri, o extindere va fi întâmpinată aprobator, poate pentru că locuitorii unui stat sunt nemulțumiți de modul în care Curtea Supremă a decis o problemă. Judecătorii din statele federate vor fi responsabili atât pentru extinderea, cât și pentru refuzul de a extinde protecția constituțională. Un refuz de a se pronunța în sens mai larg, în anumite circumstanțe

va declanșa critici din partea cetățenilor sau din partea grupurilor de interes.

Dincolo de alegerile judiciare și critica publică a hotărârilor, o verificare potențială diferită a instanțelor din statele federate este mult mai interesantă. Dacă autonomia oficială a instanțelor statale ar deveni o realitate, locuitorii unui stat și-ar putea modifica Constituția proprie pentru a limita modul în care judecătorii lor aplică Constituția federală. Două state au limitat deja felul în care judecătorii instanțelor din statele federate pot interpreta prevederile constituționale ale statului. În urma unei hotărâri nepopulare a Curții Supreme din Florida, într-o cauză de percheziție și de confiscare,¹¹⁰⁰ statul Florida și-a modificat Constituția, astfel încât să prevadă că, în 1982, în interpretarea unei norme constituționale de stat privind percheziția și confiscarea, instanțele trebuie să respecte interpretarea acordată de Curtea Supremă Amendamentului al Patrulea.¹¹⁰¹ O altă prevedere din Constituția Floridei, adăugată tot ca răspuns la hotărârile judecătorești, cere judecătorilor instanțelor din statele federate să interpreteze interdicția statului în materie de pedepse crude sau neobișnuite în același mod în care Curtea Supremă a Statelor Unite interpretează interdicția privind pedepsele crude și neobișnuite din cadrul Amendamentului al Optulea.¹¹⁰² În

¹⁰⁹⁹ Dovezile anecdotice sugerează că, deoarece este accesibilă, *Heller* este, din ce în ce mai mult, desemnată ca prima cauză în cursurile de drept constituțional în facultățile de drept. Am folosit-o în prima zi de cursuri. De asemenea, am utilizat cauza *Heller* când predam cursuri de drept constituțional părinților studenților de la drept, cât și potențialilor studenți la drept.

¹¹⁰⁰ Amendamentul constituțional al statului Florida a fost un răspuns în cauza *Statul v. Sarmiento*, 397 So. 2d 643 (Fla. 1981), în care Curtea Supremă de Justiție din Florida a refuzat să țină cont de cauza *Statele v. White*, 401 U.S. 745 (1971) și a susținut că prevederile constituției naționale îi interzic unui informator să utilizeze un dispozitiv de supraveghere electronic în casa unui suspect, fără autorizație judiciară. *Sarmiento*, 397

So. 2d. at 645; A se vedea Thomas C. Marks, Jr., *Federalismul și Constituția Floridei: rănilor auto-provocate de către renunțarea la independența față de controlul Curții Supreme de Justiție a S.U.A.*, 66 Alb. L. Rev. 701, 701–02 (2003).

¹¹⁰¹ Art. 1, Secțiunea 12 din Constituția statului Florida prevede: "Acest drept se interpretează în conformitate cu al 4-lea Amendament al Constituției Statele Unite ale Americii, astfel cum a fost interpretat de Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite. Dovezile sau informațiile obținute cu încălcarea acestui drept nu pot fi admise ca probă în cazul în care astfel de dovezi sau informații ar fi inadmisibile în temeiul deciziilor Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite privind interpretarea Amendamentului al Patrulea al Constituției Statelor Unite."

¹¹⁰² Constituția Floridei, art. I, Secțiunea 17.

1979, după ce Curtea Supremă din California a stabilit că această clauză de protecție egală din Constituția din California solicită școlilor publice să remedieze *de facto*, precum și *de jure* segregarea rasială,¹¹⁰³ alegatorii din California au aprobat prin inițiativă un amendament care precizează că, în ceea ce privește înregistrarea elevilor și transportul, Constituția statului nu impune administrației de stat alte obligații, pe lângă cele date de Amendamentul al Paisprezecelea.¹¹⁰⁴ În 1990, ca răspuns la hotărârile judecătorești din statul federat de a extindere a drepturilor inculpaților în detrimentul victimelor infracțiunilor, alegatorii din California au căutat, tot prin inițiativă, să modifice Constituția statului pentru a lega protecția privind procedurile în materie penală de Constituția Federală.¹¹⁰⁵ Cu toate acestea, Curtea Supremă din California a reținut ca schimbarea să fie este de o așa anvergură încât poată să fie realizată numai printr-un proces de revizuire constituțională mai complicat, iar nu prin inițiativă.¹¹⁰⁶

Prin urmare, un stat ar putea să își modifice constituția pentru a prevedea ca, atunci când o instanță din statul federat interpretează o prevedere din Constituția federală protejând un drept individual, instanța de judecată să nu poată merge mai departe în ocrotirea acestui drept

decât este cerut de deciziile Curții Supreme a Statelor Unite.¹¹⁰⁷ O astfel de modificare ar putea fi făcută prospectiv dacă poporul unui stat, știind de această propunere de formalizare a autonomiei instanțelor de stat, s-ar teme că i-ar putea face judecătorii statului federat incontrolabili. Ar putea fi un amendament general sau limitat la chestiuni de interes special, cum ar fi protecția Amendamentului al Optulea în cauzele privind pedeapsa cu moartea. Alternativ, amendamentul constituțional de stat ar putea răspunde la o anumită decizie judecătorească de stat controversată. Un amendament constituțional ale statului oferă un posibil mijloc de limitare a judecătorilor care altfel au tendință de a extinde drepturile federale dincolo de hotărârile Curții Supreme și în moduri care nu sunt aprobate de cetățenii unui stat.

Luând în considerare amendamentele de acest fel, scopul ar trebui să fie acordarea unei anumite autonomii instanțelor din statele federate, păstrând, în același timp, și mecanismele pentru responsabilizare. Modificarea constituțiilor statelor pentru a specifica modul în care ar trebui judecătorii de la nivelul instanțelor din statele federate să se pronunțe cu privire la aspectele constituționale federale riscă să anihileze autonomia tribunalelor statelor. Dar, fără posibilitatea unui amendament constitu-

¹¹⁰³ *Jackson v. Școala orașului Pasadena*, 382 P.2d 878, 881–82 (Cal. 1963)

¹¹⁰⁴ Constituția Californiei, art. I, Secțiunea 7 (a).

¹¹⁰⁵ Textul prevede: "În cauzele penale, drepturile unui inculpat la o protecție egală a legilor, la un proces echitabil, la asistență din partea unui avocat, de a fi prezent personal alături de avocat, dreptul la un proces rapid și public, de audiere a martorilor, de a se confrunța cu martorii, de a nu fi supus perchezițiilor și confiscărilor nejustificate, la viața privată, de a nu fi silit a se autoincrimina, de a nu fi judecat de două ori pentru aceeași infracțiune și de a nu suferi impunerea de pedepse crude sau neobișnuite vor fi interpretate de către instanțele

din acest stat într-un mod compatibil cu Constituția Statelor Unite. Norma constituțională nu va fi interpretată în sensul acordării unor drepturi mai mari pentru inculpații sau pentru minorii judecați ca adulți decât cele impuse de Constituția Statelor Unite." *Raven v. Deukmejian*, 801 P.2d 1077, p. 1086 (Cal. 1990).

¹¹⁰⁶ *Idem*, p.1089.

¹¹⁰⁷ În studiul lor asupra deciziilor instanțelor statale privind perchezițiile și sechestrul, Robert Howard și colegii săi au găsit că dispozițiile statale care unesc interpretarea drepturilor statale cu interpretarea coordonată a drepturilor federale reduc dezvoltarea doctrinei independente a statului. Howard et al., *supra*, nota 504, p. 865.

țional al statului, hotărârile judecătorești ale instanțelor din statele federate ar putea fi protejate de desființare. Aici, Clauza Supremației din Constituție ar putea face anumite lucruri pentru a realiza un echilibru adecvat. Această clauză poate fi interpretată pentru a permite amendamentelor constituționale ale statului să răstoarne hotărâri judecătorești statale specifice ce privesc aspecte constituționale federale. Cu toate acestea, amendamentele constituționale statale nu pot preciza cum trebuie judecătorii din statele federate să se pronunțe în viitor sau să prevadă în linii generale că aceștia trebuie să respecte interpretările Curții Supreme a Statelor Unite. Această abordare ar permite locuitorilor unui stat să anuleze o decizie a unei instanțe a statului care nu a fost pe placul lor și care nu este supusă controlului la Curtea Supremă de Justiție, iar, în același timp, permite instanței statului să ia în considerare în viitor chestiunile nou apărute, fără a li se spune în prealabil cum să le decidă.

În cele din urmă, legea procedurală federală prevede, de asemenea, o anumită verificare a judecătorilor instanțelor din statele federate. Această lege permite părților să transfere

anumite cauze de la instanțele din statele federate la instanțele federale, dacă inițial cererea ar fi putut fi depusă la instanță federală.¹¹⁰⁸ Un guvern al statului poate, prin urmare, să evite deciziile constituționale extinse în cauzele civile, prin transferarea cauzelor aduse împotriva sa la o instanță federală. Desigur, chiar dacă statul ar putea transfera un caz, acesta ar putea avea motive întemeiate pentru a-l menține în instanța statului. Spre exemplu, statul ar putea crede că judecătorii din statele federate (sau jurații) sunt în general mai favorabili pentru el decât sunt judecătorii de district federal. Normele procedurale statale ar putea fi mai ușor de acceptat. Litiganții guvernamentali ar putea avea o mai mare experiență în instanța de judecată din statul federat. Instanțele din statele federate ar putea rezolva cauzele mai repede sau într-un interval mai previzibil.¹¹⁰⁹ Cu toate acestea, transferul este disponibil ca o supapă de siguranță pentru deciziile judecătorești de stat extensive în mod nejustificat în cauze civile. Într-adevăr, disponibilitatea de transfer poate servi la prevenirea criticii adresate judecătorilor de stat atunci când aceștia se pronunță în mod extensiv în probleme constituționale federale. În

¹¹⁰⁸ A se vedea 28 U.S.C. Secțiunea 1441(a) (2006). Prin urmare, în cazul în care singura problemă federală este o apărare federală, cazul nu poate fi transferat. Cauzele diverse nu pot fi transferate dacă oricare dintre inculpați este rezident al statului în care a fost depusă acțiunea. *Idem*, Secțiunea 1441 (b). Legile federale suplimentare limitează, de asemenea, transferul în anumite tipuri de cauze. A se vedea, spre exemplu, *idem* Secțiunea 1445(a). (care interzice transferul acțiunilor în despăgubire în temeiul Legii federale privind răspunderea angajatorilor).

¹¹⁰⁹ Mai mult decât atât, nu toate cauzele în care o instanță din statul federat judecă în ultimă instanță împotriva guvernului statului într-o problemă constituțională federală sunt cauze care ar putea fi transferate la instanțele federale. Instanțele federale au o competență largă, paralel cu instanțele de stat, pentru a audia cauze care

implică aspecte federale. 28 U.S.C. Secțiunea 1331 (2006). Dar problema federală trebuie să fie prezentată în plângerea bine motivată a reclamantului. *Louisville & Nashville R.R. v. Mottley*, 211 S.U.A. 149, 152 (1908) (considerând că audierea unor cauze având ca obiect încălcarea unor prevederi constituționale federale nu se poate întemeia pe o apărare sau pe o apărare anticipată); A se vedea, de asemenea, *Skelley Oil Co. v. Phillips Petroleum Co.*, 339 S.U.A. 667, 673–74 (1950) (considerând că, în cazul în care plângerea nu ar privi o încălcare a vreunei prevederi constituționale federale, reclamantul nu ar putea solicita unei instanțe federale să dea o hotărâre declarativă prin care să ateste că legea este neconstituțională sau inaplicabilă pentru că acest lucru este aproape o anticipare a unei apărări). Aceste cauze nu pot fi transferate nici atunci când chestiunile federale apar numai după ce litigiul a început.

cazul în care un guvern de stat alege să rămână în fața instanței statului, atunci când transferul este disponibil, criticile aduse hotărârii instanței statului devin mai puțin puternice.

D. O propunere revizuită

Secțiunile anterioare au stabilit beneficiile și obiecțiile acordării în favoarea instanțelor din statele federate a autorității de a extinde protecția constituțională federală, fără a fi nevoie ac deciziile să fie supuse revizuirii de către Curtea Supremă. În lumina acestor considerații, ofer o propunere îmbunătățită: instanțele din statele federate să aibă autoritate formală de a aplica în mod extensiv împotriva guvernului statului clauza privind preluarea de imobile de către stat, conform Amendamentului al Cincilea, precum și prevederilor Amendamentelor al Patrulea, al Cincilea, al Șaselea și al Optulea, care protejează drepturile inculpaților. Acest proces de îmbunătățire are sens din două motive. După cum am văzut, în aceste domenii, instanțele din statele federate sunt deja, în mare măsură, responsabile pentru aplicarea drepturilor constituționale federale. Prin urmare, această responsabilitate ar fi oficializată. Acordarea autorității formale instanțelor naționale în

aceste două domenii evită, de asemenea, multe din dificultățile identificate în discuția precedentă. În cauzele privind preluarea de imobile de către stat, precum și în cauzele penale, guvernul statului este întotdeauna parte. Astfel de cauze nu ridică, de obicei, problema drepturilor prezentate de ambele părți ale litigiului, iar numai în situații rare o decizie a instanței statului privind interpretarea extensivă a unui drept constituțional federal ar produce riscul de diminuare a unui drept deținut de altcineva. Formalizarea autonomiei instanțelor din statele federate în cauzele penale, precum și în cele privind preluarea de imobile de către stat, nu presupune nicio modificare a normelor de competență. În conformitate cu normele în vigoare cu privire la transferul cauzelor, cauzele penale care ridică probleme constituționale federale nu pot fi aduse sau transferate în mod obișnuit la o instanță federală.¹¹¹⁰ Instanțele federale nu pot interveni în mod obișnuit nici în urmărirea penale nefinalizate.¹¹¹¹ Astfel, după cum am văzut, cerințele exhaustive ale Curții previn, de asemenea, ca majoritatea cauzelor privind preluarea de imobile de către stat să fie introduse sau transferate la o instanță federală.¹¹¹² Pentru fiecare din aceste motive, cauzele privind

¹¹¹⁰ A se vedea 28 U.S.C. Secțiunea 1441 (prevede posibilitatea transferului numai în cauzele civile). Legea privind competența în materia drepturilor civile îi permite unui pârât să solicite declinarea acțiunilor civile sau a urmării penale în cazul în care inculpatul poate demonstra că procedura instanței din statul federat îi neagă drepturile civile protejate de o lege federală sau dacă apărarea pârâtului (inculpatului) este că acțiunea care stă la baza demersului instanței statului a fost impusă de legi federale pentru drepturi civile. *Idem* § 1443. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a interpretat această primă dispoziție foarte restrictiv în ceea ce privește privarea de drepturi care sunt garantate printr-o lege federală de protecție a egalității rasiale și privarea care rezultă dintr-o expresie formală a dreptului statal, cum ar fi o lege sau o dispoziție constituțională a statului. A se vedea *Johnson v.*

Mississippi, 421 S.U.A. 213, 219 (1975).

¹¹¹¹ A se vedea *Younger v. Harris*, 401 S.U.A. 37, 43 (1971) (considerând că instanțele federale pot interveni în urmărirea penale statale numai în circumstanțe excepționale, în cazul în care există un risc considerabil și iminent de prejudiciu ireparabil pentru cei urmăriți penal). Cauza *Younger* a identificat trei situații în care abținerea nu s-ar aplica: când urmărirea penală a fost realizată cu rea-credință, în cazul în care legea statală a fost evident neconstituțională sau în cazul în care forumul statal a fost inadecvat pentru a proteja drepturile federale. Curtea a extins cauza *Younger* într-un proces civil în care statul este parte și anume, în *Trainor v. Hernandez*, 431 S.U.A. 434, 444 (1977), și în cauze între privați în care există suficiente interese importante ale statului, în *Moore v. Sims*, 442 S.U.A. 415, 423 (1979).

¹¹¹² A se vedea *supra*.

preluarea de imobile de către stat și cauzele penale prezintă cea mai bună oportunitate de a capta beneficiile autonomiei instanțelor din statele federate minimizând în același timp dezavantaje sale. În formalizarea autonomiei instanțelor din statele federate, ar trebui să se înceapă cu aceste două seturi de cazuri. Acest lucru nu înseamnă că abordarea nu ar putea fi extinsă și la alte domenii ale dreptului constituțional. Există argumente bune în favoarea permiterii instanței statului să se pronunțe mai generos în temeiul Clauzei Protecției Egalității, al Primului Amendament, precum și al altor prevederi ale Constituției. Cu toate acestea, aceste alte domenii prezintă provocări suplimentare care vor trebui să fie abordate.

În ceea ce privește prevederile Constituției care protejează inculpații, autonomia instanței statului ar trebui să se extindă și asupra cauzelor civile aduse în fața acesteia în temeiul art. 1983¹¹¹³ ori a legii de stat analogă.¹¹¹⁴ Atunci când o instanță statală determină conform art. 1983 sau al unei legi de stat analoge dacă un funcționar al statului a încălcat drepturile constituționale federale ale reclamantului, acestei instanțe ar trebui să i se permită să interpreteze sensul

prevederilor constituționale federale relevante într-un mod mai larg decât Curtea Supremă de Justiție. Curtea Supremă de Justiție nu ar trebui să revizuiască astfel de decizii.¹¹¹⁵

Ca o chestiune practică, există două moduri de a formaliza autonomia instanței statului în modelul pe care l-am propus. Primul se referă la adoptarea de către Congres a unui statut asemănător cu secțiunea 25 din Legea privind sistemul judiciar din 1789 care limitează competența Curții Supreme. Curtea Supremă de Justiție ar putea avea, în mod legal, competența de a revizui deciziile judecătorești din statele federate, care resping o cerere în legătură cu un drept constituțional federal în cauze privind preluarea de imobile de către stat sau în cauze penale, dar nu ar exista competență legală de revizuire în cazul în care instanța statului a reținut că guvernul statal a încălcat o măsură de protecție constituțională federală. O a doua modalitate de realizare a propunerii este ca instanța federală supremă să constate că instanțele din statele federate au competența de a extinde drepturile constituționale federale împotriva guvernelor statelor în cauzele de privind preluarea de imobile de către stat și în cauzele

¹¹¹³ A se vedea 42 U.S.C. Secțiunea 1983 (2006) (oferind motive federale de acțiune împotriva persoanelor care, făcând abuz de drepturile pe care le au în exercitarea funcției lor, încalcă drepturile constituționale federale). Instanțele din statul federat au competența paralelă în audierea cererilor întemeiate pe art. 1983 A se vedea *Maine v. Thiboutot*, 448 S.U.A. 1, 3 n.1 (1980); *Martinez v. State of Cal.*, 444 S.U.A. 277, 283–84 n.7 (1980). A se vedea, de asemenea, Steven H. Steinglass, Litigiile în instanțele de stat din Secțiunea 1983 9.2 § 2.39 (2007) (raportând că „volumul cauzelor întemeiate pe art.1983 la instanțele din statele federate este în creștere rapidă” și „seamănă cu volumul de lucru al instanțelor federale, cu excepția cauzelor în care prizonierii se reprezintă singuri (*pro se*)”).

¹¹¹⁴ Multe state au minireglementări privind art. 1983, care prevăd o cale de atac alternativă

împotriva actorilor statali pentru încălcarea drepturilor constituționale federale și, în unele cazuri, împotriva actorilor nestatali pentru intervenția în exercitarea acestor drepturi. A se vedea, spre exemplu, Codul civil al Californiei § 52.1 (West 2005); Legile generale ale statului Massachusetts, cap. 12 § 11H (West 2005); Statutul ANN al statului New Jersey § 10:6-2(c)–(d) (West 2005).

¹¹¹⁵ Părății din instanțele din statele federate sunt îndreptățiți să transfere cererile în temeiul art.1983 la o instanță federală. 28 U.S.C. Secțiunea 1441(a)–(b). Anumiți părăți vor transfera cauzele înregistrate în temeiul art. 1983 de la o instanță din statul federat către o instanță federală pentru a evita autonomia instanței statale. Modificarea normelor privind transferul cauzelor, pentru a interzice acest lucru cu privire la litigiile întemeiate pe art. 1983, este un posibil, deși probabil excesiv, răspuns la această problemă.

penale. În același timp, Curtea ar putea anunța că, în încercarea de a controla volumul de procese, nu va mai admite cereri de revizuire în cazul în care o instanță din statul federat a admis o cerere în legătură cu un drept constituțional federal împotriva unui guvern al statului și singura contestare la decizia instanței statului este că aceasta a supraprotejat un drept constituțional federal.

E. Instanțe și Constituții ale statelor federate

Instanțele din statele federate sunt deja libere să extindă drepturile constituționale potrivit Constituției statului respectiv. Există multe exemple de instanțe statale care acționează mai generos pe tărâm constituțional decât

Curtea Supremă de Justiție atunci când interpretează Constituția Federală;¹¹¹⁶ oamenii de știință au numit aceste hotărâri judecătorești din statele federate cauze de „federalism judiciar nou.”¹¹¹⁷ Cu toate acestea, dovezile generale privind voința instanțelor din statele federate ca în interpretarea propriei lor constituții să se îndepărteze de la opiniile Curții Supreme privind Constituția federală sunt amestecate.¹¹¹⁸ Michael Solimine relatează că „studiile sistematice demonstrează că cele mai multe instanțe din statele federate, atunci când au avut ocazia, au ales să nu se abată de la precedentele federale când interpretează dispozițiile constituțiilor statale în vederea acordării de drepturi. Majoritatea instanțelor din statele federate, în cele mai multe probleme, se angajează într-o analiză identică cu omologii lor federali.”¹¹¹⁹

¹¹¹⁶ A se vedea Jeffrey M. Shaman, Egalitate și libertate în epoca de aur a dreptului constituțional de stat 243 (2008) (colectarea și discutarea unor cazuri care arată că „un număr semnificativ de state au... creat un corp substanțial de drept constituțional de stat, care depășește doctrina federală pentru a stabili drepturile individului care decurg din constituțiile de stat”).

¹¹¹⁷ Noul federalism judiciar urmărește argumentul judecătorului Brennan în sensul că li constituțiile statelor sunt surse importante de protejare a libertății individuale. A se vedea William J. Brennan, Jr., Bill-ul Drepturilor și Statele: renașterea constituțiilor statelor ca apărători ai drepturilor individuale, 61 N.Y.U. L. Rev. 535 (1986); William J. Brennan, Jr., Constituțiile statale și protejarea drepturilor individuale, 90 Harv. L. Rev. 489 (1977). Pentru un rezumat al vastei literaturi pe tema noului federalism judiciar, a se vedea Robert F. Williams, Dreptul constituțiilor statelor americane 113–34 (2009).

¹¹¹⁸ A se vedea Williams, *supra*, nota 538 (raportând că în „majoritatea clară a cazurilor,” instanțele de stat urmează doctrina constituțională federală atunci când interpretează dispozițiile constituționale ale statului); Michael Esler, Angajamentul instanței supreme de stat față de legea statului, 78 Administrarea Justiției 25, 28 (1994) (raportând dintr-un studiu asupra deciziilor instanței supreme de stat între 1981-1986 privind auto-incriminarea că „instanțele superioare din statele federate rareori au dezvoltat legea statului lor în moduri care ar stabili-o ca o alternativă viabilă

la legea federală”); Patricia Fahlbusch & Daniel Gonzalez, *Michigan v. Long*: Inadvertențele motivelor de stat independente și adecvate, 42 Reviz. L. Univ. Miami 159, 159–60 (1987) (raportând nicio creștere a încrederii în motivele instanței de stat după cauza Long; Cathleen C. Herasimchuk, Noul Federalism: Legislația judiciară conform Curții de Apel, secția penală, Texas?, Rev. L. Texas 1481, 1481 & n.4 (1990) (colectând cauze care arată că „pentru mai mult de 100 de ani, instanțele penale din Texas au interpretat constituțiile statelor și cea federală identic”); Latzer, *supra*, nota 506, pp.192–94 (raportând că o treime din deciziile instanței supreme privind proceduri penale bazate pe dreptul constituțional de stat, într-o perioadă de douăzeci de ani, au extins drepturile dincolo de cerințele federale și că doar patru instanțe de stat în mod constant au depășit limitele hotărârilor Curții Supreme). Invocând conceptul de paritate, oamenii de știință au dezbătut, de asemenea, viguros dacă instanțele federale și din statele federate sunt la fel de potrivite pentru a asigura respectarea drepturilor constituționale federale. A se vedea, spre exemplu, Michael E. Solimine & Walker, *supra*, nota 463, (argumentând că dovezile empirice arată că drepturile federale sunt la fel de susceptibile de a fi protejate atât în instanța statului, cât și în instanță federală); Burt Neuborne, Mitul parității, 90 Rev. L. Harv. 1105 (1977) (susținând că instanțele statului nu protejează drepturile constituționale federale la fel de puternic ca și instanțele federale).

¹¹¹⁹ Solimine, *supra*, nota 88, p. 338 (colecție de studii).

Această evaluare ridică o întrebare evidentă: dacă instanțele din statele federate au tendința de a adera la hotărârile Curții Supreme, atunci când interpretează propria lor constituție, de ce ar fi înclinate să se abată de la hotărârile Curții Supreme atunci când sunt autorizate să facă acest lucru când aplică Constituția federală? Cu alte cuvinte, acordarea permisiunii instanței statului să se pronunțe extensiv în conformitate cu Constituția federală nu poate produce niciun beneficiu care nu a putut fi deja realizat de către instanțele din statele federate în interpretarea prevederilor constituționale ale statului.

Există motive întemeiate să se creadă că instanțele din statele federate ar face, într-adevăr, uz de autoritatea formală pentru a se îndepărta de la deciziile Curții Supreme în temeiul Constituției Federale – chiar dacă acestea au arătat reticență în a se pronunța extensiv în temeiul Constituției statului. Dreptul constituțional statal este relativ nedezvoltat, nu doar pentru că judecătorii de stat, care poate se tem de reacția alegătorilor, sunt reticenți să interpreteze dispozițiile constituționale statale în mod independent, ci pentru că aceștia nu sunt bine poziționați

pentru a profita din plin de autoritatea pe care deja o posedă în aplicarea Constituției statului. În multe cauze aduse în fața instanței statului, avocații se întemeiază exclusiv pe argumente constituționale federale și nu se rezumă la probleme de drept constituțional statal.¹¹²⁰ Atunci când se aduc argumente de drept constituțional statal, ele sunt adesea limitate la un memento, respectiv dacă instanța din statul federat respinge solicitarea în temeiul Constituției federale, ea este liberă să se îndepărteze de precedentul Curții Supreme de Justiție și să decidă problema în temeiul constituției statale.¹¹²¹ Fără argumentele rezumate, judecătorilor din statele federate le-au lipsit în mare măsură instrumentele necesare pentru a dezvolta un organism independent de drept constituțional statal. După cum a observat David Souter, un membru al Curții Supreme din New Hampshire, dezvoltarea unui corp coerent de drept constituțional statal în afară de doctrina constituțională federală impune „susținere dezvoltată din partea celor care introduc acțiunile.”¹¹²² Mai general, legea constituțională federală domină legea constituțională a statului în instanțele judecătorești din statele federate. În parte,

¹¹²⁰ A se vedea Williams, *supra* notă 538, pp. 130–31 („Avocații nu au reușit încă să susțină în mod adecvat motivele constituționale de stat în cazul în care acestea există. În multe state, instanțele de judecată refuză să ajungă la argumentul constituțional de stat în astfel de circumstanțe.”); Esler, *supra* notă 539, p. 31 („Avocații de multe ori nu susțin temeiurile legii statale față instanțelor de stat.... Majoritatea instanțelor supreme de stat refuză să-și întemeieze deciziile pe temeiuri legale *sua sponte*, ca o chestiune de principiu.” Un motiv pentru care probabil avocații, în special cei care practică în mai multe jurisdicții, se concentrează asupra dreptului constituțional federal este faptul că este uniform (sau cel puțin mai uniform decât legile diferitelor state). Litigantii pot alege, de asemenea, legea federală, deoarece pronunțarea unei hotărâri favorabile într-o jurisdicție poate fi exportată în altă parte. Posibilitatea dreptului constituțional federal

de a varia ca urmare a independenței instanței din statul federat ar putea modifica avantajul de a urmări soluționarea cererilor în instanțele federale mai presus de soluționarea lor de către instanțele statale. Îi sunt recunoscător lui Rob Mikos pentru că mi-a atras atenția asupra acestor puncte.

¹¹²¹ Vincent Martin Bonventre, Schimbare de roluri: Curtea Supremă de Justiție și instanțele statale supreme în garantarea drepturilor, 70 Rev. L. Alb. 841, 853 (2007) (“Cel mai comun argument constituțional statal pare să fie acela potrivit căruia instanța statului este liberă să ofere mai multe drepturi sub constituția statală dar acest truism, de obicei, nu este urmat de nicio justificare bine dezvoltată, care să explice de ce instanța statului ar trebui să facă acest lucru într-un caz particular.”).

¹¹²² *State v. Bradberry*, 522 A.2d 1380, 1389 (N.H. 1986) (Souter, J., op. concordantă în mod special).

aceasta este moștenirea tendințelor istorice examinate în acest articol. Încorporarea, împreună cu revizuirea extensivă a Curții Supreme de Justiție, a transformat judecătorii din statele federate în experți și administratori preocupați de Constituția Federală și a dat la o parte dreptul constituțional statal ca bază pentru protejarea drepturilor individuale.¹¹²³

Mai mult, judecătorii din statele federate și grefierii lor au de multe ori cunoștințe mai vaste despre Constituția Federală,¹¹²⁴ în parte pentru că dreptul constituțional statal nu este atât de accentuat în predarea la facultățile de drept¹¹²⁵. Judecătorilor din statele federate le pot lipsi, de asemenea, timpul și resursele,¹¹²⁶ chiar și încrederea, pentru a crea în mod independent doctrina bazată

pe prevederile constituționale statale.¹¹²⁷ În plus, existența unor precedente constituționale statale ar putea împiedica inovațiile constituționale statale.¹¹²⁸ În consecință, "chiar și atunci când instanțele supreme din statele federate sunt receptive să își întemeieze deciziile pe motive statale, factorii instituționali în mare măsură independenți de voința lor, de multe ori ridică obstacole semnificative în calea dezvoltării dreptului statal."¹¹²⁹

În virtutea acestor factori, dovezile privind modul în care statele au interpretat prevederile constituționale statale ar putea arunca puțină lumină asupra chestiunii dacă instanțele statale s-ar îndepărta de precedentul Curții Supreme dacă sunt autorizate în mod formal să facă acest lucru în temeiul Constituției Federale.¹¹³⁰ Mai important este cât de

¹¹²³ A se vedea, spre ex. Kermit L. Hall, *Ancore numeroase și navigare puțină: Evoluția constituțiilor statelor americane*, în *Către un trecut utilizabil: libertatea sub constituțiile federale 388, 402–03* (Paul Finkelman & Stephen E. Gottlieb edit., 2009) (argumentând că declinul în vitalitatea constituțiilor de stat a coincis cu creșterea dreptului constituțional federal în perioada de după Războiul Civil); Althouse, *supra*, nota 476, p. 1490 („Atât timp cât instanțele din statele federate s-au angajat în a absorbi aceste noi standarde [încorporate în Amendamentul Paisprezece], au lăsat dispoziții similare în constituțiile statelor neexplorate”); Esler, *supra*, nota 539 (Pe măsură ce numărul de dispoziții încorporate... a atins apogeul în timpul anilor Warren, dominanța legii federale a devenit practic completă”). Un semn al acestui efect este umbra pe care Constituția Federală o așează chiar și atunci când instanțele din statele federate se bazează pe prevederile constituționale ale statului în anularea legilor statului. Profesorul Robert Williams raportează că, în astfel de cazuri, judecătorii din statele federate acționează, de obicei, pe prezumția că doctrina federală este corectă pentru rezolvarea problemei de drept statal și, prin urmare, explică de ce nu o utilizează – mai degrabă decât să pornească de la premisa că au competența de a interpreta Constituția de stat și de a oferi o „elaborare motivată a doctrinei constituționale statale.” Williams, *supra*, nota 538, p. 137. Pentru o critică a plângerii potrivit căreia incorporarea a deplasat dreptul constituțional de stat, a se vedea James A. Gardner, *Discursul eșuat al constituționalismului statal*, 90 *Rev. L. Mich.* 761, 805–10 (1992).

¹¹²⁴ A se vedea Bonventre, *supra*, nota 542, p. 852 (Mulți judecători ai instanțelor din statele

federate, precum și grefierii lor și avocații care susțin cauze în instanța statului nu știu aproape nimic despre dreptul constituțional statal”).

¹¹²⁵ *Idem*, p. 853.

¹¹²⁶ Esler, *supra*, nota 539 (raportând lipsa timpului și a unor documente istorice cu privire la elaborarea unor dispoziții constituționale statale împiedică dezvoltarea dreptului constituțional statal.) A se vedea Williams, *supra*, nota 538, la 319 (În ciuda plângerilor care afirmă că istoria constituțională statală este limitată, aceasta este cu siguranță mult mai disponibilă decât istoria constituțională federală”).

¹¹²⁷ Esler, *supra*, nota 539, p. 31 “După atâția ani de neglijență, unor instanțe din statele federate le lipsește încrederea în ele pentru a se angaja într-o interpretare individuală a propriei lor legi”).

¹¹²⁸ Gardner, *supra*, nota 544, p. 763 (“Dreptul constituțional de stat de astăzi este un deșert vast de declarații confuze, contradictorii, și, în esență, de neînțeles.”).

¹¹²⁹ Esler, *supra*, nota 539, p. 31.

¹¹³⁰ Într-adevăr, faptul că instanțele din statele federate au ținut cont de problemele constituționale statale în același mod ca și Curtea Supremă de Justiție ar putea sugera că judecătorii din statele federate sunt de fapt mult mai înclinați să extindă drepturile decât este Curtea Supremă de Justiție. A se vedea Latzer, *supra*, nota 490 (“Spre deosebire de dreptul constituțional federal, care este impus instanțelor de stat, dreptul constituțional statal este o problemă de alegere. Întrucât instanțele din statele federate trebuie să pună în aplicare drepturile federale încorporate într-un proces echitabil, ele nu trebuie să ofere drepturi constituționale statale echivalente.”).

des instanțele din statele federate au decis pe baza dispozițiilor constituționale ale statului. Numeroase cauze din statele federate care implică revendicări constituționale sunt stabilite exclusiv pe baza Constituției Federale.¹¹³¹ Hotărârile judecătorești bazate pe dreptul statal sunt relativ rare.¹¹³² Cu alte cuvinte, instanțele din statele federate au urmat, probabil, Curtea Supremă de Justiție nu pentru că sunt incapabile să dezvolte o abordare independentă a problemelor constituționale, ci pentru că partea cea mai mare a deciziilor lor constituționale implică aspectele federale care le sunt prezentate. Interpretările judiciare ale constituțiilor statului nu oferă, prin urmare, o bază solidă prin intermediul căreia să se poată trage concluzii cu privire la modul în care instanțele din statele federate ar interpreta dispozițiile Constituției Federale odată eliberate de revizuirea Curții Supreme. Într-adevăr, regularitatea și experiența în a decide probleme de drept constituțional federal așază instanțele din statele federate într-o poziție mai puternică din care să-și exercite independența în temeiul Constituției Federale decât cea pe care o ocupă în prezent în soluționarea aspectelor în temeiul constituției statului.

Mai mult, chiar instanțele din statele federate ce ezită să extindă drepturile prin interpretarea constituției de stat ar putea fi mai înclinate să facă acest lucru în temeiul Constituției Federale. Instanța de stat ar putea să creadă, de exemplu, că administrația de stat ar fi probabil de acord să accepte și să respecte mai bine o hotărâre bazată pe Constituția federală decât pe constituția statului, care poate fi modificată ca răspuns la o hotărâre judecătorească a unui stat advers. De asemenea, instanța de stat s-ar putea aștepta în mod rezonabil ca locuitorii statului să arate un mai mare respect și să accepte mai ușor o hotărâre în conformitate cu Constituția federală decât cu cea a statului, deoarece Constituția Federală impune mai mult respect.¹¹³³ În unele cauze, instanțele de stat ar putea să extindă drepturi datorită faptului că există o bază textuală și istorică mai puternică în cazul Constituției Federale decât în cazul constituțiilor statelor. Spre exemplu, doar cincisprezece constituții statale conțin prevederi care garantează, asemeni Constituției Federale, dreptul la o ocrotire egală din partea legii.¹¹³⁴ În timp ce multe (nu toate) alte constituții de stat conțin prevederi care protejează forme specifice de egalitate,¹¹³⁵ nu este

¹¹³¹ A se vedea, Craig F. Emmert & Carol Ann Traut, *Instanțele supreme de stat, constituțiile de stat și elaborarea politicii judiciare*, 16 *Sis. J.* 37, 44 tbl.2 (1992) (raportând că 14,4% din cauzele instanțelor supreme din statele federate în perioada 1981 - 1985 implică plângerii aduse legilor statale care au fost decise exclusiv pe baza dreptului statal); Esler, *supra*, nota 539 (raportând că acele 22% din hotărârile instanțelor supreme ale statelor din perioada 1981-1986 privind auto-incriminarea s-au bazat pe legea de stat.); Susan P. Fino, *Federalismul Judiciar și garanțiile egalității în instanțele supreme de stat*, 17 *Publius* 53, 61 (1987) (menționând că, în mai puțin de 7% din cazuri, instanța supremă de stat, în perioada 1975-1984, implicând solicitările de protecție egală au fost decise exclusiv pe baza dreptului statal).

¹¹³² Numeroase decizii ale instanțelor de stat de la *Michigan v. Long* nu au furnizat o declarație clară. Williams, *supra*, nota 538, p. 123-24; Felicia

A. Rosenfeld, Note, *Îndeplinind scopurile cauzei Michigan v. Long: Reacția instanței statale*, 56 *Rev. L. Fordham* 1041, 1068 (1988).

¹¹³³ James Gardner susține că motivul pentru care doctrina constituțională a statului rămâne nedezvoltată este încetarea constituționalismului statal de a mai juca un rol util: „Americani sunt acum un popor asemănător de la stat la stat și a cărui identitate este atât de mult asociată cu valorile și instituțiile naționale, încât noțiunea de variații locale semnificative de caracter și identitate este prea neverosimilă pentru a fi luată ca bază pentru un discurs constituțional distinct.” Gardner, *supra*, nota 544, p. 818.

¹¹³⁴ Shaman, *supra* nota 537, p. 41.

¹¹³⁵ A se vedea, spre ex., Const. Or. art. I, § 20 (“Nicio lege care acordă unui cetățean sau unei clase de cetățeni anumite privilegii sau imunități, și care, în aceleași condiții, nu ar trebui să aparțină în mod egal tuturor cetățenilor, nu ar trebui adoptată.”).

greu să ne imaginăm că un tribunal din statele federate, având posibilitatea, ar alege să se bazeze pe Clauza privind Protecția Federală Egală și să extindă doctrinele federale bine dezvoltate, mai degrabă decât să creeze norme noi în temeiul unei prevederi constituționale statale, cu un text și o istorie diferită.¹¹³⁶

Concluzie

Dreptul constituțional federal are o existență robustă dincolo de Curtea Supremă a SUA. Este timpul să recunoaștem cum instanțele din statele federate fac legea constituțională federală și cum, drept urmare, acestea sprijină și îmbogățesc guvernarea constituțională. În drept, regulile formale ar trebui să reflecte practicile reale. În practică, Curtea Supremă de Justiție nu este întotdeauna supremă pentru că instanțele din statele federate au o responsabilitate mare privind interpretarea și aplicarea Constituției federale. Într-un fel, nu ar trebui să fie o surpriza faptul că, astăzi, autoritatea pentru determinarea sensului Constituției federale este partajată. Suntem obișnuiți ca puterile guvernamentale să fie împărțite între guvernul național și cele ale statelor. Când apar, ca și astăzi, întrebări constituționale federale într-un număr mare de cauze civile și penale, este inevitabil ca o singură

instanță să nu fie în măsură să le rezolve pe toate.

Formalizarea autonomiei instanțelor din statele federate va recunoaște, legitima și celebra rolul important al instanțelor statale în sistemul nostru constituțional. Recenta decizie a Curții în cauza *Danforth v. Minnesota*¹¹³⁷ reprezintă un mic pas în această direcție. În *Danforth*, într-o opinie a judecătorului Stevens, s-a apreciat că instanțele din statele federate, în propriile lor proceduri posterioare condamnării, aveau dreptul să dea efect retroactiv mai larg noilor norme de procedură penală constituțională federală menționate de către Curtea Supremă decât ar fi posibil pentru deținuți în revizuirii la nivel federal în baza *Habeas Corpus* în conformitate cu standardele restrictive din *Teague v. Lane*.¹¹³⁸ După *Danforth*, instanțele din statele federate pot acorda deținuților din state beneficiul unei norme constituționale – și, acolo unde este justificat, pot răsturna o condamnare, chiar dacă același deținut nu ar putea primi beneficiul în cadrul unei proceduri realizate în baza *Habeas Corpus* într-o instanță federală.¹¹³⁹

Danforth, desigur, nu prezice succesul propunerii acestui articol.¹¹⁴⁰ Judecătorul Stevens a subliniat că problema nu a implicat substanța unui drept

¹¹³⁶ Spre exemplu, Curtea Supremă din Oregon a subliniat cum originile istorice ale prevederilor privind egalitatea în constituția statală, adoptată în 1859, diferă de cele ale Amendamentului Paisprezece. A se vedea *Hewitt v. State Accident Ins. Fund Corp.*, 653 P.2d 970, 975 (Or. 1982) ("Congresul privind Reconstrucția a fost preocupat de discriminarea grupurilor defavorizate sau indivizilor, în special, foști sclavi. Când Articolul I, Secțiunea 20, a fost adoptat ca o parte a Constituției din Oregon, în 1859, preocuparea redactorilor săi a fost favorizarea și acordarea de privilegii speciale câtorva persoane selectate").

¹¹³⁷ 552 S.U.A. 264 (2008).

¹¹³⁸ 489 S.U.A. 288, 307–13 (1989) (explicând că o normă nouă se aplică retroactiv cauzelor definitive la momentul la care norma este făcută

publică doar dacă aceasta impune anumite tipuri de conduită privată dincolo de puterea guvernului de reglementare sau reguli care conturează proceduri exprimate implicit de conceptul de libertate).

¹¹³⁹ *Danforth*, 552 S.U.A. p. 282 ("Decizia *Teague* limitează tipurile de încălcări constituționale care îi dau dreptul unui individ de a căuta remedii în instanțele federale, dar nu limitează în niciun fel autoritatea unei instanțe din statele federate la revizuirea propriilor condamnări penale, de a oferi un remediu pentru o încălcare care este considerată "neretroactivă", sub *Teague*.)

¹¹⁴⁰ Într-adevăr, soluția finală a cazului privind arestul preventiv la Curtea Supremă din Minnesota a reprezentat un rezultat mixt. A se vedea *supra*, nota 92.

constituțional federal, ci doar remediul disponibil pentru o încălcare a acestui drept.¹¹⁴¹ Instanțele din statele federate erau îndreptățite să creeze în procedurile proprii un remediu mult mai generos decât este disponibil în instanțele federale.¹¹⁴² Acest lucru nu implică faptul că traiectoria generală a Curții este de a recunoaște o autoritate mai mare a instanțelor din statele federate. Chiar dacă distincția făcută de *Danforth* între drept și remediu este de neconceput, așa cum a crezut președintele Curții, Roberts, în opinia separată,¹¹⁴³ acest caz nu invită instanțele din statele federate să interpreteze drepturile constituționale federale mai generos decât o face Curtea Supremă de Justiție. Oricum, Curtea este interesată de rolul instanțelor din statele federate și cele federale în sistemul nostru constituțional. Este timpul potrivit pentru a

examina aceste roluri și pentru a aduce puterea judiciară în secolul XXI.

Traducere realizată de Ioana Alexandra Precup și Carmen Ionela Stan, studente, Facultatea de Științe Economice, Juridice și Administrative, Universitatea „Petru Maior” din Tg. Mureș

Nota redacției: Articolul a fost publicat inițial în limba engleză în *Northwestern University Law Review*, Vol. 104, No. 3, (2010), Northwestern University School of Law, Revista Forumul Judecătorilor privind permisiunea specială a autorului și a revistei americane în vederea republicării exclusive a studiului în România.

Note: Reprinted by special permission of Northwestern University School of Law, *Northwestern University Law Review*.

¹¹⁴¹ *Danforth*, 552 S.U.A. p. 280.

¹¹⁴² *Idem*, p. 280–81 („*Teague* a fost destinat să limiteze autoritatea instanțelor federale de a răsturna condamnări statale – nu să limiteze autoritatea unei instanțe din statele federate de a acorda un remediu pentru încălcări ale noilor norme de drept constituțional când revizuieste condamnările propriului stat”). *Danforth* a implicat aplicarea deciziei din *Crawford v. Washington*, potrivit căreia, Clauza privind Confruntarea interzice admiterea declarațiilor din afara sălii de judecată, cu excepția cazului în care inculpatul a avut înainte o ocazie de a-l interoga pe cel ce face declarația. 541 S.U.A. 36, 68–69 (2004). În conformitate cu standardul *Teague*, regula *Crawford* nu se aplică

retroactiv pentru cauzele care au fost finalizate atunci când *Crawford* a fost decisă. *Wharton v. Bockting*, 549 S.U.A. 406, 414–16 (2007). Curtea Supremă de Justiție din Minnesota, căreia i s-a cerut să aplice retroactiv *Crawford*, s-a considerat legată de *Teague*.

¹¹⁴³ A se vedea *Danforth*, 552 S.U.A. p. 303 (“Când această Curte decide dacă un anumit drept ar trebui să nu fie aplicat în mod retroactiv, dar o instanță de stat decide că ar trebui, este, cel puțin în parte, din cauza unei evaluări diferite de către instanța statului a naturii dreptului federal de bază – ceva care îi permite acestei Curți să aibă cuvântul final”) (Roberts, C.J., op. dizidentă).